

Vợ Yêu Gây Hoạ

Contents

Vợ Yêu Gây Hoạ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	11
4. Chương 4	18
5. Chương 5	23
6. Chương 6	28
7. Chương 7	34
8. Chương 8	39
9. Chương 9	48
10. Chương 10	53

Vợ Yêu Gây Hoạ

Giới thiệu

Cô đúng là hại anh tức chết mà, làm thương tổn trái tim vẹn nguyên của anh. Cô đó, anh vẫn một m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-yeu-gay-hoa>

1. Chương 1

Không khí nặng nề trang nghiêm tràn ngập khắp Long Môn, đôi mắt nhìn theo, những thành viên Long Môn bị thương đang lẳng lặng đứng ở đại sảnh.

Rất nhiều người tới Long Môn, tỏ lòng thương tiếc Môn chủ và Môn chủ phu nhân, trong đó có các nhân vật cấp cao ở hai phái hắc bạch.

Mặc dù Long Môn là bang phái giang hồ nhưng Môn chủ và Môn chủ phu nhân đã qua đời là người có tính

tình hiền lành, lấy việc giúp người làm niềm vui, còn quen biết rộng lớn, vì vậy người đến tham dự tang lễ của họ rất đông.

Môn chủ mới Long Môn, năm nay mới mười lăm tuổi – Mộ Long, một cậu bé mặc tây trang màu đen đang quỳ trước linh cữu.

Anh cúi đầu, đối với những người đến an ủi làm như không nhìn thấy, trên mặt cũng không có chút nào đau đớn vì ba mẹ đã qua đời. Mọi hành động của anh giống như người có quyền thế, không giống một cậu bé mười lăm tuổi chút nào.

Trời càng tối, người đến thăm linh cữu càng ít, mãi cho đến gần sáng, anh vẫn từ chối ý tốt của Đường chủ, anh muốn tự mình túc trực bên linh cữu của ba mẹ.

Đại sảnh thật yên tĩnh trừ mộ Long ra chỉ còn hai tấm ảnh của ba mẹ anh đang nở nụ cười rạng rỡ.

Mộ Long chậm rãi ngẩng đầu lên, cái cổ ê ẩm, hai chân quỳ cả ngày, chưa ăn một hột cơm nào, anh không hề quan tâm đến những điều đó.

Anh nhìn di ảnh của ba mẹ, cắn chặt môi.

Không khóc nổi... Anh muốn khóc, nhưng không có nước mắt...

Bởi vì, anh còn chưa báo thù cho ba mẹ cho nên anh không có tư cách rơi nước mắt.

Đúng vậy, anh chưa có khả năng báo thù cho ba mẹ, anh biết hung thủ là ai, với năng lực bây giờ anh căn bản không có khả năng đòi lại công bằng cho ba mẹ.

Ba mẹ anh bị bạn tốt, người anh em kết nghĩa mà họ luôn tin tưởng hại chết. Anh không thể tưởng tượng nổi ba mẹ anh đã trải qua những hành hạ như thế nào khi anh đến nhận thi thể của họ.

Tại sao? Rốt cuộc là có thâm thù đại hận gì mà lại hành hạ họ dã man như thế.

Một đao lại một đao, trải rộng khắp trên người họ, tất cả những vết thương lớn nhỏ, thoát nhìn thật ghê người.

Rốt cuộc là tại sao? Tại sao lại đối xử với họ như vậy?

Cha mẹ hẳn chưa từng đắc tội, tổn thương đến ai, vậy tại sao lại có người đối xử với họ như vậy?

Rốt cuộc là tại sao?

“Hu... Hu... Hu...” Tiếng khóc nhẹ nhàng đau thương từ phía sau linh cữu truyền tới.

Mộ Long chậm rãi lấy lại tinh thần, đôi mắt nhìn về phía linh đường, anh muốn nhìn xem rốt cuộc là thứ gì.

Vào thời khắc này, một cô bé, đôi mắt ngập đầy nước, vẻ mặt bất lực đi về phía hần.

Đồng Đồng đứng trước mặt Mộ Long. Cô không biết tại sao anh lại buồn như thế? Cũng không hiểu tại sao anh lại không có một chút sức sống nào?

Chẳng qua là... Chẳng qua là đôi mắt kia đã núp lấy ánh mắt của cô thật chặt.

Ánh mắt của anh không chỉ tràn đầy sự thù địch mà còn chứa đựng lời cảnh cáo, giống như đang cảnh cáo cô nên nhanh chóng rời khỏi đây, không nên chọc tới anh.

Nhưng Đồng Đồng lại không sợ sự nguy hiểm toát ra từ trong hơi thở của anh.

“Không muốn đau đau...” Đồng Đồng nhìn vẻ mặt cứng ngắc của Mộ Long sau đó lau đi nước mắt trên mặt rồi can đảm vỗ vỗ đầu anh.

Đau?

Anh không bị thương, không bị bệnh, không có chảy máu, sẽ không đau...

“Tôi không đau.”

Mộ Long cho là mình sẽ không trả lời cô nhưng trên thực tế, anh đã đáp lại, lời nói vừa dứt anh dùng sức quay mặt đi không muốn để ý tới cô.

“Lòng anh rất đau.” Cô gái nhỏ quỳ gối trước mặt Mộ Long, bàn tay nhỏ bé lạnh buốt đặt trên ngực anh.

Thật sao? Tim của anh đau sao? Mộ Long chỉ có cảm giác trong tim mình phát run, lạnh đến độ toàn thân anh không còn chút sức lực nào.

“Nếu như đau, tại sao tôi lại không cảm thấy?” Mộ Long hỏi bản thân mình.

“Em cảm nhận được anh đau nên mới chạy đến đây.” Vẻ mặt của cô thành thật chỉ vào ngực mình.

“Nhóc? Nhóc cảm thấy?”

Vậy là có nghĩa gì? Mộ Long chậm rãi ngẩng đầu, trông mắt lạnh lùng và hiu quạnh không hề bị che giấu hiện ra trước mặt cô.

“Em giúp anh thối một chút, thối một chút sẽ hết đau, đau đau sẽ bỏ đi.” Cô bé ngây thơ cào cào ngực Mộ Long sau đó giống như nắm được thứ gì đó rồi làm ra vẻ vứt bỏ nó đi.

“Tôi không đau, chỉ là không khóc được!” Mộ Long bướng bỉnh nói.

Anh tuyệt đối không cảm thấy đau lòng, một chút cũng không có!

Anh nắm chặt lấy bàn tay đang đặt trước ngực. Đối với sự đụng chạm vừa rồi, trong chớp mắt từ trong lòng anh có một tia ấm áp mà anh không thể chống cự lại.

“Không sao, Đồng Đồng sẽ cho anh mượn nước mắt, Đồng Đồng giúp anh khóc trước, lần sau anh muốn khóc thì sẽ có nước mắt.” Cô bé ngây thơ nói, nước mắt cũng từ khóe mắt chảy xuống.

“Nhóc giúp tôi khóc?”

“Đúng vậy, anh xem, đây là nước mắt của anh.” Đồng đồng đem khuôn mặt đầy nước mắt của mình dính lên mặt Mộ Long để mặt anh cũng ẩm ướt.

Khi khuôn mặt nhỏ bé ẩm áp chạm vào thì trong nháy mắt, Mộ Long giật mình...

Nước mắt của anh? Mộ Long chậm rãi vươn tay ra, khẽ chạm vào thứ ẩm ướt trên mặt.

Nước mắt của anh... Là cô cho anh mượn nước mắt...

“Vậy nhóc... Có thể cho tôi mượn sự vui vẻ không?”

“Được, Đồng Đồng sẽ mang sự vui vẻ cho anh mượn. Đồng Đồng có thật nhiều thật nhiều niềm vui, tất cả đều cho anh hết. Nếu như anh cô đơn... Đồng Đồng sẽ mang ba và mẹ chia cho anh.” Đồng Đồng ngây thơ nói, cô không muốn nhìn thấy vẻ thống khổ trên mặt anh.

“Ba và mẹ?”

“Ừ! Đồng Đồng sẽ mang ba và mẹ chia cho anh, anh hai cũng chia cho anh, để anh hai làm bạn tốt của anh.” Đồng Đồng để lộ ra nụ cười đáng yêu rồi lại sờ sờ mặt Mộ Long.

Đột nhiên, Đồng Đồng nghĩ tới việc hình như cô biết anh là ai!

Cô bé nghe mẹ nói, ba và mẹ của anh đã rời xa anh cho nên anh mới bị bệnh, không muốn để ý tới ai cũng không nói chuyện.

Cô biết mẹ của anh là do trong một lần bị bệnh cô dì Hồng thường xuyên đến thăm cô. Dì Hồng là người tốt, mỗi lần đến đều mang cho cô rất nhiều bánh kẹo và bạn bè tới, có lúc còn kể chuyện cho cô nghe.

Cô chưa từng gặp anh Mộ Long, cô không nghĩ tới việc lần đầu tiên nhìn thấy anh lại thấy sự đau thương trong mắt anh. Cô thay anh đau lòng, đau lòng đến mức muốn khóc rống lớn.

“Vậy còn nhóc? Nhóc không đem mình chia cho tôi sao?”

Mộ Long thấy rõ cô gái nhỏ quỳ trước mặt anh, cô có khuôn mặt đáng yêu và ngây thơ như thiên sứ nói chính xác hơn là một thiên sứ nhỏ. Toàn thân cô tỏa ra luồng ánh sáng chói lọi lan tỏa tới cơ thể anh làm người anh cũng tỏa sáng theo.

”Được! Đồng đồng cũng chia cho anh, Đồng Đồng có thể chơi với anh, cùng anh quỳ gối ở đây, còn có thể cho anh mượn nước mắt, để cho anh không đau đớn.

Đồng Đồng vĩnh viễn cũng không rời xa anh, có được không?”

Vĩnh viễn? Tim Mộ Long cảm nhận được sự ấm áp, ấm đến mức khiến anh muốn mở miệng to ra để hút nó vào làm nhiệt độ cơ thể giảm lên.

Nhưng anh lại không làm thế, nhiệt độ trong cơ thể càng lúc càng cao, cao đến độ anh thấy toàn thân mình nóng lên.

“Nhóc biết cái gì là vĩnh viễn sao? Tôi muốn chính là cả đời cũng không thể rời xa tôi, không thể giống như ba mẹ tôi, làm tôi không tìm được nhóc, làm tôi cảm thấy cô đơn làm trái tim tôi trống rỗng.” Giọng điệu của Mộ Long là lạnh lẽo, khóe miệng còn mang theo nụ cười giễu cợt, tuyệt đối không tin tưởng cô sẽ hiểu được những gì anh nói.

“Được, anh đi đâu, Đồng Đồng cũng đi theo, vĩnh viễn cũng sẽ không rời xa anh.”

“Vậy tôi muốn nhóc cả đời này phải sống với tôi, hơn nữa bắt đầu từ bây giờ nhóc chỉ có thể ở với tôi, nhóc có đồng ý không?” Mộ Long mang theo sự thấp thỏm ở trong lòng chờ đợi đáp án của cô, có lẽ... Có lẽ sâu thẳm trong tâm hồn anh, anh có một tia khát vọng cô sẽ đồng ý

Đồng Đồng nhú hai hàng chân mày lại, sau đó lắc đầu một cái.

Mộ Long nở nụ cười lạnh, anh nghĩ cô đã từ chối anh.

“Nhóc đã không đồng ý, vậy thì tránh ra, không nên xuất hiện trước mặt tôi, tôi không nhóc thương hại.” Mộ Long dùng lực đẩy cô ra, muốn cô cách xa khỏi tầm mắt anh.

Anh sớm nên biết cô sẽ từ chối, không phải sao? Nhưng tại sao khi biết được đáp án của cô anh lại thất vọng, lại đau khổ...

Đồng Đồng bị đẩy ra nhưng cô không bỏ đi cũng không khóc thút thít, cô đứng lên, vươn tay kéo lấy tay Mộ Long, làm cho thân thể của mình dính sát vào anh, sau đó dùng ánh mắt ngây thơ nhìn anh.

“Cái gì gọi là cả đời? Em không hiểu.”

“Cả đời chính là phải mãi mãi ở cùng tôi, ngày nào cũng phải bên cạnh tôi, đến chết mới thôi.”

Mộ Long không biết tại sao anh lại muốn giải thích điều này với cô. Chỉ là ánh mắt ngây thơ của cô làm anh như là có ma lực làm anh cứ như vậy mà trả lời.

“A! Thật lâu đó!” Nàng nhú nhú mày.

“Không được sao? Vậy nhóc đi đi.” Mộ Long lạnh lùng quay mặt đi, trong lòng xuất hiện cảm giác mất mát.

“Không có không có! Em muốn làm cô dâu của anh, như vậy mới có thể ở bên anh cả đời.” Đồng Đồng cười ngọt ngào, không quên nắm lấy tay anh làm anh quay đầu lại nhìn mình.

Cô dâu? Cả đời... Trong mắt Mộ Long xuất hiện sự nghi ngờ.

“Mẹ nói sau khi em lớn lên sẽ kết hôn và sống với người mình yêu cả đời. Vậy em muốn sống cùng anh cả đời, vĩnh viễn không rời xa anh thì nhất định phải làm cô dâu của anh.” Đồng Đồng ngây thơ giải thích chờ anh gật đầu đồng ý.

“Làm cô dâu của tôi, cả đời không rời xa tôi?” Mộ Long không nghĩ là mình sẽ nghe được đáp án này trong miệng cô nhưng cô nghiêm túc sao?

“Ừ, cả đời không rời xa anh.” Đồng đồng dùng sức gật đầu, mặc dù cô không hiểu câu này có nghĩa gì nhưng là cô không muốn nhìn thấy bộ dạng đau khổ của anh.

Mặc dù đã nhận được đáp án của cô nhưng anh vẫn chăm chú nhìn vào mặt cô để xem cô có lộ ra một tia không xác định hoặc hối hận nào không.

Mộ Long nhìn cô thật lâu, anh vẫn nhìn thất bộ dạng nghiêm túc của cô, anh... Lộ ra nụ cười thỏa mãn, trong lòng cũng quyết định.

Mộ Long vươn tay ôm cô thật chặt. Là cô, đã tiếp thêm nghị lực sống cho anh.

Giờ phút này, hẳn cảm nhận được mình là cần cô, chỉ cần cô còn cần anh, anh sẽ đối xử với cô thật tốt, sẽ không làm cô đau lòng, anh sẽ bảo vệ cô cả đời.

Vì cô, anh nguyện ý cho cô tất cả mọi thứ, cho dù là tánh mạng của anh, anh cũng không hối tiếc.

Anh thuộc về cô cũng như cô cũng thuộc về anh .

“Đồng Đồng... Đồng Đồng... Đồng Đồng...”

Mộ Long nhắm chặt đôi mắt lại, trong miệng không ngừng thì thầm tên cô giống như muốn đem cô khắc sâu vào trong tim...

“Anh... Thật là đau!” Đồng Đồng bị ôm chặt trong lòng Mộ Long, anh dùng lực quá lớn làm cô đau, ngay cả thở cô cũng cảm thấy khó khăn.

“Đồng Đồng...” Mộ Long dần dần thả lỏng, anh nhẹ nhàng cầm tay cô, tâm tình từ từ bình tĩnh lại. Sự đau đớn vì mất đi ba mẹ chỉ trong một đêm đã vì cô mà biến mất.

Gánh nặng trên vai từ từ biến mất, Mộ Long thả lỏng tâm tình, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt...

Bầu trời xám xịt trút xuống cơn mưa phùn, từng cơn gió lạnh vô tình thổi qua.

Trong mộ viên, một thiếu niên với vẻ mặt không chút biểu cảm đang đứng trước mộ, hai mắt anh lộ ra vẻ trầm tĩnh và phòng bị.

“Thật đáng thương, mới mười lăm tuổi đã phải làm chủ Long Môn.” Một người phụ nữ mặc trang phục màu đen thính thoảng lấy khăn tay lau nước mắt.

“Cho dù có chuyện gì, anh nhất định cũng phải giúp A Long, nếu không với tình hình của nó bây giờ thì không thể nào chống đỡ nổi.” Người đàn ông đứng cạnh người phụ nữ lên tiếng nói, anh là Đường chủ phân cục của Long Môn, anh có nghĩa vụ bảo vệ người nối nghiệp Long Môn.

“Ừ, em cũng giúp một tay.” Người phụ nữ kéo khăn che mặt ra, biểu tình trên mặt hết sức nghiêm túc.

“Em? Không được.” Người đàn ông nghe lời cô nói xong thì không nghĩ ngợi nhiều liền lớn tiếng từ chối.

“Tại sao? Em cũng muốn giúp một tay!”

Anh dám từ chối cô, người này lại là người chồng thân yêu của cô chứ.

“Chuyện này khi về nhà chúng ta sẽ thảo luận lại, em không nên âm ỉ ở đây.” Người đàn ông phát hiện có không ít người đang nhìn họ nên nhăn mày không vui nhắc nhở cô.

“Biết rồi! Tiểu Hồng ở dưới đất mà biết chắc cũng nhảy dựng dậy mà mắng em.” Tâm tình của người phụ nữ chùng xuống, khóe mắt lại phấp phồng.

“Tư Di...”

Nhìn vợ mình lộ ra vẻ mặt cô đơn, Ngụy Bắc không nhịn được giơ hai cánh tay ra ôm cô vào lòng.

“Bọn họ tại sao có thể đi trước! Đã nói là bốn người sẽ sống cùng nhau, tại sao bọn họ không giữ lời hứa?” Bạch Tư Di dựa vào trong ngực chồng rất cuộc không kiềm chế được nữa mà khóc rống lên, trong giọng nói ngoài sự trách cứ còn có sự nhớ nhung.

“Anh biết, anh biết...” Hùng Ngụy Bắc ôm chặt lấy Tư Di, để cô phát tiết nỗi buồn trong lòng.

“Di Bạch.” Cậu thiếu niên đột nhiên đến trước mặt hai người.

“A Long...” Bạch Tư Di nhìn cậu bé trước mắt, trong lòng tràn đầy vẻ thương cảm. Cô rời khỏi lồng ngực của chồng đi về phía cậu bé, vươn tay ôm cậu vào lòng.

“Di Bạch, đừng khóc.” Trên mặt cậu bé xuất hiện vẻ đau thương nhưng ngay sau đó lập tức biến mất.

Bạch Tư Di hết sức đau lòng, cô ôm chặt lấy cậu bé.

“A Long, đừng lo lắng, chú Hùng sẽ bảo vệ con, dì tuyệt đối sẽ không để cho ai chạm đến một sợi lông tơ của con.”

Bạch Tư Di nhìn cậu bé rõ ràng là đa lòng mà lại cố tỏ vẻ kiên cường, Ngụy Bắc Hùng vỗ vỗ vào vai cậu như một lời đảm bảo.

“Dạ.” Cậu bé hơi gật đầu, cậu thề, cậu nhất định sẽ báo thù cho ba mẹ, nhất định...

“Anh.” Một giọng nói nhỏ vang lên đem Mộ Long đang chìm đắm trong thù hận tỉnh lại.

Mộ Long cúi đầu, nhìn cô gái nhỏ đang đứng bên cạnh, đôi mắt lạnh lẽo từ từ biến mất, thay vào đó là sự dịu dàng nhàn nhạt.

Bên miệng anh hiện lên nụ cười, anh dùng sức nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

Mưa mùa hạ kéo dài không ngớt, bầu trời là một mảng sương mù mờ mịt.

Trong mộ viên, người từ từ giảm bớt đến cuối cùng, chỉ còn lại bốn người bọn họ đứng trước mộ, thật lâu thật lâu sau mới rời đi...

ssssssssssssss

2. Chương 2

“Bán cho tôi hai viên kem chocolate, cảm ơn.” Ngụy Đồng Đồng đứng trước tiệm kem, lớn tiếng nói với nhân viên phục vụ.

“Vâng.” Nhân viên phục vụ trả lời.

Ngụy Đồng Đồng trả tiền, vui vẻ cầm cây kem. Ánh mắt trời khẽ rọi lên gương mặt ửng hồng làm cô như một đóa hoa đẹp rực rỡ.

“A...A...” Cô thỏa mãn liếm kem trên tay và ngâm nga một bài hát nào đó không biết tên.

“Tiếp theo đi đâu đây?” Đồng Đồng đứng ở ngã tư đường lăm lăm bầu bầu nói. Cô nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, giống như là không quyết định được.

Phía trước là địa bàn của mẹ, hôm qua cô mới cãi nhau với ba mẹ xong, vào lúc này mà trở về thế nào cũng bị niêm chú.

Bên trái là nhà A Long. Cô mới ra ngoài nên không cần phải đến đó. Vì câu đầu tiên anh nói mỗi lần gặp cô là...

“Con gái không thể tùy tiện đi ra ngoài.”

“Người ta cũng không phải là đứa bé, làm gì mà lúc nào cũng trói một chỗ.” Đồng Đồng không vui bĩu môi.

Cô thật vất vả mới chuồn êm ra ngoài! Nếu lại bị bắt, nhất định phải ở trong nhà buồn bực mấy ngày.

“Thôi, đi bên phải là tốt nhất.” Dù sao bây giờ cô cũng đang rảnh rỗi nên đi dạo một chút.

Nghĩ vậy, Đồng Đồng thừa dịp đèn xanh nhanh chóng chạy sang bên đường rồi rẽ sang phải.

Nhìn bề ngoài, Ngụy Đồng Đồng không giống một cô gái mười chín tuổi chút nào, người bình thường sẽ nghĩ cô là học sinh cấp 3

Cô ăn kem như một đứa bé, còn lộ ra nụ cười thỏa mãn vô cùng dễ thương.

“A?”

Đồng Đồng đi đường tắt, bỗng nhiên có tiếng khóc của mấy nữ sinh vang lên, cô tò mò dừng bước lại nhìn vào bên trong.

“Không, không cần, chúng tôi không phải cố ý, thật xin lỗi!” Một đám người vây quanh mấy nữ sinh. Trên tay họ là những hình xăm thật ghê rợn.

“Tụi bây cho là nói tiếng xin lỗi là hết chuyện sao?” Một tên cao to trong số đó đi về phía mấy nữ sinh.

“Đại ca, đừng nghe mấy con này nói nhảm nữa, em nghĩ nên bắt tụi nó về, vừa đúng lúc trong tiệm thiếu người không bằng để tụi nó thế vào.” Người hầu số một xoa xoa tay, đôi mắt nhìn thẳng vào những nữ sinh kia.

“Không, không muốn! Chúng tôi có tiền, anh, anh muốn bao nhiêu, chúng tôi sẽ đưa cho anh hết.” Một người trong đám nữ sinh sợ hãi rút ví ra, trong mắt hoảng sợ đến tột độ.

“Tiền?” Người đàn ông cao to hừ một tiếng, phun nước miếng ra rồi vươn tay nắm cần cổ của cô nữ sinh đó, nhìn một cách hung tợn.

“Tao ày biết, đôi giày này trên đời chỉ có một đôi, là đại ca tao cho tao may cho là dùng tiền có thể mua được sao?”

“Hu... hu... hu...” Cô nữ sinh dùng sức giãy giụa, nước mắt từ khóe mắt rơi xuống.

“Đừng nói nhiều nữa, dẫn mấy đứa này đi thôi!” Người đàn ông không muốn nói nhiều, hắn vươn tay muốn lôi kéo mấy nữ sinh đi.

“Đại ca, anh xem, có một cô gái muốn cản đường chúng ta.” Người hầu thứ hai nhìn thấy Đồng Đồng ở đầu đường, cô đang dùng cặp mắt tò mò nhìn họ.

“Này! Mấy đại ca à, mấy anh đang làm gì vậy? Mấy chị gái kia khóc thật đáng thương mà.” Đồng đồng cầm cây kem trên tay ăn sạch, sau đó vỗ vỗ tay đứng lên, mặt không chút sợ hãi nhìn chằm chằm vào những người đàn ông kia.

“Con nhóc kia, không phải chuyện của người, nhanh về nhà bú sữa mẹ đi!” Một tên côn đồ trong số đó trào phúng nói.

Mà lời của hắn, cũng chọc mấy người khác cười to.

“Ai nói tôi là con nhóc? Các người thật là chết đến nơi cũng không biết sợ.” Đồng đồng đi về phía trước mấy bước, ánh mắt chứa đựng sự chán ghét và khinh thường.

“A! Sợ quá đi, anh mày sợ rồi này.” Mấy gã đàn ông làm bộ sợ hãi, cố ý châm chọc cô.

“Đại ca, em thấy thân hình của nhóc này cũng được, mang nó theo luôn đi.” Một tên khác đề nghị, trong mắt chứa đầy dục niệm.

“Nói cũng phải, tao thấy dẫn nó đi cũng có cái xài được.” Người được gọi là đại ca sờ sờ cằm, nhíu mày đánh giá Đồng Đồng.

Đôi mắt đen ngầy thơ linh hoạt, bộ dạng đáng yêu làm người khác phải mê dại. Cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm, da thịt trắng nõn so với những nữ sinh ở phía sau thì con bé này hoàn toàn nổi bật hơn. Nếu mang nó đến tiệm không chừng sẽ trở thành cây hái ra tiền.

Lúc đám côn đồ đang tính toán bắt Đồng Đồng thì trên mặt cô vẫn mang nụ cười ngọt ngào nhưng ánh mắt đã trở nên sắc bén. Cô bày ra tư thế thủ thế chuẩn bị ra chiêu, muốn sử dụng chiêu thức Không thủ đạo cấp bậc đại đen của mình.

“Hình như con bé này biết chút võ!” Người đàn ông đứng trước mặt Đồng Đồng rút dao găm ra muốn dùng vũ lực để áp chế cô.

Đồng đồng không thèm để ý đến con dao trên tay hắn, chuẩn bị động thủ thì trước mắt đột nhiên xuất hiện một bóng dáng, trong nháy mắt hai tên côn đồ trước mặt cô đã ngã lăn ra đất.

“Cái... cái gì?” Đồng Đồng không thể tin được kêu to, tròng mắt sáng toát ra tia lửa, cô cắn răng nhìn về phía sau.

“A Long?” Cô nắm chặt hai quả đấm, tức giận nói.

“Thật là, mới không chú ý đến em một chút là em đã trốn đi.” Người nói chuyện chính là người đứng đầu Long Môn - Mộ Long.

Anh đứng bên cạnh Đồng Đồng, một tay khoác lên trên vai cô, khoe miệng mang theo nụ cười thản nhiên, ánh mắt dịu dàng khác hẳn với thái độ của cô.

“Tại sao cả anh cũng xuất hiện? Còn dám phá hư chuyện tốt của em?” Đồng Đồng chỉ người đang chắn trước mặt cô - Ngụy Mộng Sinh.

“Này! Em gái, em đang nói gì vậy? Bọn anh đang bảo vệ em mà!” Ngụy Mộng Sinh quay đầu, trợn mắt nhìn em gái của mình một cái.

Nếu không phải là con bé đột nhiên chạy đi, anh cũng không cần lo lắng chạy theo Mộ Long tìm người dưới ánh nắng mặt trời gay gắt.

Anh đã nói con bé nhất định sẽ không có chuyện gì nhưng Mộ Long lại kiên trì phải tìm được nó. Không phải là bây giờ nó không có một chút sứt mẻ nào đứng trước mặt mà còn thủ thế chuẩn bị đánh nhau sao.

Ai... Cô gái nhỏ này muốn làm nữ hiệp phát điên lên rồi, cứ nghĩ gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ, cuối cùng thì... Người bận rộn là anh trai này đây!

“Ai muốn anh bảo vệ! Bằng bản lĩnh của em thì có thể giải quyết một cách dễ dàng đâu cần phải dựa vào anh!” Đồng Đồng noi với anh trai xong liền trừng mắt nhìn Mộ Long “Anh một ngày không theo em sẽ có chuyện sao?”

“Chắc không có chuyện đó đâu nhưng chị đừng quên, tôi là em trai nhỏ của chị.” Dưới cặp mắt kính đôi mắt của Mộ Long mang theo ý cười.

“Ghét, không nói chuyện với anh nữa, em không muốn anh làm em trai nhỏ của em, tại sao anh còn nói thế chứ?” Vừa nói đến đây, ngọn lửa trong mắt Đồng Đồng lại bùng cháy.

Đều là chuyện xưa rồi nhưng anh vẫn không ngừng nhắc đến là muốn cười cô sao

“Anh nói này em gái, em hãy có chút lòng thương xót nhanh chóng theo Mộ Long rời khỏi đây để anh giải quyết tụi này.”

Ngụy Mộng Sinh nhắc nhở hai người, đứng dưới ánh mặt trời lâu sẽ ngất xỉu huống chi anh lại ghét nóng.

“Thì em đã nói một mình em cũng có thể giải quyết, không cần phiền đến anh.” Đồng Đồng chống nạnh, nói gì cũng không đi.

“Đồng Đồng,” Mộ Long đẩy gọng kính trên mặt một cái, cảnh cáo cô bằng ánh mắt.

“Được rồi! Được rồi!” Đồng Đồng nhượng bộ, bởi vì ánh mắt của anh nói cho cô biết nếu như cô không đi cùng anh thì nhất định cô sẽ vác cô lên vai mà đi.

“Đứng lại! Ai cho tụi bây đi?” Người được kêu là đại ca rống to.

Hắn muốn dùng giọng nói lớn tiếng để dọa người nên xông về phía ba người kia, một kẻ bên cạnh hắn cũng xông tới.

Mộ Long xoay người đứng cản trước mặt Đồng Đồng, anh giơ chân lên đạp về phía trước đúng lúc đạp vào bụng tên côn đồ nhỏ làm hắn quỵ trên mặt đất gào khóc.

Không đến hai ba giây sau, vị đại ca kia cũng nằm trên mặt đất không thể nhúc nhích.

“Thiệt là! Hủy hoại sự hăng hái của em, thật đáng ghét.” Đồng đồng trừng mắt nhìn hai người đàn ông trước mắt. Mỗi lần đều như vậy, rõ ràng người nên đánh nhau là cô thế mà lại bị hai người họ cướp mất.

“Cám ơn, cám ơn.” Mấy cô gái được cứu mang theo ánh mắt ngưỡng mộ vây quanh Mộ Long và Ngụy Mộng Sinh.

Mộ Long hơi lui về phía sau một bước, cố ý tạo ra khoảng cách với mấy cô đó nhưng trên mặt vẫn mang nụ cười ôn hòa.

Đồng Đồng đứng ở một nhãn mặt lại, trừng anh, vì những cô gái kia dựa vào anh quá gần nên cô không vui “Này! Có đi hay không hả? Không đi là em đi trước đó.” Cô nắm chặt hai quả đấm rống to, mặt giận đến mức phình to ra. .

“Đi thôi.” Vừa nghe tiếng rống giận của cô, Mộ Long liền xoay người không chút nghĩ ngợi vòng tay qua hông cô ôm về xe.

Ngụy Mộng Sinh không nhận ra hai người đã đi xa, anh vẫn đứng tại chỗ nói chuyện trên trời dưới đất với mấy cô gái!

“Đại Sắc Quỷ.” Ngồi ở bên trong xe, Đồng Đồng trừng mắt nhìn người đàn ông ngồi kế bên, cơn giận của cô đã đến cực hạn.

“Sao vậy?” Mộ Long vừa mở cửa xe vừa buồn cười nhìn Đồng Đồng đang tức giận, anh thật sự không biết cô rốt cuộc đang giận cái gì?

“Nói! Có phải anh có ý đồ với mấy nữ sinh kia?”

Cô cũng không biết tại sao lại để ý chuyện anh nói cười với người con gái khác, chỉ là cô cảm thấy ghét, cô không thích.

Mộ Long nhỏ giọng cười, thừa dịp đèn đỏ quay đầu sang nhìn cô, giống như là đang tìm tòi cái gì, nụ cười trên khóe miệng dần rộng hơn.

Cô, giống như một búp bê Nhật hoàn mỹ, tóc đen dài đến eo, da thịt trắng hồng lộ ra, bên dưới hàng chân mày là đôi mắt to, cái mũi nhỏ nhỏ và đôi môi ửng hồng. Một bộ dạng đáng yêu làm người khác phải say đắm

Chỉ là, điều kiện đầu tiên là cô không thể mở miệng nói chuyện, cô chỉ cần mở miệng là hỏng hết, bởi vì cô ăn nói rất thô lỗ chỉ cần là đàn ông sẽ bị cô hù sợ... trừ anh ra.

“Nhìn cái gì vậy! Còn không mau trả lời em.” Đồng Đồng nói xong thì hất mặt không nhìn anh nữa, mỗi lần nhìn anh thì tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, rất là khẩn trương hồi hộp.

“Bé ngọc, em ở đâu nhìn thấy anh có tình ý với mấy cô gái kia?” Mộ Long nhú mày, mặt trêu ghẹo nhìn cô hỏi.

“Những cô gái kia vừa thấy anh là muốn nuốt anh vào bụng, vậy còn anh thì sao? Không chịu nhanh chóng rời khỏi đó còn để họ sờ đông sờ tây, ăn đậu hủ của anh” Đồng Đồng càng nói càng tức, trừng mắt không ngừng phát ra ngọn lửa giận dữ.

“Em nghĩ nhiều quá, anh không có hứng thú với mấy người kia.” Lời của cô làm anh cười lớn, anh nhẹ nhàng chạm vào cốp mũi của cô, quay đầu nhìn thấy đèn xanh liền lái xe đi.

“Mới là lạ, thật ra thì trong lòng anh nhất định là rất vui.” Đồng đồng thì thầm oán trách, sau đó về mặt ai oán nhìn về phía anh.

Cô đưa mắt nhìn một bên mặt Mộ Long, mái tóc nhìn như xóc xếch nhưng lại không thiếu phần khêu gợi cùng với mái tóc đen, gương mặt có chút nét dịu dàng nữ tính còn có hàng chân mày có thể làm chao đảo cả thế giới. Cái mũi cao thẳng cộng thêm đôi môi quyến rũ kết hợp với thân hình cao lớn thật là tuyệt mỹ.

Quả thật, tới bây giờ có không phụ nữ tự động dâng tới miệng anh nhưng... Thế nhưng anh chưa từng chạm đến.

Mặc dù những hành động vừa rồi của anh làm cô tức giận nhưng cô biết rõ, anh không hề có ý gì với những cô gái kia

Trong trí nhớ của cô, không hề có bất kỳ cô gái nào bên cạnh anh, trừ cô ra.

“A Long...” Đồng đồng lại lên tiếng.

“Hả?”

“Chúng ta có phải là bạn thân không?” Cô nhìn Mộ Long hỏi.

“Bạn thân?” Mộ Long nghe được những từ này từ miệng cô, sau đó nhướn mi, rõ ràng là không hề thích.

“Đúng vậy! Chúng ta quen nhau đã được mười năm rồi, không phải là bạn bè chứ là gì?” Đồng đồng nói như đó là chuyện đương nhiên, mặc dù trong lòng cô không hề thích chút nào.

Chỉ là, nếu như giải thích mối quan hệ giữa hai người có lẽ chỉ có thể nói như thế thôi.

“Vậy phải xem em muốn gì?” Mộ Long không muốn trả lời vấn đề này ngay, từ khi anh biết cô, anh không hề xem cô là bạn bè.

“À... Chúng ta quen nhau lâu như thế rồi thì chuyện gì cũng có thể nói với nhau phải không? Nếu như... Em nói là nếu như anh có tâm sự, có thể nói với em, em sẽ không giống mấy người kia đem chuyện của anh nói cho người thứ ba biết.” Đồng Đồng thành thật nói.

“Tâm sự?” Tâm sự của anh ở đâu ra? Nếu như có cũng là vì cô.

“Đúng vậy!” Cô dùng sức gật đầu, trên mặt đầy sự chờ đợi.

“Không bằng em nói tâm sự của em cho anh biết trước.” Anh biết cô rất hay tưởng tượng vớ vẩn, không biết lúc này đã nghĩ đến đâu rồi.

“Em nói... Làm sao em mở miệng được? Thật ra thì em chỉ muốn nói với anh, mặc dù anh là loại đó... Nhưng mà em sẽ không vì thế mà xem thường anh hoặc là không làm bạn với anh, anh cứ yên tâm.” Đồng Đồng nói một hơi cũng không quên cổ vũ anh cổ lên.

Mà Mộ Long vẫn là không hiểu cô đang nói cái gì.

“Chỉ là, em phải nói trước với anh, tuyệt đối không được có ý đồ với anh trai em, anh ấy là con trai duy nhất trong nhà còn phải lo nối dõi tông đường vì thế anh tìm người khác đi.”

Bởi vì anh luôn ở một chỗ với anh trai, khó trách người ta nghi ngờ anh thích đàn ông.

“Đồng đồng, anh thật sự không hiểu em đang nói gì, em có thể nói rõ hơn một chút không?” Mộ Long không hiểu nhìn cô hỏi.

“Anh đừng có làm bộ, em biết hết rồi. Rõ ràng có nhiều cô gái thích anh như vậy nhưng anh lại từ chối hết. Em nghĩ anh nhất định là thích đàn ông nên anh mới không để mấy cô gái kia ở trong mắt.”

“Anh? Thích đàn ông?”

Mộ Long đột nhiên cười lên. Anh thật sự kinh ngạc, vô cùng ngưỡng mộ trí tưởng tượng của cô, anh không nghĩ tới cô lại nghĩ tới chuyện này.

“Được rồi, anh không cần phủ nhận. Em cũng đã nói cho dù anh thích đàn ông nhưng em vẫn xem anh là bạn bè, bây giờ là thời đại nào rồi, đồng tính luyện ái không còn là truyện hiếm nữa, chỉ cần anh không đụng đến anh hai em là được.” Đồng đồng vỗ vỗ vai anh an ủi.

“Ai nói em biết anh thích đàn ông?” Lúc này bọn họ đã về đến nhà nhưng Mộ Long lại không muốn xuống xe. Anh tắt máy, xoay người nhìn Đồng Đồng.

“Không ai nói cả.”

“Vậy làm sao em biết anh thích đàn ông?” Anh sẽ không tạo cho người ta cảm giác này, huống chi... người anh yêu là phụ nữ.

“Chính mắt em nhìn thấy.” Đồng Đồng chỉ chỉ vào đôi mắt to tròn của mình.

“Xin hỏi, con mắt nào của em thấy anh thích đàn ông?” Mộ Long cũng chỉ vào đôi mắt cô.

“Bởi vì anh không có bạn gái, anh trai em một tuần mang bạn gái về nhà một lần. Em quen anh đã mười năm rồi nhưng chưa hề thấy có người phụ nữ nào bên cạnh anh.”

“Vậy sao?” Mộ Long cười hỏi, sau đó lấy mắt kính xuống lau chùi.

“Đúng vậy, mỗi ngày em đều ở bên cạnh anh nhưng không thấy có cô gái nào cả?”

Nụ cười trên mặt Mộ Long càng lúc càng sâu, nét mặt cũng càng lúc càng dịu dàng, nghe lấy câu cuối của cô lòng anh càng ấm áp hơn.

Cô nói mỗi ngày đều ở bên cạnh anh thì làm sao bên cạnh anh lại không có phụ nữ được chứ?

“Anh thích phụ nữ, không hề có chút hứng thú nào với đàn ông, chẳng qua là người phụ nữ anh thích không biết là anh thích cô ấy, cho nên em đừng có suy nghĩ lung tung.” Mộ Long đeo mắt kính lên, nụ cười ôn hòa hiện lên trên bờ môi, anh vươn tay ra cứng chùi xoa lấy mái tóc của cô.

“Anh có thích cô gái nào sao? !” Lời của anh làm lòng cô nhói đau.

“Anh gạt em!” Cô không tin! Cô không tin anh thích người khác.

“Em nhất định phải tin lời anh nói, nếu em không ngại thì mỗi ngày cứ ở bên cạnh anh thì em sẽ thấy người phụ nữ anh thích là ai.” Anh cười, trong mắt lộ ra ý trêu chọc.

“Được, vậy em sẽ tiếp tục ở bên cạnh anh để nhìn xem rốt cuộc người đó là ai!” Đồng đồng không phục trợn to mắt, cô không nghĩ đến chuyện anh thích phụ nữ, cô không biết cũng không phát hiện, cô bị qua mắt lâu như vậy.

Mộ Long dùng ánh mắt dịu dàng thương tiếc nhìn cô, trong ánh mắt toát ra tình cảm nồng nàn, còn Đồng Đồng vẫn còn đang trầm tư suy nghĩ xem anh thích ai nên không phát hiện ra ánh mắt đó.

ssssssssssssss

3. Chương 3

Vừa đi vào cửa nhà, Ngụy Đồng Đồng phát hiện ba mẹ đang nghiêm nghị nhìn mình, thấy cô đi tới bọn họ cũng không để ý tới, cầm ly trà trong tay lên thưởng thức.

Bọn họ không để ý tới cô? !

Thôi, không để ý tới thì không để ý tới, bọn họ lúc nào cũng ngang như vậy, luôn hung dữ với cô vậy thì không để ý tới cô thì tốt hơn.

Mộ Long lẳng lặng đi tới lẳng lặng ngồi xuống sa lon với Đồng Đồng, ai cũng không có ý định mở miệng nói chuyện.

“A Long, thật là ngại quá, luôn làm phiền con đi bắt con bé này về.” Người nói chuyện là Nam Đường Đường Chủ của Long Môn – Bạch Tư Di, cũng chính là mẹ của Đồng Đồng, trên mặt bà đầy vẻ áy náy nói với Mộ Long.

Trên đời này không ai có thể quản được con gái của bà, bà nghĩ, trừ Mộ Long ra thì không còn ai nữa.

“Đúng vậy! Con gái chú luôn mang phiền phức đến cho cháu, thật xin lỗi.” Bắc Đường Đường chủ - Ngụy Bắc Hùng cũng cười cười xin lỗi, đừng nhìn mặt ông hung dữ như vậy nhưng thật ra lòng dạ rất tốt.

“Không sao, khó có dịp ra ngoài chơi thế này.” Mộ Long không thèm để ý chút nào, nhún nhún vai, trên thực tế, cũng không phải là bọn họ nhờ anh đi tìm Đồng Đồng mà là người luôn theo bên cạnh cô chạy đến thông báo với anh nên anh mới lập tức đuổi theo.

“Con đã nói con không phải là đứa trẻ ba tuổi, sao ba mẹ không hiểu chứ? Con muốn ba mẹ đối xử với con như người lớn, có được không?” Đồng đồng oán giận nói.

Lúc đầu là thân phận Bắc Đường Đường Chủ của ba cô sau này mẹ cô cũng trở thành Nam Đường Đường Chủ, anh trai cô cũng là nhân vật trọng yếu của Long Môn, mọi người đều bảo vệ cô gắt gao làm cô mất đi rất nhiều tự do.

Bây giờ thì sao? Lại thêm lão đại của Long Môn, cô thật là đáng thương mà, cả đời bị bảo bọc như thế một chút tự do cũng không có.

Nhìn bộ dáng tức giận và ánh mắt ảm ức không cam lòng của cô, Mộ Long có chút đau lòng.

“Đây cũng là vì muốn tốt cho con.” Bạch Tư Di nhìn bộ dạng đáng thương của con gái cũng không đành lòng.

“Được! Vậy mẹ cứ thử ngày nào cũng có một đám người theo đuôi thì sẽ thấy thế nào?” Đồng đồng đứng lên, trừng mắt bốc cháy lửa giận, tức giận chỉ về đám vệ sĩ đứng một bên.

“Ngụy Đồng Đồng, nói chuyện không được thô lỗ như thế!” Bạch Tư Di cũng đứng dậy tức giận nhìn con gái: “Thói cấu này con học ở đâu ra? Ba mẹ cho người bảo vệ con có gì không tốt. Đến một ngày con gặp chuyện không may, không ai cứu, đến lúc đó mới biết hối hận.”

“Cám ơn. Con có đại diện không thủ đạo, còn sợ người khác sao? Còn nữa, mẹ là mẹ con, tính tình của con đương nhiên là được di truyền từ mẹ, không lẽ là từ A Long mà ra sao?” Đồng Đồng không chịu yếu thế trừng mắt nhìn ra, hai mẹ con cứ như vậy trợn mắt nhìn nhau.

“Được rồi, không cần nói nữa!” Ngụy Bắc Hùng rống lớn làm hai người sợ hãi rụt người lại.

“Hai đều đều ngồi xuống cho tôi.”

Mặc dù đàn ông của nhà này tính tình rất tốt nhưng mỗi khi tức giận thì không ai dám động vào.

“Con, Ngụy đồng đồng, là con cái có thể nói chuyện với ba mẹ như vậy sao?” Ngụy Bắc Hùng tức giận chỉ tay vào con gái.

Đồng đồng cúi đầu không nói, trong mắt vẫn mang theo sự không cam lòng.

Bạch Tư Di thấy chồng bảo vệ mình thì vui mừng ngẩng cao đầu, bày ra một bộ dạng thắng lợi.

“Còn em nữa! Mẹ mà đấu khẩu với con gái sao? Tính tình của em với con bé giống hệt nhau, cho nên em cũng không tư cách nói nó!

Ban đầu nếu không phải là em muốn tái xuất giang hồ, nhận lấy chức đường chủ thì con bé làm gì muốn trở thành đường chủ chứ? Con bé là bắt chước em.” Ngụy Bắc Hùng trách cứ vợ, ngay từ đầu ông đã không đồng ý với quyết định này.

“Anh nói cái gì? Anh lại dám mắng em? Ngụy Bắc Hùng, anh không muốn sống nữa phải không?” Bạch Tư Di giận đến phát run, mặc dù cô là vợ của anh nhưng dù sao cô cũng là đường chủ, không chừa mặt mũi cho cô.

“Không, không phải vậy! Vợ à, anh làm sao dám mắng em? Anh chỉ là muốn em dừng so đo với con gái nữa.

Đồng Đồng còn nhỏ, không hiểu chuyện, có gì thì từ từ nói, đừng có la con bé được không?”

Phát hiện mình nói hơi quá Ngụy Bắc Hùng vội vàng lên tiếng trấn an vợ, trên mặt còn bày ra nụ cười lấy lòng.

“Còn dám nói anh không phản đối? Vậy vừa rồi anh mới nói gì? Anh đừng quên em đối xử với anh như thế nào vậy mà anh trả lại em như vậy đó hả?”

Ban đầu, mọi người đều không đồng ý em ở cùng với anh, thế mà em vẫn cứ theo. Mấy năm qua ăn uống kham khổ em cũng không có nửa câu oán hận vậy mà bây giờ anh lại mắng em, em thật là đáng thương mà... “Bạch Tư Di ai oán khóc lóc kể lể.

Ngụy Bắc Hùng chỉ có thể đứng ở một bên không ngừng an ủi vợ.

“A Long, anh nói xem màn này có giống bộ phim lúc tám giờ không, nữ chính biến thành kẻ điên, nam chính cũng phát điên theo, ha ha ha...” Đồng Đồng ngồi kể Mộ Long, mắt lạnh nhìn ba mẹ diễn kịch, đưa ra lời nhận xét.

“Còn không phải là kiệt tác của em à.” Mộ Long nhìn cô mỉm cười.

“Em biết chứ!” Đồng Đồng nhìn anh, đương nhiên biết anh muốn nói gì.

Cô đứng dậy, đi tới trước mặt ba mẹ, hít sâu một hơi.

“Đừng ầm ĩ nữa! Đã là vợ chồng mà còn lộn xộn như vậy. Còn muốn con gái đứng ra giảng hòa nữa sao.”

Hai người lập tức im lặng quay đầu nhìn con gái, sau đó cùng nói:

“Con nghĩ rằng chúng ta là vì connào mà cãi nhau! Con lại còn vui vẻ đứng đó xem kịch nữa sao?”

Đồng Đồng chậm rãi cúi đầu, dùng ánh mắt oán trách trừng mộ Long đang ngồi trên ghế sa lon.

“Ba đã nói con gái thì nên có bộ dạng của con gái, đừng có suốt ngày dờ đi đánh nhau. Vậy mà con không nghe, còn làm càn với Mộ Long, ai nhìn thấy con cũng như nhìn thấy quỷ, mẹ thật sự không hiểu con đang nghĩ cái gì?”

Xem ra để con gái đi theo Mộ Long là sai lầm, con bé tối ngày cứ muốn làm nữ hiệp, tạo nên sự tích cứu người, làm cho người làm ba này, thật là đau đầu.

“Con không có làm gì ảnh hưởng đến danh tiếng của Long Môn hơn nữa cũng không có tìm phiền phức. Đó là những kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu, con chỉ đứng ra can ngăn, có gì không đúng.” Đồng Đồng bất mãn cãi lại.

Nếu như những người đó làm chuyện xấu nhưng không để cô nhìn thấy thì cô cũng không xen vào, cũng không trở thành đề tài đau đầu của ba mẹ.

“Con còn dám mạnh miệng! Ba cho con đi theo Mộ Long thì phải an phận, nhưng con lại không nghe! Muốn ba nhốt con ở trong nhà thì mới chịu phải không?” Ngụy Bắc Hùng thật sự không hiểu nổi suy nghĩ của con gái.

Đồng Đồng lại xem thường. Từ trước đến giờ, cô chưa bao giờ muốn đi theo anh! Bây giờ, cô thật sự là xui xẻo mà, mọi người cứ nói là cô gây phiền phức cho anh, làm ơn, cô có trêu chọc ai đâu chứ?

“Chồng à, em thấy con bé ngày nào cũng gây họa, nếu thật sự cho nó đi học đại học không vài ngày nửa tháng vào trường trình diện mới là lạ.” Bạch Tư Di nghĩ đến chuyện mấy tháng nữa con gái mình sẽ là sinh viên đại học mà đau đầu.

“Em nghĩ... Để tránh cho nó gây họa, chúng ta nên mượn gia sư về nhà dạy cho nó.”

“Phương pháp kia cũng không tồi.” Ngụy Bắc Hùng nghiêm túc gật đầu, bắt đầu suy nghĩ về biện pháp vợ đề nghị.

“Con không muốn!”

Ngụy Đồng Đồng phản đối, làm ơn đi, cô không muốn bị giam lỏng ở nhà, bọn họ đừng nghị khổng chế tự do của cô.

“Xin học ở nhà cũng không tệ, con không phải mắc công đến lớp, muốn đi chơi lúc nào thì đi.” Bạch Tư Di càng nghĩ càng cảm thấy phương pháp này rất tốt, bà cố gắng thuyết phục con gái.

“Hai người cho là con là ngày đầu tiên làm con gái của hai người sao, con làm sao có thể dễ dàng bị lừa như vậy.” Đồng Đồng khoanh tay trước ngực, giễu cợt nói.

“Hai người muốn đem con nhốt trong nhà để ngừa con chạy mất, nếu không thì...” Cô chỉ chỉ Mộ Long, “Ném con cho anh ta đi!”

Vào lúc này hai người không trả lời còn Mộ Long thì ngược lại bước lên phía trước.

“Đi theo anh không tốt sao? Theo anh đi khắp nơi, mỗi ngày sẽ có gặp rất nhiều chuyện khác nhau, tuyệt đối sẽ không nhàm chán.” Trong mắt anh tràn đầy ý cười, anh khẽ nâng khóe miệng lên biểu hiện tấm lòng của mình.

Thật ra thì, ba mẹ Đồng Đồng không dám ném cô ấy cho Mộ Long, nói gì thì cậu ta cũng là lão đại của Long Môn, ai dám ra lệnh chứ?

Thay vì nói bọn họ cầu xin cậu ta chăm sóc Đồng Đồng, không bằng nói là cậu ta nắm lấy Đồng Đồng không buông.

“Con không muốn, con đã đồng ý với Tâm Huỳnh là sẽ học đại học với cô ấy. Ba mẹ còn nhớ cô ấy chứ? Chính là người lần trước đến nhà chúng ta chơi, anh trai cô ấy còn gọi điện đến tìm người.”

Mặc Tâm Huỳnh, thiên kim tiểu thư của công ty Mặc thị, mặc dù Đồng Đồng và cô ta là bạn tốt nhưng anh trai của Tâm Huỳnh không thích Đồng Đồng, sợ Đồng Đồng sẽ dạy hư em gái mình.

Hừ! Nếu không phải là anh ta là anh trai của Tâm Huỳnh, cô đã cho anh ta biết tay rồi.

Chỉ là, anh trai của Tâm Huỳnh cũng thật kỳ lạ. Cả ngày bảo vệ cô ấy không rời nửa bước. Nhưng Tâm Huỳnh cũng không phải đứa trẻ ba tuổi, anh ta còn lo lắng cái gì chứ. Làm hại cô mỗi lần muốn tìm Tâm Huỳnh đều phải cẩn thận mà trốn tránh.

“Tâm Huỳnh? Em nói em gái tổng giám đốc của công ty Mặc thị sao?”

Mộ Long nhếch mày xem thường, nếu như tình báo của hắn không sai thì Mặc Thiếu Kỳ không có khả năng cho em gái anh ta học đại học mà sẽ mời gia sư dạy tại nhà. Theo như những gì anh biết, Mặc Thiên Kỳ rất bảo vệ em gái mình.

“Đúng! Chính là cô ấy. Nói đến cô ấy em liền nhớ đến anh trai cô ấy, anh ta thật đáng sợ. Anh ta giống như thần thánh chỉ cần có người lại gần Tâm Huỳnh là anh ta liền biết.”

Nhất là cô, chỉ cần cô vừa xuất hiện thì Mặc Thiên Kỳ liền xuất hiện thôi, hại cô mỗi lần muốn tìm Tâm Huỳnh đi chơi cũng bị hớ.

“Vậy sao? Vậy không bằng hai người cùng học tại nhà như vậy cũng sẽ không nhàm chán.” Mộ Long đề nghị.

Cho Đồng Đồng học đại học cũng không phải chuyện tốt, ở đó có quá nhiều giống đực, quá không an toàn. Mộ Long vẫn cảm thấy xin dạy kèm tại nhà là an toàn nhất.

“Không được! Em nhất định phải đi, ai cũng không thể ngăn cản.”

Nói cho cùng là anh muốn thuyết phục cô xin dạy kèm tại nhà. Có nói gì cô cũng không chấp nhận, lần này không ai có thể đả động quyết tâm của cô.

“Được rồi, em muốn đi anh không phản đối.” Người mở miệng là Mộ Long còn ba mẹ Đồng Đồng thì nhàn nhả ngồi trên ghế sa lon nghe bọn họ nói chuyện.

“Có thật không?” Đồng Đồng không tin được là lần này mình lại thành công, mấy lần trước cô có phản kháng thế nào thì chỉ đành câm nín chấp nhận.

Mộ Long nhìn cô cười rạng rỡ thế kia, ánh mắt anh mang theo vẻ sủng nịnh nói: “Chỉ là...”

“Chỉ là?” Đồng Đồng lúc này ngây ngẩn cả người, anh muốn gì chứ? Lời nói trước sau không đồng nhất, không phải là cô mừng hụt đó chứ?

“Chẳng qua là có điều kiện, sau khi tan học em phải đến Long Môn trình diện, không thể qua đêm ở bên ngoài, không được tùy tiện ra ngoài với bạn học trai, không được gây chuyện.”

“Được được, những việc này em tuyệt đối sẽ không làm, em thề.”

Đồng Đồng nghe điều kiện của anh thì cười ngoác cả mang tai. Cô tưởng là điều kiện gì khó khăn lắm, những chuyện này chỉ nhỏ như hạt đậu.

“Chỉ cần vi phạm một lần, em liền ngoan ngoãn mà học ở nhà cho anh.” Mộ Long cười trộm, trong mắt tràn đầy sự tính toán.

“Cái này thì có cái gì là khó!” Đồng Đồng không chút nghĩ ngợi liền gật đầu đồng ý.

Ngụy Bắc Hùng và Bạch Tư Di ngồi một bên chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, thương tiếc cho tương lai của con gái mình.

Mặc dù sinh trưởng ở Long Môn nhưng tính cách Đồng Đồng rất đơn thuần trừ tính khí kém một chút, thần tình yêu vẫn chưa nhìn đến cô ra thì mọi chuyện vẫn bình thường. Cô không biết mình đã lọt vào bẫy của Mộ Long nên vẫn còn rất đắc ý.

Vào lúc Đồng Đồng chín tuổi, Ngụy Bắc Hùng đã phát hiện lòng ham muốn giữ lấy con gái mình của Mộ Long, hơn nữa trừ ông và Bạch Tư Di ra, người trên người dưới ở Long Môn đều nhận ra điều này, chỉ có người ngốc như Đồng Đồng mới không nhận ra.

Đồng Đồng cũng không biết từ khi nào cô đã trở nên rất lệ thuộc vào Mộ Long, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ gần như đều do anh quyết định, ba mẹ cô hoàn toàn không có cơ hội nhúng tay vào.

Ai! Ngụy Bắc Hùng nhìn chăm chăm con gái mình.

Tương lai của con bé hình như đã được quyết định từ khi nó chín tuổi mà lúc đó Mộ Long cũng chỉ mới mười lăm tuổi. Nhưng cậu ta lại kiên quyết yêu cầu hai người họ giao Đồng Đồng cho cậu ta chăm sóc. Ông nhìn thái độ nghiêm túc của cậu công thêm cảm giác làm người ta tin tưởng, bọn họ liền đồng ý.

Mà mấy năm qua, cậu ta đối với Đồng Đồng rất tốt, tất cả đều đó bọn họ đều có thể nhìn thấy, chỉ là... Đồng Đồng còn nhỏ, bọn họ thật sự có chút không nỡ!

Bạch Tư Di phát hiện sự lo lắng của chồng mình, bà vỗ vỗ vai ông.

“A Long nhất định sẽ chăm sóc tốt con bé. Từ nhỏ đến lớn, chỉ cần là chuyện của Đồng Đồng cậu ta luôn đặt ở vị trí đầu tiên, chưa từng khiến chúng ta lo lắng khổ sở, cho nên anh đừng lo lắng nữa.”

“Anh biết A Long đối xử với Đồng Đồng của chúng ta thế nào, anh đều thấy rõ, chỉ là... Con bé còn quá nhỏ.”

Ngụy Bắc Hùng nhìn vợ rồi quay đầu nhìn con gái đang có cử chỉ thân mật với Mộ Long.

Ông sợ rằng chỉ có A Long phát hiện tình cảm của bản thân còn Đồng Đồng thì hoàn toàn không biết gì.

“Có lẽ A Long chờ sau khi con bé tốt nghiệp mới nghĩ đến chuyện hôn sự, anh cũng đừng lo lắng quá.” Bạch Tư Di ngoài miệng thì nói như vậy nhưng trong lòng cũng có cùng suy nghĩ với chồng. Cứ nghĩ đến việc con gái sắp rời xa mình thì bà cảm thấy có chút mất mát.

Nhớ hồi đó, lúc Đồng Đồng và A Long còn chưa biết nhau, lúc nào con bé cũng dính lấy họ nhưng bây giờ thì...

“Anh muốn đi về, em có muốn đến nhà anh chơi không?” Mộ Long tuy là mở miệng hỏi cô nhưng anh biết chắc cô sẽ đồng ý.

“Được, dù sao lát nữa cũng không có ai ở nhà.” Đồng Đồng không chút nghĩ ngợi liền gật đầu, bởi vì lát nữa ba và mẹ đều sẽ đến phân đường, anh trai lại đến Long Môn. Ở nhà một mình thật nhàm chán.

Nói thật ra thì cô phát hiện mình đã sớm xem nhà A Long là nhà mình, trừ thỉnh thoảng cô ở ngoài chơi đùa ra thì tất cả quần áo đồ dùng hàng ngày của cô đều ở nhà A Long.

“Vậy em lên xe trước đợi anh, anh có mấy lời muốn nói với chú Hùng và dì Bạch.”

Đồng Đồng gật đầu đi ra ngoài.

Mộ Long thấy cô ra ngoài rồi mới quay đầu lại nói với Ngụy Bắc Hùng và Bạch Tư Di: “Hai người đừng lo lắng, con sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy.”

Anh nhìn thấy sự lo lắng trong mắt hai người họ nên một lần nữa đứng ra đảm bảo.

“Con bé còn nhỏ.” Ngụy Bắc Hùng nhìn anh nói.

Kể từ khi ba mẹ A Long mất thì A Long do hai vợ chồng ông chăm sóc. Nói chăm sóc thì có chút không đúng vì từ lúc A Long mười lăm tuổi thì cậu ấy đã có thể đảm đương mọi chuyện, Trừ con trai của ông ra, bên ngoài cũng không có bạn bè nào.

“Con sẽ không nói đến chuyện kết hôn nhanh như vậy nên hai người cũng không cần lo lắng.” Mộ Long nhàn nhạt nói “Cô ấy còn chưa biết tình yêu là gì và cũng không biết con yêu cô ấy.”

“A Long, con có nghĩ tới việc, nếu như Đồng Đồng không thương con thì sao? Có lẽ con bé chỉ xem con là anh trai của nó chứ không có tình cảm nào khác.” Bạch Tư Di thử dò hỏi.

“Không thể nào.” Mộ Long tự tin nói “Có lẽ hiện tại cô ấy còn chưa phát hiện tình cảm của mình đối với con nhưng con có thể khẳng định cô ấy yêu con.”

“Lúc đầu dì và chú đồng ý giao Đồng Đồng cho con là có điều kiện rõ ràng, con đừng quên đó.” Bạch Tư Di nhắc nhở.

“Con nhớ. Không để cô ấy gặp nguy hiểm, không làm cô ấy đau lòng, chỉ có thể yêu thương, cưng chiều một mình cô ấy, bên cạnh con tuyệt đối không thể có người con gái khác.”

“Ừ, mấy năm qua con chăm sóc Đồng Đồng như thế nào dì và chú đều thấy, cho nên mới tin tưởng con, chỉ là... Nếu có một ngày con làm tổn thương con bé, chú cũng mặc kệ con là chủ nhân của Long Môn, chú vẫn sẽ tìm con tính sổ.” Ngụy Bắc Hùng không quên nhắc nhở Mộ Long.

“Chuyện này Mộng Sinh cũng đã cảnh cáo con.”

“Con biết là tốt rồi, nhưng mà con cũng không thể dung túng cho nó quá, để tránh nó bị kéo vào chuyện không hay.”

Bạch Tư Di nói xong không quên trợn mắt nhìn chồng, ban đầu chính là ông để con bé vào trong phân đường đợi ba mẹ nên con bé mới có thể nghe được rất nhiều sự tích anh hùng. Từ đó ấp ủ ước mong làm anh hùng hoàn toàn quên mình chỉ là một cô gái chưa trưởng thành.

“Nếu như để cô ấy đi theo con, chuyện nhỏ con sẽ để cô ấy xử lý, như vậy cô ấy sẽ vui vẻ. Mặc dù cô ấy còn nhỏ nhưng cũng nên học hỏi một chút, nếu không sau này sẽ không biết gì.”

“A Long, nhanh lên!” Đồng Đồng ở ngoài cửa lớn tiếng thúc giục Mộ Long.

“Vậy bọn con đi trước.” Mộ Long cười cười nhìn hai người sau đó xoay người rời đi.

“Thằng nhóc này đúng là tự cao!” Ngụy Bắc Hùng nhìn bóng lưng hai người rời đi, trong mắt có ý khen ngợi cũng có chút bất đắc dĩ “Nó cứ khẳng định Đồng Đồng của chúng ta sẽ thuộc về nó.”

“Anh không phải cũng rất thích nó nên ban đầu mới đồng ý với yêu cầu của nó sao?” Bạch Tư Di nhíu mày, nhạo báng chồng “Từ giây phút đầu tiên gặp mặt, liền xác định hai đứa nó là một đôi, anh đừng nói với em là anh không nghĩ như thế.”

“Ban đầu nếu không phải là chúng ta mang Đồng Đồng đến Long Môn, gặp gỡ A Long, anh nghĩ thằng bé cũng không hồi phục nhanh đến thế.” Ngụy Bắc Hùng thở dài nói.

“Anh còn nhớ lúc thằng bé yêu cầu chúng ta giao Đồng Đồng cho nó không?” Bạch Tư Di nhớ lại chuyện trước đây.

Đó... Là chuyện của mười năm trước, nhưng giống như mới xảy ra ngày hôm qua...

“Chú Hùng, dì Bạch, con hi vọng hai người có thể giao Đồng Đồng cho con.”

Mộ Long lúc đó mười lăm tuổi, vẻ mặt nghiêm túc nói với Ngụy Bắc Hùng và Bạch Tư Di.

“Giao cho con? A Long, con đang nói gì vậy?” Ngụy Bắc Hùng không hiểu gì cả, nhíu mày nhìn Mộ Long.

“Con hi vọng hai người có thể giao Đồng Đồng cho con chăm sóc.” Mộ Long lặp lại lần nữa, thái độ hết sức kiên quyết.

“Con? Con muốn chăm sóc Đồng Đồng? Tại sao?” Bạch Tư Di buồn cười nhìn Mộ Long, thật thú vị mà. Cô biết tiểu chủ nhân này rất thích Đồng Đồng, luôn chạy đến đây tìm con bé chơi đùa, còn dẫn nó đi chơi khắp nơi. Nhưng lúc này cậu bé có biết mình đang nói đến một vấn đề rất quan trọng không?

“Bởi vì cô ấy thuộc về con.” Mộ Long tự tin nói.

“Đồng Đồng thuộc về con?” Nhìn bộ dáng nghiêm túc của tiểu chủ nhân, Ngụy Bắc Hùng không lấy thái độ nói chuyện với một đứa bé nói với cậu mà đổi sang thái độ nghiêm túc.

“Dì biết con rất thương Đồng Đồng, nhưng mà... dì và chú là ba mẹ của nó hơn nữa với thân phận của con thì làm gì có thời gian chăm sóc con bé.

Có lẽ con chỉ nhất thời nổi hứng nhưng qua một thời gian, con sẽ thấy chăm sóc con bé thật phiền phức.”

“Không, con yêu Đồng Đồng, cô ấy đối với con rất quan trọng, cho nên hai người hãy đồng ý giao cô ấy cho con chăm sóc.”

Mộ Long cúi người xuống thỉnh cầu, bất luận như thế nào, cậu cũng nhất định phải làm cho Đồng Đồng ở bên cạnh cậu, là người cô gái của cậu, cậu muốn tự mình chăm sóc cô ấy.

“Con yêu con bé? A Long, con mới mười lăm tuổi, con biết cái gì là yêu sao? Không phải là ngày nào Đồng Đồng cũng dính lấy con nên sinh ra ảo giác đó chứ?” Ngụy Bắc Hùng giải thích hành động khác thường của cậu còn Bạch Tư Di thì ngược lại, cô đứng một bên cười trộm.

“Không phải như thế, ngược lại là con quán lấy cô ấy, con hi vọng mỗi ngày đều có thể nhìn thấy cô ấy, mỗi ngày vừa tỉnh lại, người đầu tiên con nhìn thấy là cô ấy.

Con rất nghiêm túc, người phụ nữ của con, con muốn tự mình chăm sóc.”

Chỉ cần là cậu đã quyết định chuyện gì thì cậu nhất định sẽ kiên trì tới cùng.

“Được!” Bạch Tư Di đột nhiên đồng ý.

“Cái gì? Vợ à, em làm sao có thể đồng ý chứ?” Ngụy Bắc Hùng kinh ngạc trợn to mắt, không thể tin được là vợ mình lại hùa theo A Long làm vậy, cô ấy phải biết, đây không phải là trò chơi.

“Dì Bạch, cảm ơn.”

“Đừng vội nói cảm ơn, dì là có điều kiện.” Bạch Tư Di nói tiếp: “Dì đem Đồng Đồng giao cho con nhưng con không thể để con bé gặp nguy hiểm, không được làm con bé đau lòng, chỉ có thể yêu thương, cưng chiều một mình nó, bên cạnh con tuyệt đối không thể có người con gái khác. Còn nữa, để chứng tỏ tấm lòng của con, tất cả mọi thứ của con, một nửa phải thuộc về con bé.”

“Chỉ cần có một việc con làm không được thì dì và chú sẽ mang Đồng Đồng đi. Hơn nữa còn rút khỏi Long Môn.” Bạch Tư Di nói điều kiện ra rất rõ ràng cũng muốn mượn dịp này để khảo nghiệm xem Mộ Long có thật lòng không.

“Được.” Mộ Long không chút suy nghĩ liền gật đầu đồng ý, những điều kiện này đối với cậu mà nói vô cùng đơn giản. Cậu có thể giao mọi thứ cho Đồng Đồng, kể cả tính mạng của cậu.

“Vợ à...” Ngụy Bắc Hùng muốn ngăn cản lại.

“Vậy con bé là của con.” Bạch Tư Di không đợi chồng nói hết, lập tức giao Đồng Đồng cho Mộ Long mang đi.

“Cảm ơn.” Mộ Long không chút do dự trực tiếp ôm lấy Đồng Đồng, khẽ nâng lên khoe miệng cười thỏa mãn, sau đó liền bế người đi.

“Vợ à, em rốt cuộc đang làm gì? Đồng Đồng còn nhỏ như vậy, em...” Anh tuyệt đối không thể hiểu được suy nghĩ của vợ.

“Chồng à, cậu ấy mặc dù mới mười lăm tuổi nhưng anh không phát hiện thằng bé rất xem trọng Đồng Đồng sao? Anh là chú của nó, chẳng lẽ không biết tính cách của nó. Thằng bé nói ra chuyện này, chứng tỏ là thằng bé rất nghiêm túc.”

“Nhưng Đồng Đồng...” Ngụy Bắc Hùng nhìn chiếc xe không dứt.

“Con bé sẽ rất vui vẻ, hạnh phúc huống chi Long Môn chỉ cách chúng ta có một con phố, anh còn sợ không gặp được con gái mình sao?” Bạch Tư Di bất đắc dĩ trợn mắt lên, vốn là lúc này chồng nên an ủi vợ, tại sao cô lại phải an ủi ngược lại chồng mình vậy?

Bất luận như thế nào, tình duyên của hai người cứ như thế được ấn định.

SSSSSSSSSSSSSSSS

4. Chương 4

Long Môn, do đệ nhất môn chủ Mộ Thiên Hùng sáng lập, khi ông và vợ không may bất hạnh qua đời, người kế nghiệp Long Môn – Mộ Long, lúc ấy chỉ mới mười lăm tuổi.

Mười năm qua, dưới sự lãnh đạo của anh, Long Môn hoàn toàn thay hình đổi dạng, đủ để hô phong hoán vũ trong giới hắc đạo.

Thực lực của Long Môn thật kinh người, vào lúc Mộ Long mười tám tuổi, chỉ trong vòng ba năm ngắn ngủi, anh đã cải cách lại nội bộ và chính sách, lập ra quy định mới, lôi kéo được không ít nhân tài, ra sức vì Long Môn.

Đồng thời, anh cũng ra những điều luật nghiêm cấm liên quan đến mua bán ma túy, không ọi người làm chuyện thương thiên hại lý (có nghĩa là hại người).

Long Môn chia làm bốn phân đường...

Đông đường chủ: Cổ Lăng, người cũng như tên, mặc dù cùng tuổi với Mộ Long nhưng cá tính lại phóng đảng không kèm chế được. Anh ta rất giỏi võ, hơn nữa đối với súng ống càng tinh tường hơn. Điều quan trọng nhất là anh ta rất trung thành với Mộ Long.

Tây đường chủ: Ngụy Mộng Sinh, cá tính hào phóng, tính tình cũng dịu dàng làm ọi người rất yên tâm về khả năng làm việc của anh.

Nam đường chủ: Bạch Tư Di, là người có tiếng nói ảnh hưởng nhất và là người phụ nữ duy nhất cầm quyền ở Long Môn. Bà khôn khéo, quỷ kế đa đoan, luôn làm cho người khác thấy đầu không thấy đuôi.

Bắc đường chủ: Ngụy Bắc Hùng, ngoại hình của ông làm người khác chỉ nhìn một cái đã phải run sợ. Thân hình ông khổng lồ như một chú gấu. Ông tỏa ra hàn khí chết người, làm những người đứng gần chỉ cần run sợ cũng đủ chết.

Long Môn trong giới hắc đạo luôn làm mọi người phải nể sợ, mặc dù mấy năm qua này, Long Môn không có hành động gì lớn nhưng mọi người cũng không dám động chạm vào. Vì thế lực của Long Môn rất rộng, chỉ cần một bang phái hắc đạo động đến liền bị tiêu diệt triệt để.

Mà bạch đạo cũng có quan hệ với Long Môn, chỉ cần có lệnh bài của Long Môn thì là chuyện lớn chuyện nhỏ, bọn họ cũng sẽ giúp đỡ.

Chỉ tiếc là lệnh bài của Long Môn, từ khi được sáng lập đến nay chưa từng cho ai bao giờ.

Thân là người đứng đầu Long Môn, Mộ Long chưa bao giờ chủ động ôm ấp phụ nữ. Anh không phải là từ chối một cách tàn nhẫn mà là trực tiếp đuổi người đi.

Người con gái duy nhất có thể ở bên cạnh anh, chỉ có Ngụy Đồng Đồng.

Cô ấy từ nhỏ đã lớn lên ở, suốt ngày cứ như một đứa trẻ luôn ở Mộ Long như hình với bóng.

Mà Mộ Long có thể nói là một người đầy những bí ẩn, có người nói nhìn anh bề ngoài nho nhã dịu dàng nhưng thực chất là một người lãnh khốc vô tình, chỉ cần là chuyện anh đã quyết định, không có chuyện gì là không thành công. Chỉ cần là kẻ địch của anh, anh sẽ không nương tay, người đó tuyệt đối sẽ sống không bằng chết.

Sở dĩ có người nói vậy là do truyền thuyết đáng sợ năm năm trước gây nên. Nói đến nó không ai là không khiếp sợ, đó là một tai nạn giao thật đáng sợ...

Người chết là một đôi vợ chồng, nghe nói bọn họ là bạn rất thân của Môn Chủ Long Môn đã qua đời, họ là người đứng sau mưu sát hai vợ chồng Môn Chủ, chỉ vì tham lam thế lực to lớn của Long Môn nên hai người họ nảy sinh ý nghĩ muốn đoạt lấy ngôi vị Môn Chủ.

Kết quả, tình trạng chết của bọn họ y như hai vợ chồng Môn Chủ nhưng chỉ là trên người họ, vết thương lớn nhỏ chằng chịt nhau, thê thảm không từ nào có thể tả được.

Nhưng cảnh sát lại nói không có bằng chứng chứng minh Long Môn đã xuống tay, vì vậy sự việc đó cho đến nay vẫn chưa được giải quyết.

Long Môn nằm ở trung tâm thành phố trong một con đường nhỏ. Trước cửa Long Môn luôn có mấy người dứ tợn đứng nghiêm trong coi làm mọi người không dám đi ngang con đường này.

Lấy tổng bộ Long Môn làm trung tâm, xung quanh hai mươi dặm đều thuộc quyền sở hữu của Long Môn, cấp cho thuộc hạ ở. Mọi người ở gần nhau để dễ dàng duy trì tình cảm và nếu có chuyện thì dễ tiếp ứng cho nhau.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao thế lực của Long Môn lại lớn mạnh như vậy.

Lúc này, một chiếc xe hơi màu đen chậm rãi chạy vào bên trong Long Môn, dừng trước cửa lớn.

“Môn chủ.” Bảo vệ đứng trước cửa lớn nhìn thấy Mộ Long cung kính gọi.

Mộ Long nhẹ gạt đầu, lại quay vào trong ôm Đồng Đồng đang ngủ ngon lành ra ngoài.

Hành động này của Mộ Long dường như đã rất quen thuộc đối với bảo vệ nên anh ta chỉ cung kính giúp Mộ Long đóng cửa xe lại.

Còn Mộ Long thì ôm đồng đồng rất cẩn thận, chỉ sợ đánh thức đánh thức cô dậy. Mọi người đều có thể nhận ra anh rất coi trọng Đồng Đồng.

Lúc từ hành lang đi vào nhà chính, Mộ Long thấy Cổ Lăng đang ngồi trên ghế sa lon, nhàn nhã thưởng thức trà xanh.

Cổ Lăng phải có một đôi mắt màu nâu, tóc anh màu đen và được để dài. Khi nhìn anh mọi người có cảm giác anh là một người bất cần đời nhưng thực ra anh lại là một người đàn ông rất kín đáo.

Cổ Lăng phát hiện Mộ Long đang bế Đồng Đồng trên tay thì nhíu mày, hài hước nói: “Ngọt ngào quá đi!”

Câu nói đó đổi lấy một cái nhìn lạnh lùng của Mộ Long.

“Sao vậy? Cô ấy ngủ rồi sao?”

Cổ Lăng tò mò đi theo mộ Long vào phòng, anh nhìn Mộ Long nhẹ nhàng đặt Đồng Đồng lên giường, cẩn thận đắp chăn cho cô.

“Nói nhỏ thôi, đừng làm cô ấy tỉnh.”

Mới vừa vào xe, Đồng Đồng đã dựa vào anh mà ngủ, nhìn cô ngủ thật đáng yêu, anh thật sự không nỡ đánh thức cô dậy.

“Cô ấy đã lớn thế này, sao lại giống con nít thế?”

Cổ Lăng lắc đầu nhìn Đồng Đồng, lúc cô ngủ say thì đáng yêu như một tiểu thiên sứ làm mọi người muốn ôm vào ngực; nhưng khi tỉnh lại, thì lại như một tiểu ác ma làm người ta muốn ạy dỗ một phen.

“Cậu tới đây có chuyện gì không?”

Mộ Long kéo rèm xuống, không muốn Cổ Lăng nhìn Đồng Đồng, sau đó anh ngồi xuống ghế sa lon.

“Không có việc gì! Tớ thấy chán nên đi vòng vòng chơi nhưng không lại đến đây. Tớ tính là kiếm Đồng Đồng cãi nhau nhưng lại không ngờ mình đến không đúng lúc.” Cổ Lăng cười nói, sau đó cầm đệm phụng trên bàn ném vào miệng.

Mộ Long cười lạnh lùng, trong mắt mang theo sự lạnh lẽo đánh giá Cổ Lăng.

“Xem ra Đồng đường chủ rất rảnh rỗi, công việc ít đến nỗi muốn phát khùng nên tìm đến đây chơi đùa.”

“Công việc ít? ! Này... Cậu đừng hiểu lầm, tớ không phải ý này, tớ chỉ là ngẫu nhiên đi qua đây thôi...”

Phát hiện mình nói sai, Cổ Lăng vội vàng chống đỡ nhưng trong lòng lại dâng lên một dự cảm xấu.

“Vậy sao? Sao tớ nghe lại không phải như vậy, vừa rồi người kêu chán chính là cậu mà, chẳng lẽ tớ nghe nhầm?”

Mộ Long không tin lời Cổ Lăng nói, gương mặt anh lạnh lẽo mang theo ý giễu cợt nhìn Cổ Lăng.

“Đúng, đúng vậy, là cậu nghe lầm, công việc của tớ rất là nhiều, mấy ngày nay cũng không có thời gian để ngủ, người đẹp tìm đến cửa tớ cũng không ra gặp nữa.” Cổ Lăng vội vàng giải thích, anh sợ công việc của mình lại tăng lên.

Suy nghĩ một chút, anh thật là đáng thương, ngoài việc của khách sạn do anh phụ trách ra gần đây Long Môn còn tiến quân vào ngành kiến trúc, công việc của anh đã nhiều lại càng nhiều thêm.

Ai kêu Nam, Bắc đường chủ ba mẹ vợ tương lai của Mộ Long, mà Tây đường chủ là anh rể của cậu ta chứ. Vì để bọn họ vui vẻ nên bao nhiêu công việc Mộ Long đều quảng cho anh hết.

Cho nên, người gánh nhiều công việc nhất chính là kẻ đáng thương anh đây.

“Chuyện kia cậu xử lý đến đâu rồi?” Mộ Long không muốn nói chuyện phiếm với Cổ Lăng nữa, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Cậu nói chuyện làm ăn của Long Môn sao? Yên tâm, chỉ cần cho tớ thêm chút thời gian, tớ bảo đảm, Long Môn sẽ không còn là người trong hắc đạo mà là công ty buôn bán đường đường chính chính. ” Cổ Lăng dùng sức vỗ ngực bảo đảm.

“Ừ. Còn nữa, gần đây tớ hơi bận, cho nên thị trường chứng khoán của chúng ta ở Mĩ làm phiền cậu và Mộng Sinh xử lý.”

Mộ Long thấy Đồng Đồng ở trên giường có dấu hiệu tỉnh lại liền gọi người làm đến phòng bếp lấy một ít thức ăn đem lên.

“Được thôi! Tớ chính là cầu còn không được, gái Tây nghe nói rất được nhưng tớ lại chưa có dịp gặp.” Mấy ngày nay anh chẳng có người đẹp nào thủ thỉ thì rồi.

“Đợi Mộng Sinh về tớ sẽ nói cho cậu ấy biết, dự tính là tuần sau hai người sẽ lên đường.”

Mộ Long thấy người trên giường ngồi dậy, liền đi tới bên giường, vén rèm, nói:

“Tỉnh rồi sao?”

Mộ Long dịu dàng sờ khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của cô. Đồng Đồng còn buồn ngủ ngẩng mặt lên, mơ hồ nhìn người đàn ông đứng trước mặt.

“A Long... Đến nhà rồi sao?”

Đồng Đồng cảm giác đầu có chút đau, cô tựa đầu vào ngực Mộ Long, mè nheo làm nũng.

“Cũng còn sớm, em muốn rời giường sao?” Giờ phút này Mộ Long nhìn Đồng Đồng với ánh mắt ngập tràn sự yêu thương, khóe miệng mang theo nụ cười cứng chịu.

Đồng Đồng gật đầu, theo Mộ Long xuống giường.

“Đã lâu không gặp, tiểu môn chủ.” Cổ Lăng vươn tay chào hỏi Đồng Đồng.

Đồng Đồng nhìn Cổ Lăng, cô không muốn trả lời anh.

Ai ở đây cũng biết, danh hiệu tiểu môn chủ là không thể gọi, chỉ có Cổ Lăng là luôn lấy nó ra trêu chọc cô.

“Muốn uống nước không? Em có đói bụng chưa?” Mộ Long cầm ly nước trên bàn đưa cho Đồng Đồng, sau đó lại kêu người đem một đĩa bánh ngọt đến trước mắt cô.

Đồng Đồng cứ im lặng ngồi bên cạnh Mộ Long, ăn bánh ngọt anh chuẩn bị cho cô.

“A! Cái này nhìn ngon quá! Tiểu môn chủ, cho anh một miếng được không?”

Cổ Lăng cố ý coi thường ánh mắt cảnh cáo của Mộ Long, vươn tay cầm một miếng bánh ngọt lên nhét vào miệng.

Đồng Đồng mở to mắt trừng Cổ Lăng.

“Đồ thói tha, muốn ăn sao không tự mua đi, làm gì giành đồ của tôi?” Đồng Đồng đem bánh ngọt vào phạm vi an toàn, trừng mắt nhìn Cổ Lăng.

“Đừng như vậy mà... tiểu môn chủ! Nhiều bánh như vậy em ăn không hết thì cho anh một miếng đi.”

Cổ Lăng không thèm để ý đến ánh mắt tức giận của Đồng Đồng, anh đứng lên tính đi vòng qua bàn lấy thêm mấy cái bánh.

“Không! Tôi ăn không hết thì cũng chỉ cho A Long.”

Cô vuốt ve tay Cổ Lăng, vẽ mặt cảnh cáo “Anh thử lấy lần nữa xem.”

Không phải cô hẹp hòi nhưng những cái bánh ngọt này là do A Long vì cô mà tìm người làm riêng, trừ A Long ra, không ai có thể ăn cùng cô.

“Thật nhỏ mọn! Tiểu môn chủ, em không sợ mập lên sao?”

“Này! Anh muốn chết phải không? Từ lúc tôi tỉnh ngủ đến giờ, anh cứ trái một câu tiểu môn chủ, phải một câu tiểu môn chủ, không muốn sống nữa phải không?”

Đồng Đồng lấy cái đĩa giao cho Mộ Long, rồi đứng dậy vung tay vung chân, bộ dáng rất giống như muốn tìm Cổ Lăng tính sổ.

“Em vốn chính là tiểu môn chủ, không phải sao?”

Cổ Lăng không sợ nháy mắt với Đồng Đồng, nở nụ cười chế nhạo làm Đồng Đồng cảm thấy rất chướng mắt.

“Không cho phép gọi tôi là tiểu môn chủ!” Đồng Đồng rống lên.

“Tiểu môn chủ” đối với cô là một điều sỉ nhục, cô quay đầu nhìn Mộ Long đang tỏ ra rất vô tội, đều là anh hại cô bị người ta cười nhạo.

“Trời ơi, môn chủ của chúng ta là bại tướng dưới tay em, vậy em không phải tiểu môn chủ thì là gì? Đại môn chủ à?”

“Anh! Đáng ghét!” Đồng Đồng tức đến đỏ mặt, lời của anh cô không có gì để phản bác chỉ có thể ôm một bụng tức giận ngồi xuống ghế.

“Còn muốn ăn không?” Mộ Long lạnh lùng nhìn Cổ Lăng sau đó đem đĩa bánh đến trước mặt Đồng Đồng.

“Đều tại anh, hại em bị người khác cười nhạo.” Đồng Đồng quay đầu đi, không thèm nhìn Mộ Long.

“Tiểu môn chủ nghe thật đáng yêu. Tại sao phải tức giận?” Mộ Long cười, không quên đưa một miếng nhỏ đến miệng Đồng Đồng, chờ cô há miệng.

“Không đáng yêu chút nào. Nói! Tại sao anh muốn giấu giếm thân phận?”

Không chịu nổi sự hấp dẫn của bánh ngọt, Đồng Đồng không nhịn được há mồm cắn một miếng nhưng chuyện này cô vẫn phải tiếp tục tra hỏi.

“Anh không có giấu diếm thân phận, là em không có hỏi.” Mộ Long sờ mái tóc đen óng của cô, lộ ra nụ cười cứng chiều.

“Ai ngờ một đứa trẻ mười lăm tuổi lại là môn chủ Long Môn chứ.”

Nói đến chuyện này, thì phải giải thích từ đầu...

Thì ra lúc Đồng Đồng còn nhỏ, nhìn ba mẹ làm đường chủ có rất nhiều thuộc hạ, cô cảm thấy họ thật uy phong nên cũng muốn làm Môn Chủ.

Mà cô lúc đó cũng không nghĩ người luôn đi theo phía sau mình, gầy tong teo thế kia lại có thân phận rất cao quý. Vậy mà cô chỉ xem anh như một bé trai.

Thậm chí, cô còn cho rằng anh cần cô bảo vệ... Bởi vì lúc đó A Long có bộ dạng rất yếu ớt, rất dễ bị người khác bắt nạt.

Đồng Đồng mang anh ra ngoài chơi, chỉ cần có người gây phiền toái cho anh cô liền lớn tiếng mắng họ, họ liền như gặp quỷ mà chạy trốn. Lúc đó cô cảm thấy mình rất lợi hại, còn kêu người của Long Môn gọi cô là tiểu môn chủ.

Cô lại không biết, tất cả đều có liên quan đến A Long. Bởi vì anh là môn chủ Long Môn nên mọi người vừa nhìn thấy anh là chạy trốn,

Lúc đó cô vừa tức giận vừa xấu hổ.

Cô tức giận vì một đứa bé trai nhỏ nhoi, đấu võ với cô mà cũng thua thì làm sao có thể là môn chủ chứ?

Mà xấu hổ là vì mọi người sợ cô không phải vì cô lợi hại mà là vì Mộ Long, mà cô còn kêu mọi người gọi cô là tiểu môn chủ nữa, thật là mất mặt.

Chỉ là cho tới bây giờ, cô vẫn là không hiểu, tại sao mấy người đó lại sợ Mộ Long? Lúc đó anh rất dễ thương mà! Nhưng, tại sao người ta vừa nhìn thấy anh là như gặp quỷ, co giò bỏ chạy?

Cô ngẫm nghĩ, Mộ Long rất hiền lành, lúc nào cũng tươi cười, đối xử với cô rất tốt, rất chăm sóc cô. Hoàn toàn không giống một người trong hắc đạo.

Cô còn nghĩ rằng A Long có thể sống đến bây giờ nhất định là được thần linh phù hộ. Nếu không với võ nghệ của anh thì chắc chắn đã sớm chết rồi.

“Võ nghệ của anh kém như vậy, ngay cả em cũng không đánh lại, cho nên em cảm thấy anh không phải là môn chủ.” Đồng Đồng thành thật nói.

“Phốc...”

Lời nói của cô làm Cổ Lăng ở đối diện phun hết cả nước trà trong miệng ra.

“Ghe tởm! Đồ thói tha, anh làm cái gì đó? Anh không biết cái gì gọi là vệ sinh sao?” Đồng Đồng chán ghét trừng Cổ Lăng.

“Tiểu môn chủ à... Em vừa nói môn chủ đánh không lại em, là thật hay giả vậy?” Cổ Lăng chất vấn Đồng Đồng.

Cách đây không lâu, anh mới đánh một trận với Mộ Long, kết quả vừa mới bắt đầu anh đã thua thê thảm, cho nên... Tiểu môn chủ làm sao có thể thắng môn chủ chứ?

“Đương nhiên là thật! Chúng tôi mới đấu cách đây mười phút, A Long còn cầu xin em nữa mà.” Đồng Đồng cười đắc ý.

“Thật hay giả?” Cổ Lăng nhìn Mộ Long, chờ đợi đáp án của anh.

“Cái gì thiệt hay giả?” Ngụy Mộng Sinh mới từ trong phòng đi ra tò mò hỏi.

“Mộng Sinh, cậu nói xem, tiểu môn chủ đáng thắng môn chủ, chuyện này thật hay giả đây?” Cổ Lăng lôi kéo Ngụy Mộng Sinh ngồi xuống bên cạnh, hi vọng lấy được đáp án từ miệng anh.

“À, cậu nói chuyện đó à! Là thật, lúc đó tớ cũng có ở đó. A! Là bánh ngọt, em gái, cho anh một miếng đi.”
Mộng Sinh vươn tay về phía Đồng Đồng đòi.

“Một miếng thôi đó!” Đồng Đồng không cam lòng cho anh một miếng

“Chuyện này... Làm sao có thể xảy ra? Tuyệt đối không thể nào...” Cổ Lăng không ngừng lẩm bẩm.

Anh thua dưới tay môn chủ, môn chủ lại thua tiểu môn chủ... Vậy anh... Không phải ngay cả tiểu môn chủ cũng không thắng được sao? Làm sao có thể như thế chứ?

Trời ạ, đây là điều sỉ nhục lớn nhất trong đời anh!

Mộ Long ở một bên lạnh lùng nhìn Cổ Lăng cười mỉa mai.

Người này thật là dần mà!

Bởi vì Đồng Đồng là người phụ nữ của anh nên anh mới cố ý thua dưới tay cô, đạo lý đơn giản như vậy mà cũng không hiểu.

ssssssssssssssss

5. Chương 5

Đêm khuya yên tĩnh, Mộ Long lặng lẽ mở cửa phòng của Đồng Đồng ra, bước đến gần giường ngắm nhìn cô đang say ngủ.

Anh chậm rãi ngồi xuống mép giường, bàn tay dịu dàng sờ lên gò má mềm mại của cô, trong mắt tràn đầy sự yêu thương.

“Ngủ thật ngon...” Mộ Long cưng chiều nhìn Đồng Đồng.

Lâu lắm rồi anh mới mơ thấy lần đầu tiên hai người gặp nhau, nhưng cũng vì vậy mà anh mất ngủ.

“Lời em đã nói không thể thay đổi.”

Mộ Long chậm rãi cúi đầu, hôn nhẹ lên môi Đồng Đồng, giống như chứng minh quyền sở hữu của anh.

Anh có thể được như ngày hôm nay, tất cả đều là công lao của cô. Nếu như lúc đầu không gặp cô, chỉ sợ anh đã mất đi ý chí sống, Long Môn cũng không thể lớn mạnh được như bây giờ.

“Anh chỉ đợi em thêm bốn năm, cho em bốn năm để nhìn rõ quan hệ giữa chúng ta. Nếu như em vẫn không nhận ra tình cảm của mình thì anh liền cướp đoạt, trực tiếp nắm em trong lòng bàn tay.” Lời nói của Mộ Long rất nhẹ nhàng nhưng ánh mắt thì tràn ngập sự nghiêm túc và cố chấp.

Đợi cô mười năm, thật vất vả mới đợi cô lớn lên. Anh cảm thấy mình không thể chờ đợi thêm được nữa.

Đối với người khác mà nói, anh là môn chủ Long Môn quyền uy hơn người, hoàn mỹ đến không có nhược điểm. Chỉ cần là chuyện anh muốn làm thì không cần tốn sức cũng có thể làm được.

Nhưng thực tế, anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, khát vọng hạnh phúc, tình yêu, gia đình, ao ước có thể ở cùng một chỗ với người mình yêu.

Trừ vì báo thù cho ba mẹ ra thì Đồng Đồng chính là động lực sống của anh.

Lúc đầu, nếu không phải là cô kéo anh, sưởi ấm trái tim anh thì Long Môn đã sớm tan rã làm gì có thành tựu huy hoàng ngày hôm nay.

Anh không có nhược điểm sao? Có, chính là Đồng Đồng.

Chỉ cần cô vừa xảy ra chuyện thì một Mộ Long hiền lành sẽ biến mất mà thay vào đó là một người đàn ông lạnh khốc.

Bởi vì, Đồng Đồng là tất cả của anh, không ai có thể tổn thương cô!

Khi một thiếu niên mười lăm tuổi yêu một cô bé chín tuổi thì số mệnh hai người đã gắn chặt với nhau.

“Em có thể phát hiện tình cảm của mình nhanh lên một chút không... Đừng để anh chờ quá lâu.” Anh cũng không thể xác định, mình thật sự có thể cho cô thời gian bốn năm không.

Mộ Long lại hôn lên môi Đồng Đồng, sau đó đứng lên, lặng lẽ ra ngoài...

Cho đến khi cửa phòng khép lại thì người nằm trên giường vẫn ngủ say. Trên mặt cô mang theo nụ cười ngọt ngào, không hề phát hiện có một người yêu cô rất sâu đậm.

Trong mắt Đồng Đồng tràn ngập lửa giận, trừng mắt nhìn chòng chòng vào cô gái trước mặt. Giờ phút này trong lòng cô ngoài sự tức giận ra, còn có một ý nghĩ là lay tỉnh cô gái ngốc nghếch trước mặt này.

Cô và Tâm Huỳnh khó khăn lắm mới lên được đại học, thật không ngờ Tâm Huỳnh lại gặp phải một kẻ khốn khiếp, luôn bắt nạt cô ấy.

Mà giờ phút này, Tâm Huỳnh đang ngồi ở trong phòng y tế, toàn thân cao thẳng thê thảm đến không từ nào có thể hình dung được.

“Tớ nói cậu cũng thiệt là, làm gì có ai ngốc đến nỗi đi tin lời của Tề Lily? Tớ nghĩ cậu là người ngốc nhất trên thế giới này rồi!” Ngụy Đồng Đồng đứng ở trước mặt Tâm Huỳnh mắng lớn.

“Tớ làm sao biết cô ấy sẽ gạt tớ...” Toàn thân Tâm Huỳnh run rẩy, đôi mắt to đáng thương như muốn rơi nước mắt xuống.

“Trường học của chúng ta ở đâu ra khoa bơi lội? Người ta nói thì cậu tin à.” Ngụy Đồng Đồng không nhịn được vươn tay ra chỉ chỉ đỉnh đầu của Tâm Huỳnh, hi vọng đầu óc của cô ấy có thể thông minh lên một chút.

Bạn của cô cái gì cũng tốt, chỉ có cái quá thật thà.

Có lúc Đồng Đồng thật không hiểu nổi, tại sao một người thông minh như cô lại làm bạn với một người ngốc đến nỗi người ta muốn lấy búa bổ đầu cô ấy ra xem bên trong có cái gì.

Cô nghĩ, có lẽ là mình thiếu nợ cô ấy.

“Không có khoa bơi lội... Vậy cái hồ bơi đó để làm gì?” Tâm Huỳnh nhỏ giọng oán trách, cô thật là vô tội mà, tại sao Đồng Đồng lại tức như vậy?

“Hả... Tớ làm sao biết?” Đồng Đồng đột nhiên bị hỏi, cô không biết trả lời như thế nào, “Nói không chừng Bộ Giáo Dục quy định tất cả trường học phải có hồ bơi.”

“Phải ha...” Tâm Huỳnh đột nhiên hắt hơi một cái, sau đó run rẩy nói: “Đồng, Đồng Đồng, tớ lạnh quá à...”

“Ai bảo cậu ngốc, đáng đời!”

Đồng Đồng liếc mắt xem thường Tâm Huỳnh. Mặc dù tức giận cô ấy dễ dàng tin lời người khác nhìn thấy thấy bộ dạng đáng thương của Tâm Huỳnh, cô cũng đau lòng.

“Lạnh thật à... Vậy làm sao bây giờ? Tớ cũng không mang theo quần áo.”

“Tớ nghĩ nên liên lạc với anh cậu.”

Đồng Đồng nghĩ tới người anh trai rất thương yêu em gái, anh ta có thể giúp một tay.

“Không, không cần! Nếu như anh hai nhìn thấy bộ dạng của tớ bây giờ nhất định sẽ nổi giận. Hơn nữa... Công việc của anh ấy rất bận rộn!” Chỉ cần vừa nghĩ tới bộ dạng tức giận của anh hai... Thân hình Tâm Huỳnh không nhịn được mà co rúm lại. Lần trước thiếu chút nữa là cô bị bắt cóc, anh hai phạt cô ở nhà ba ngày không được ra ngoài.

Lần này nếu như anh ấy biết chuyện, cô nhất định sẽ rất thảm.

“Vậy cậu phải làm sao? Cứ mặc đồ ướt vậy sao?” Ngụy Đồng Đồng lo lắng hỏi.

Lúc này, Tề Lily cùng một đám bạn học đi vào, trên mặt là nụ cười chế nhạo.

“A, có người ướt sũng cả người kia!”

“Đúng vậy! Làm sao có người lại ngốc như vậy, tùy tiện nói dối để lừa gạt cô ta mà cô ta cũng tin?” Một nữ sinh đứng sau Tề Lily lớn tiếng phụ họa theo.

“Mấy người muốn làm gì? Nơi này không hoan nghênh mấy người, cút ra ngoài!” Ngụy Đồng Đồng giống gà mẹ bảo vệ gà con, chắn trước mặt Tâm Huỳnh, hai tròng mắt như phát hỏa nhìn vào mấy người vừa bước vào phòng.

“Mắc mớ gì tới cô? Biết điều thì nhanh cút ra ngoài cho tôi.” Tề Lily không hề đem Đồng Đồng để trong mắt.

“Hừ! Cô rõ ràng là ghen tỵ Tâm Huỳnh đẹp hơn cô, có nhiều người thích hơn cô nên cô mới bắt nạt cô ấy. Loại người dối trá như cô, ai mà thích chứ?”

Đồng Đồng một bên tấn công Tề Lily, một bên ngăn mấy nữ sinh khác muốn đến gần Tâm Huỳnh.

“Nực cười! Cô ta đẹp hơn tôi chỗ nào chứ?” Tề Lily bị nói trúng tim đen nên bắt đầu kêu to.

Từ lúc khai giảng đến nay, chỉ cần cô vừa mất người nào thì người đó đều nói thích Mặc Tâm Huỳnh. Mọi người luôn nói cô ta xinh đẹp, đáng yêu.

Mặc Tâm Huỳnh, Mặc Tâm Huỳnh, Mặc Tâm Huỳnh, cô ta rốt cuộc có chỗ nào tốt chứ?

“Đồng Đồng.”

Tâm Huỳnh lắc đầu một cái với Đồng Đồng, không muốn cô ấy vì mình mà gây gỗ với người khác. Mặc dù cô không biết tại sao Tề Lily lại gây sự với mình nhưng cô vẫn muốn “Dĩ Hòa Vi Quý”.

“Tôi cho cô biết, cô còn dám bắt nạt Tâm Huỳnh, tôi kêu A Long xử cô.”

Mặc dù Đồng Đồng nói như vậy nhưng thực ra cô sẽ không nói với Mộ Long, bởi vì nếu nói cho anh biết thì đồng nghĩa với việc đã không tuân thủ giao ước giữa hai người – không được gây chuyện ở trường học.

“Vậy sao? Tôi lại muốn biết A Long trong miệng cô có bao nhiêu bản lĩnh.” Tề Lily cười to. Bằng vào gia thế nhà cô, cô không tin có người dám động vào cô.

Ba của Tề Lily là Tổng Giám Đốc của một công ty lớn, ra khỏi cửa là ngồi xe hơi cao cấp, ra nước ngoài thì có bảo vệ đi theo, là một người có rất nhiều tiền.

“Anh ấy chỉ cần đưa ra một đầu ngón tay là có thể bóp chết cô.” Không phải Đồng Đồng thích khoe khoang, bởi vì lời cô nói là sự thật.

“Cô còn bắt nạt Tâm Huỳnh, tôi gọi anh hai của cô ấy tới nhổ một ngụm nước miếng cũng đủ dìm chết cô.” Đồng Đồng vỗ vào vai Tâm Huỳnh lớn tiếng nói.

Nếu không phải Tâm Huỳnh không muốn tiết lộ thân phận của mình thì làm sao có thể bị người khác bắt nạt.

“Bằng cô ta? Ha ha ha, có bản lĩnh thì kêu anh ta tới đi! Tôi không tin anh của cô ta có khả năng đó.”

Tề Lily tuyệt đối không tin lời Đồng Đồng nói, cô nhìn bộ dạng ướt sũng của Tâm Huỳnh thì cảm thấy rất vui vẻ.

“Cô thật là làm người khác chán ghét.” Tâm Huỳnh đột nhiên lên tiếng, chỉ cần có người phê bình anh của cô thì cô liền buồn bực.

“Cô nói cái gì?” Tề Lily không thể tin được mở to mắt, từ trước đến giờ Mặc Tâm Huỳnh luôn nhẫn nhục chịu đựng bây giờ lại dám cãi lại sao?

“Cô bắt nạt tôi thì không sao nhưng không được phép nói xấu anh của tôi. Tại sao lại bắt nạt tôi, tôi nhớ là mình không có đắc tội với cô. Nếu cô có gì bất mãn với tôi thì trực tiếp nói ra không được sao?” Tâm Huỳnh dứt khoát nói ra.

“Tôi ghét cô đó, thì sao nào? Luôn giả bộ hiền lành để quyến rũ đàn ông, cô có biết là mình rất lẳng lơ không?”

Từ nhỏ đến lớn, Tề Lily luôn hấp dẫn tất cả đàn ông, ai ngờ vừa lên đại học lại bị Mặc Tâm Huỳnh lấy hết.

“Xin lỗi, quý rầy.” Tiếng gõ cửa vang lên, cắt đứt cuộc đối thoại của họ.

Một người đàn ông mặc tây trang, đeo mắt kính, trên tay xách theo cái túi đi vào.

“Anh Hoa? Tại sao anh...” Tâm Huỳnh kinh ngạc nhìn thư ký của anh hai xuất hiện ở đây.

Hoa Vĩ Sinh nhìn hốc mắt ửng đỏ của Tâm Huỳnh rồi nhìn Tề Lily, sau đó nói: “Đây là đồ tổng giám đốc nhờ tôi đem đến, tiểu thư Tâm Huỳnh, mời cô nhanh chóng thay đồ để tránh bị cảm.”

“Anh hai...” Tâm Huỳnh không khỏi kinh ngạc, trong lòng có dự cảm không lành, cô dùng ánh mắt chất vấn nhìn về phía Đồng Đồng.

“Không phải tớ...” Đồng Đồng lắc đầu điên cuồng phủ nhận.

“Tổng giám đốc nói sau khi thay đồ xong thì mời tiểu thư theo chúng tôi đi, người của ta sẽ xin nghỉ giúp tiểu thư.” Hoa Vĩ Sinh nhìn Đồng Đồng đứng bên cạnh rồi nói.

“Anh hai... làm sao biết được?” Tâm Huỳnh lo lắng vịn vịn hai tay.

“Tôi cũng không biết.” Cho dù biết cũng không thể nói, càng không thể nói là tất cả hành động của tiểu thư, tổng giám đốc đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

“VẬY... anh hai có... rất tức giận không?” Tâm Huỳnh sợ bị mắng.

“VẬY thì tớ đi với cậu.”

Đồng Đồng hết sức nghĩa khí vỗ vỗ lồng ngực, muốn đi theo Tâm Huỳnh.

Mặc dù cô cũng rất sợ cái bản mặt hung dữ của anh trai Tâm Huỳnh, nhưng mà... bạn bè gặp nạn, không thể bỏ mặc được.

“Thật xin lỗi, Ngụy tiểu thư, người của Long Môn đã tới đón cô rồi.” Hoa Vĩ Sinh chỉ bên ngoài, quả nhiên, có một dãy xe Benz màu đen đang đậu trước cửa lớn.

“Ngụy rồi!”

Đồng Đồng nhìn thấy người đàn ông xuống xe với khuôn mặt tức giận từ phía xa. Cô không khỏi gào khóc ra tiếng, trước tiên là phải chạy trốn, nếu bị A Long bắt được thì cô liền thăm ~ thăm ~ thăm.

“Tâm Huỳnh, thật xin lỗi, tớ không thể đi với cậu được, A Long nhất định nghĩ là tớ gây chuyện, thừa dịp anh ấy chưa tới tớ phải trốn đi mới được.” Đồng Đồng dùng sức ôm Tâm Huỳnh một rồi nhanh chóng chạy ra ngoài.

Nhưng mà cô nên trốn đi đâu?

Đồng Đồng nhất thời bế tắc, không biết là mình nên trốn chỗ nào để không bị A Long tìm được.

Vừa nghĩ tới vẻ mặt giận dữ của A Long, chân cô không khỏi mềm nhũn.

“Trốn ở đâu đây?” Đồng Đồng nhìn vào phòng học không một bóng người: “Không được, nơi này quá nguy hiểm.” Ở đây cả một bóng người cũng không có, nếu A Long muốn trừng phạt cô thì không ai có thể cứu cô được.

Thật ra thì giờ phút này Đồng Đồng đã quên, từ đó đến giờ cho dù là cô gây ra chuyện gì thì Mộ Long chưa vào giờ tức giận thực sự, nói chỉ là trừng phạt cô.

“Thôi.” Lúc này Đồng Đồng đột nhiên dừng bước, không muốn chạy trốn nữa.

“Người ta nói, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, như vậy nếu mình quang minh chính đại xuất hiện trước mặt anh.”

Chỉ cần cô làm bộ như không có chuyện gì xảy ra thì A Long sẽ không hiểu lầm cô nữa.

Đồng Đồng càng nghĩ thì càng cảm thấy biện pháp này rất tốt nên xoay người lại, nhanh chóng đi về phía Mộ Long.

Mới queo một cái, Đồng Đồng lập tức ngừng bước, chỉ thấy vẻ mặt vốn bình tĩnh của cô khi vừa nhìn thấy người đàn ông đang chạy đến thì bắt đầu thay đổi.

Giờ phút này Mộ Long hết sức lo lắng, trong mắt tràn đầy sự âu lo, bộ dạng này của anh Đồng Đồng chưa từng thấy qua.

“Đồng Đồng.” Mộ Long vừa nhìn thấy cô liền nhanh chóng chạy đến.

Anh tỉ mỉ kiểm tra cô, dường như muốn xác định là cô không có chuyện gì.

“Sao, sao vậy?”

Lần này đến lượt Đồng Đồng ngạc nhiên, cứ tưởng là sẽ bị A Long mắng nhưng ai ngờ cô lại thấy trong mắt anh tràn ngập... sự lo lắng.

Mãi cho đến khi xác định Đồng Đồng không có chuyện gì thì Mộ Long mới thở dài một hơi.

“Không phải em ở phòng y tế sao? Sao lại chạy ra đây?” Làm hại anh chạy đi tìm khắp nơi.

Khi anh nhận được điện thoại của trường học, báo là Đồng Đồng đang ở phòng y tế thì tìm anh như muốn nhảy ra ngoài, anh tưởng rằng cô đã xảy ra chuyện.

“Em? Phòng y tế?” Đồng Đồng không hiểu gì cả.

“Đúng là em ở phòng y tế, nhưng mà vì Tâm Huỳnh rơi xuống hồ bơi nên em mới đến đó chăm sóc cô ấy.”

“Vậy sao?” Mộ Long vừa nói vừa ôm lấy cô, nhanh chóng bước về phía cổng trường học.

“A Long, anh làm gì thế?” Thấy anh hình như không có giận cô, cô liền kéo lấy ống tay áo của anh tò mò hỏi.

“Nếu không có việc gì thì chúng ta về thôi.”

“Không được, em phải đi với Tâm Huỳnh!” Đồng Đồng không quên cô còn phải đi với Tâm Huỳnh về nhà cô ấy.

“Không cần, cô ấy về rồi.”

“Nhưng em...”

“Anh đã mua bánh ngọt mà em thích nhất, đúng lúc Cổ Lăng đang ở Long Môn. Nếu em không về sớm thì sẽ bị cậu ta ăn sạch đấy.” Mộ Long tốt bụng nhắc nhở cô.

“Được rồi!” Nếu Tâm Huỳnh đã về rồi thì cô phải về nhà cứu bánh ngọt của cô.

“Ừ.” Mưu kế đã thành công, khéo miệng Mộ Long nở nụ cười thản nhiên.

Hiếm khi Đồng Đồng không ra ngoài chơi, cô đang lười biếng ngồi trên sa lon ăn cái bánh ngọt Mộ Long mua về.

“A! Ngon quá...”

Đồng Đồng đặt đĩa bánh lên bàn, ngáp một cái.

Chán quá! Chán quá đi...

Cô chưa bao giờ ở nhà một mình nên không biết phải làm gì cho đỡ chán.

“A Long chạy đi đâu rồi?” Đồng Đồng chu miệng oán trách.

Bình thường chỉ cần cô ở nhà thì A Long cũng sẽ ở nhà với cô. Nếu anh bận chuyện gì thì cũng sẽ mang cô theo. Nhưng lần này thì khác, ở Long Môn chỉ còn cô và một đám người.

“Ghét, mình chán đến mức muốn điên luôn rồi!” Đồng Đồng lăm bầm lầu bầu oán trách, cơn tức giận trong lòng đã lên tới cực điểm.

“Nói gì hết giờ học phải lập tức về nhà nhưng anh không phải cũng không có ở nhà sao, hại mình còn lo lắng.”

Tuần sau sẽ phải thi cuối khóa, cô vì anh mà bỏ cơ hội học nhóm với bạn bè, hết giờ học liền chạy về nhà.

Kết quả thì sao? Chỉ có căn nhà trống rỗng nghênh đón cô.

“A... Đợi tiếp nữa mình sẽ điên mất!”

Đồng Đồng đứng lên, dùng sức hét lên như muốn đem mọi sự không vui trong lòng tống ra ngoài.

“Thôi.” Đồng Đồng quay đầu cầm túi xách trên bàn “Nếu không có ai ở đây thì mình cũng muốn đi ra ngoài.” Không bằng đi tìm Tâm Huỳnh ôn bài, cô không muốn mới học kỳ một đã phải thi lại.

Đồng Đồng nói xong không hề do dự đi ra cửa chính.

“Tiểu thư Đồng Đồng, xin hỏi cô muốn đi đâu?” Bảo vệ đứng ở cửa vừa thấy Đồng Đồng đi tới liền lo lắng hỏi.

Môn chủ có lệnh, tiểu thư Đồng Đồng trở về thì không được cho cô ấy ra ngoài. Vì gần đây Long Môn gặp một chút phiền phức nhỏ, Môn chủ sợ có người muốn hại tiểu thư.

“Tôi đi đâu cũng phải xin phép anh sao?” Đồng Đồng bị người khác ngăn cản liền không vui trừng mắt nhìn bảo vệ trước mặt.

“Không, không phải, là Môn chủ nói sau khi tiểu thư trở về thì không được ra ngoài.” Bảo vệ khẩn trương nuốt từng ngụm nước bọt, giải thích.

Ai cũng biết tiểu thư Đồng Đồng là người quan trọng nhất với Môn Chủ. Nếu cô ấy xảy ra chuyện gì thì anh không thể chịu nổi trách nhiệm.

“Cút ngay!”

Vừa nghe đến A Long, Đồng Đồng liền tức giận, bỏ cô ở nhà một mình còn mình thì chạy ra ngoài, bây giờ còn không cho cô ra ngoài sao?

“Tiểu thư Đồng Đồng, thật xin lỗi, Môn chủ nói...”

“Anh ấy nói, anh ấy nói! Anh nói với anh ấy tôi tự ra ngoài.” Đồng Đồng từng bước từng bước tới gần bảo vệ, “Còn cản tôi nữa thì tôi cho anh đẹp mặt.” Cô nhẹ nhàng cảnh cáo.

Bảo vệ bị sự hung dữ của Đồng Đồng dọa sợ liền vội vàng im miệng, chỉ sợ mình sơ ý một chút thì Đồng Đồng sẽ nổi giận.

“Nếu A Long quay về thì nói với anh ấy, tôi tự đi ra ngoài, không biết đi đâu rồi, nghe rõ chưa?” Giọng nói của Đồng Đồng mang đầy sự uy hiếp, cô nói xong liền hài lòng xoay người rời đi.

Hừ! A Long đáng ghét, nói cô không được ra ngoài thì cô liền ngoan ngoãn nghe lời sao?

Anh nghĩ khá lắm, tại sao lại muốn cô ở nhà chứ?

“A Long không ở đây thì mình có nhiều thời gian ra ngoài chơi, muốn đi đâu thì đi, không ai có thể quản được.” Cô vui vẻ tính toán, đi về phía nhà Tâm Huỳnh.

Nhưng lúc này Đồng Đồng lại khẩn vái trong lòng, cầu xin người anh trai đáng sợ của Tâm Huỳnh không có ở nhà, như vậy mới hoàn hảo.

6. Chương 6

Đồng Đồng rất vui vẻ, dọc theo đường đi còn không quên ngâm nga mấy bài hát đang thịnh hành.

Vừa đi ra khỏi đầu hầm, cô dừng chân ở ngã tư đèn xanh đèn đỏ thì phát hiện ra một chiếc xe hơi rất quen thuộc đang chạy qua trước mặt.

“A Long?” Đồng Đồng nhìn bóng xe rời đi, trong mắt tràn đầy sự nghi ngờ.

Không sai, đó là xe của A Long... Nhưng mà... Anh rõ ràng chạy qua trước mặt cô, vậy tại sao lại không dừng xe lại?

Chẳng lẽ anh không nhìn thấy cô sao?

Đồng Đồng tò mò tiện tay bắt một chiếc xe taxi.

“Chạy theo chiếc xe hơi màu đen trước mặt giúp tôi.”

Với tốc độ vừa rồi không có lý gì mà A Long không nhìn thấy cô, hướng chi... Anh cũng biết giờ này cô đã về Long Môn, nếu như là trước đây, anh sẽ về Long Môn dẫn cô đi chơi.

“Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?”

Vừa nghĩ tới đó, Đồng Đồng bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Cô nhìn bốn phía xem có chiếc xe nào chạy theo không.

Nhưng, cô không hề phát hiện ra chiếc xe nào khả nghi.

“Vậy rốt cuộc là có chuyện gì?” Lúc Đồng Đồng vẫn đang suy nghĩ thì Mộ Long đã dừng xe lại.

“Cô gái, chiếc xe đó dừng lại rồi, bây giờ làm gì đây?” Tài xế quay đầu nhìn Đồng Đồng, chờ cô trả lời.

“Vây... Anh đậu xe trước xe đó, dừng để bọn họ phát hiện.” Đồng Đồng vừa nói với tài xế vừa chú ý hành động của A Long.

“Cô gái, cô đang theo dõi người đó sao? Cô là thám tử tư à?” Tài xế nhìn nét mặt của Đồng Đồng, không khỏi tò mò.

Đồng Đồng lười trả lời, chỉ đơn giản gật đầu.

“Này, người lái xe có phải là bạn trai của cô không?”

Bạn trai?

Đồng Đồng nhú nhú mày, cô nhìn về mặt tò mò của tài xế, giải thích: “Anh ta không phải bạn trai của tôi.”

“Vậy tại sao cô lại theo dõi anh ta?”

“Không phải theo dõi mà là quan tâm anh ấy. Tôi sợ anh ấy xảy ra chuyện nên mới đi theo.” Đồng Đồng trợn mắt, tại sao cô lại xui xẻo, gặp ngay câu hỏi hóc búa này của tài xế.

“Phải ha! Nhưng mà anh ta lớn rồi, làm sao có thể xảy ra chuyện chứ.” Tài xế buồn cười nói.

Đồng Đồng xoay người tiếp tục nhìn A Long, anh vẫn không có hành động gì.

Bây giờ suy nghĩ lại, cô cảm thấy có cái gì đó không đúng. A Long chưa bao giờ để cô ở nhà một mình nhưng lần này lại nhét cô ở nhà, cũng không gọi điện nói một tiếng, cũng không nhờ ai chuyển lời cho cô.

Tại sao? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Anh đang chờ ai sao?

Hay là anh bị thương, ở trong xe chờ người cứu viện?

Hoặc là có người xấu trong xe anh, bây giờ đang dí súng vào đầu anh, không cho anh hành động trái ý hần?

Đồng Đồng trợn to mắt, chẳng lẽ...

“Cô gái, tôi có coca, cô có muốn uống một chai không?” Tài xế có ý tốt nói với Đồng Đồng.

“Không, không cần, cảm ơn.” Đồng Đồng cũng không quay đầu liền từ chối ý tốt của tài xế.

“VẬY... Tôi có trái cây, cô có muốn ăn không? Vừa ăn vừa chờ sẽ không cảm thấy chán.” Tài xế đem đồ ăn vặt và trái cây để trước mặt cô.

Làm sao có thể vui chứ? Đâu phải là xem phim trong rạp, vừa ăn vừa uống vừa thưởng thức phim hay, sao anh ta không mang bắp rang bơ và chân gà ra luôn đi...

“A cô gái, tôi còn có...” Hình như tài xế muốn nói gì đó.

“Anh tài xế!”

Cuối cùng Đồng Đồng cũng không chịu nổi nữa, cô xoay người trừng mắt nhìn người đàn ông vô tội trước mặt.

“Tôi đang bận! Anh muốn ăn, muốn uống gì thứ cứ làm đi, đừng để ý đến tôi, được không?” Đồng Đồng cố gắng kìm nén cơn giận, cô dùng giọng nói hòa hoãn nhất của mình để nói với tài xế.

“Phải ha! Xinh xắn mềm mại... Cô gái...”

“Thì thế nào?” Đồng Đồng hừ một tiếng, thở phỉ phỉ nói.

“Tôi nói... Có một cô gái rất xinh đẹp ngồi trong xe.” Tài xế vừa ăn thức ăn vặt vừa tốt bụng nhắc nhở.

“Cái gì?” Đồng Đồng nhanh chóng quay đầu lại.

Quả nhiên, có một cô gái diễm lệ đang mở cửa xe A Long, nhìn xung quanh rồi mới bước vào.

“Cô gái kia thật hấp dẫn!” Tài xế huýt sáo, hưng phấn nói.

Hấp dẫn? Đừng dùng từ ghê tởm đó được không?

Đồng Đồng bĩu môi, không vui trừng mắt nhìn cô gái kia.

Cô ta mặt cái váy cực ngắn, màu đỏ, mới khom người một chút thì cái mông đã lộ ra hết, còn lắc tới lắc lui, thật là khó coi.

“Ừ!”

Bàn tay của Đồng Đồng bắt tri bắt giác nắm chặt lại, răng cũng cắn lại với nhau.

“Cô gái kia lên xe rồi.” Tài xế lớn tiếng nhắc nhở.

“Chờ một chút.”

Cô muốn xác nhận người trong xe có phải là A Long không, còn có... nữ nhân ghê tởm kia là ai?

Đồng Đồng cúi người, cả thân người dán chặt vào cửa xe, chỉ có một đôi mắt bốc lửa đang nhìn chòng chọc vào chiếc xe đang chạy qua.

“Đáng ghét!” Xe hơi màu đen vừa chạy qua, Đồng Đồng lớn tiếng mắng.

Quả nhiên là A Long!

Bởi vì cửa xe không đóng nên cô có thể nhìn thấy cô gái kia đang dính chặt vào A Long, chỉ còn thiếu không ngồi lên người anh.

“Bọn họ cũng không sợ xảy ra tai nạn giao thông sao!”

Cô không khỏi cảm thấy tức giận trong lòng, cơn tức giận đang ở cổ họng như muốn trào ra ngoài.

Cô gái kia là ai? Tại sao lại dựa vào A Long gần như vậy?

Còn A Long... Lại không đẩy cô ta ra, còn mặc cho cô ta quần lấy mình, bộ dạng còn rất hưởng thụ... Tên đại sắc lang này, nhìn phụ nữ ăn mặc bốc lửa liền không kháng cự được, thật không có nguyên tắc. Đồng Đồng càng mắng càng cảm thấy chua xót.

Khó trách hôm nay anh không chờ cô ở nhà, khó trách hôm nay anh không cho cô ra ngoài, thì ra là anh ra ngoài tán gái, sợ cô bắt gặp.

Đợi đã nào...! Cặp mắt của Đồng Đồng đột nhiên mở to.

Chẳng lẽ, cô gái mà anh yêu... chính là cô gái giống hệt con gà bị luộc chín vừa rồi?

Đồng Đồng cắn môi, không hiểu tại sao mình lại thấy khó chịu trong lòng. Vừa nhớ đến hình ảnh A Long và cô gái kia quấn chặt lấy nhau, cô liền cảm thấy rất buồn.

“Cô gái... Cô không muốn đuổi theo sao?” Tài xế nhỏ giọng hỏi, hình như cô gái này bị đả kích không nhỏ. Dùng đầu gối để suy nghĩ cũng biết, có lẽ cô ấy ra ngoài bắt gian, vừa rồi nhìn thấy cảnh kia nên cảm thấy không vui.

“Đuổi theo? Đuổi theo làm gì!” Xem bọn họ ân ái ái sao?

“Đương nhiên là đi bắt gian! Tại sao có thể bỏ qua cho đôi cầu nam nữ kia? Đừng vì bị đả kích mà buông tay, cô cứ đến trước mặt cậu ta chửi bới, sau đó tát một cái rồi kiêu ngạo bỏ đi, như vậy mới đúng!”

Thì ra tài xế này cho là cô bị lừa nên chỉ cô cách để phát tiết.

Này, anh trai à, anh xem phim nhiều quá nên bị nhiễm à. Đồng Đồng bắt đầu dĩ nghĩ nhưng cũng mỉm cười cảm kích.

Như đã nói qua, cô không phải là ai của A Long, chỉ là.. Lúc nhỏ cô có nói sẽ làm cô dâu của anh.

Cô chưa, chưa bao giờ quên, mình là người của A Long...

Cho đến giờ phút này, cô mới phát hiện mình không cách nào có thể chịu được việc A Long ở chung một chỗ với người phụ nữ khác.

Loại cảm giác này giống như... giống như bị người khác lấy mất thứ gì đó.

Lòng cô rất khó chịu, rất chua xót, chua đến nỗi ngay cả dạ dày cũng không thoải mái, đầu cũng nhức bưng bưng, cô cảm thấy trời đất như quay cuồng...

Cô hình như... Hình như đã yêu A Long.

“Em yêu anh” mấy chữ này không ngừng xuất hiện trong đầu Đồng Đồng.

Chuyện đó bắt đầu từ khi nào?

Đột nhiên, xe mở máy.

“Anh tài xế, anh làm gì vậy?”

“Giúp cô đuổi theo đôi cầu nam nữ kia. Cô đáng yêu như vậy không thích hợp với khuôn mặt ưu buồn chút nào, cô yên tâm, tôi sẽ không lấy tiền cô. Tôi nhất định sẽ đuổi kịp bọn họ.” Tài xế vừa nói vừa dùng sức đạp chân ga.

Cứ như vậy, bọn họ bắt đầu hành trình “Bắt gian”

Đồng Đồng khẽ nhếch miệng nhưng cô thật sự không cười nổi...

Ban đầu đã nói hai người sẽ ở chung với nhau cả đời, một đời một kiếp cũng không xa nhau, huống chi là do chính anh yêu cầu, nhưng mà tại sao bây giờ lại biến thành thế này?

Cô chưa bao giờ hỏi A Long về lời hứa năm xưa, vì cô tin, A Long nhất định sẽ nhớ. Nếu không anh cũng không cương chiều cô như vậy.

Mặc dù cô không biết A Long nghĩ gì nhưng cô tin, A Long sẽ mãi mãi ở bên cạnh cô. Vì thế anh mới có thể bày ra con người thật của mình trước mặt cô, còn hết sức làm cô lệ thuộc vào anh.

Hai người từ trước đến giờ đều dính với nhau, chuyện này... hình như đã thành thói quen, cho nên cô chưa bao giờ nghĩ rằng A Long sẽ rời xa cô.

Nhưng giờ phút này, có lẽ cô cũng nên tỉnh ngộ.

Có thể A Long nghĩ cô là con gái của ba nuôi mẹ nuôi anh nên mới đối tốt với cô.

Nếu không, anh đã sớm đuổi cô khỏi Long Môn. Nói không chừng, anh đã sớm không còn chịu nổi tính xấu của cô, chẳng qua là anh ngại nói ra...

“Xem mình đã tạo nên kết quả gì đây...”

Cặp mắt vô hồn của Đồng Đồng nhìn ra ngoài cửa sổ, dọc đường đi, cô không hề có tâm trạng ngắm nhìn cảnh đẹp, cô một lòng đắm chìm trong dòng suy nghĩ của mình.

Nếu như có một ngày, cô không thể ở cùng một chỗ với A Long, lúc đó liệu cô có thể chịu đựng được?

Cô nghĩ là không thể, chỉ cần một ngày không nhìn thấy anh thì cô liền cảm thấy không thoải mái.

Nếu như có một ngày, cô không còn được nhìn thấy A Long, không còn được nghe giọng nói của anh, cô sẽ ra sao đây?

Cô nghĩ, cô sẽ không biết phải sống tiếp như thế nào.

Nếu như có một ngày A Long nói muốn kết hôn nhưng cô đâu không phải là cô thì cô sẽ ra sao đây?

Cô nghĩ, lòng cô sẽ rất đau, đau đến nỗi không thể thở được.

“Ai... mình xong rồi.”

Chỉ vài câu hỏi mà cô đã biết cô không thể không có A Long.

“Mình thực sự đã yêu A Long, hơn nữa còn rất yêu, mình phải làm sao đây?” Đồng Đồng nắm chặt tay mình lo lắng.

Làm sao mọi chuyện lại biến thành thế này?

Tại sao đến bây giờ cô mới phát hiện là mình yêu A Long?

Đúng lúc này, tài xế lại cắt ngang dòng suy nghĩ của cô...

“Cô gái... Ngại quá, tôi để mất dấu bọn họ rồi!” Tài xế dừng xe, vẻ mặt đau lòng nhìn Đồng Đồng.

Đồng Đồng chậm rãi lấy lại tinh thần, cô nhìn tài xế rồi liếc ra ngoài nhìn xem mình đang ở đâu.

Đột nhiên, trong người cô như có một ngọn lửa đang thiêu đốt.

“Ở đây có quá nhiều khách sạn, tôi không biết họ đến khách sạn nào, thật xin lỗi.” Tài xế gãi gãi đầu, vẻ mặt áy náy.

Khách sạn? Nơi này là khách sạn năm sao sao?

Tốt, A Long lại chạy đến khách sạn! Vậy không phải chứng minh... anh và cô gái kia... đã ở cùng một phòng sao?

“Cám ơn anh, làm phiền anh chở tôi lại chỗ cũ.” Trên mặt cô là nụ cười tươi rói giống như không có chuyện gì xảy ra.

“Cô gái, cô không sao chứ?” Tài xế lo lắng nhìn Đồng Đồng.

“Không sao, đương nhiên là không sao rồi.” Đồng Đồng cười rất vui vẻ nhưng chỉ có cô biết. Trong ngực cô có một cơn giận đang chờ bộc phát.

Cô đã làm gì để mình trở thành vai chính trong câu chuyện bi kịch này?

Cô làm sao có thể để mình bị tổn thương còn anh thì chơi bởi thoải mái bên ngoài chứ?

Nếu giữa bọn họ đã từng có ước hẹn thì cô đương nhiên có quyền quản anh, hưởng chi,, có một số việc nếu không cố gắng thì không có kết quả.

Lúc phát hiện yêu anh, cô phải thay đổi vị trí của mình, phải chủ động công kích!

Trong từ điển của cô chưa bao giờ có chữ “Thua”. Đợi đấy, cô nhất định sẽ khiến A Long yêu cô.

“Hãy đợi đấy!”

Vì lòng của A Long, cô không được mềm yếu.

Đã yêu thì phải dũng cảm theo đuổi, đây mới là cô, Ngụy Đồng Đồng!

“Không sao chứ?”

Mộ Long khẽ nhăn chân mày, trong mắt hiện rõ sự lo lắng.

“Không sao, không có việc gì, chỉ là phải dưỡng thương một thời gian, không thể theo cậu được.” Ngụy Mộng Sinh nằm trên giường, trên trán lấm tấm mồ hôi, xem ra là rất đau đớn.

“Không sao, cậu nên ở đây dưỡng thương, đừng lo lắng gì, tớ sẽ nói Cổ Lăng đến bảo vệ cậu.”

Cặp mắt của Mộ Long tràn ngập sự nguy hiểm và lạnh lùng, dám làm bị thương người của anh, xem ra đám người kia muốn anh đi hốt xác cho rồi.

Giang Tình, có chồng là cục trưởng cục cảnh sát, là một phụ nữ rất phiền phức. Gần đây vì muốn hấn chú ý đến mà cố tình gây phiền phức cho Long Môn, bây giờ còn làm Mộng Sinh bị thương, cô ta đã thực sự chọc giận anh!

“Ba mẹ tớ và Đồng Đồng không có phát hiện ra chứ?” Mộng Sinh lo lắng hỏi.

Đều do anh quá sơ ý nên bị người khác đâm một dao từ phía sau.

“Không, cậu đừng lo lắng, tớ sẽ giúp cậu giấu họ.” Mộ Long vỗ vỗ vai bạn tốt nói.

“Mộng Sinh, em giúp anh đi mua thức ăn, hai người nói chuyện đi.”

Cô gái đi với Mộ Long lên tiếng nói, cô đã lau đi vết son phấn dày cộm trên mặt, lấy lại gương mặt mộc thanh tú của mình, quần áo trên người cũng là bộ đồ bình thường.

“Ừ, cẩn thận một chút.” Mộng Sinh khẽ ngẩng đầu nhìn cô rời đi.

Mộ Long nhíu mày, khóe miệng khẽ nâng lên.

“Cậu rất để ý cô ấy.” Từ ánh mắt của Mộng Sinh không khó để nhận ra điều đó.

“Cứ xem là vậy đi! Cô ấy là một cô gái đặc biệt.” Mộng Sinh hào phóng thừa nhận.

“Vậy là Đồng Đồng sẽ nhanh chóng có chị dâu sao?”

“Tớ cũng muốn như vậy, chỉ là... Tớ cũng muốn có em rể, đừng nghĩ là tớ không biết, cậu có ý muốn giữ chặt con bé đến mức nào.” Mộng Sinh hài hước nói.

“Cậu biết lúc nào?” Mộ Long tò mò hỏi, anh nghĩ với tính tình của Mộng Sinh thì sẽ không nhanh chóng phát hiện ra.

“Ha ha, tớ nói cậu nghe, cậu đừng mắng tớ đó. Lúc hai người ước định với nhau, tớ có nghe lén.”

“Rất tốt, bây giờ có nhiều nhân chứng, Đồng Đồng không muốn lấy tớ cũng không được.” Tròng mắt của Mộ Long sáng rõ, giống như đang sắp xếp một kế hoạch trong đầu.

“Cậu tính khi nào thì hành động? Em gái của tớ rất chậm tiêu, nếu cậu có cho nó một trăm năm thì nó cũng phát hiện ra nó yêu cậu.”

Mộng Sinh rất hiểu em gái mình, với cá tính đơn thuần của con bé, muốn nó nghĩ đến chuyện này quả là chuyện không dễ dàng.

“Vậy... xin hỏi, anh rể có đề nghị gì?”

“Hay cho hai chữ anh rể, tớ nhất định sẽ giúp cậu tới cùng.” Mộng Sinh thật sự vui mừng, anh không ngờ có một ngày Mộ Long sẽ gọi anh là anh rể.

Ừ, càng nghe càng bùi tai. Ha ha, em gái à! Anh cũng chỉ vì suy nghĩ cho tương lai của em, em phải tha thứ cho anh đó.

“Tớ nói với cậu, cậu cứ làm theo...”

7. Chương 7

Tuần này đối với Đồng Đồng mà nói đúng là sống không bằng chết, một ngày dài như một năm.

Lúc cô phát hiện mình yêu Mộ Long thì cũng đồng thời phát hiện anh đi vào khách sạn cùng với người phụ nữ khác.

Vì cô còn chưa nghĩ ra được cách đối phó nên cô nhịn, cứ như vậy, một tuần trôi qua cho đến khi môn thi cuối cùng chấm dứt. Đồng Đồng nhanh chóng thu dọn đồ đạc, nộp bài thi cho giáo viên. Cô đang ra khỏi phòng thì bạn tốt nhất của cô - Mặc Tâm Huỳnh xuất hiện trước mặt.

“Đồng Đồng, sao thế?” Tâm Huỳnh nhìn gương mặt nghiêm túc của bạn tốt, hình như đã xảy ra chuyện gì rất lớn.

“Tâm Huỳnh, cậu nói chúng ta có phải là bạn bè không?” Đồng Đồng nghiêm túc nhìn Tâm Huỳnh hỏi.

“Đúng vậy! Chúng ta là bạn tốt nhất của nhau.” Tâm Huỳnh không chút nghĩ ngợi liền gật đầu.

“Bạn bè gặp nạn, cậu nói phải làm sao đây?”

“Nghĩa bất dung từ giúp một tay.”

“Rất tốt, tớ đang gặp nạn, cậu sẽ giúp tớ một tay đúng không?”

“Đúng vậy! Cậu gặp chuyện gì?” Tâm Huỳnh quan tâm hỏi, nhìn hai mắt thâm quầng của Đồng Đồng, cô khẳng định hôm qua Đồng Đồng ngủ không ngon.

“Tốt, vậy thì, hôm nay cậu đến nhà tớ.” Đồng Đồng lấy điện thoại trong túi áo ra, muốn Tâm Huỳnh gọi điện về nhà xin phép.

Tâm Huỳnh dùng khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sự nghi ngờ nhìn Đồng Đồng.

“Nói cho ba mẹ cậu biết hôm nay là sinh nhật tớ, cậu phải tới nhà tớ giúp một tay, hôm nay không về nhà. Nhưng tuyệt đối không được cho anh trai cậu biết.” Đồng Đồng nghiêm túc nhắc nhở Tâm Huỳnh. Nếu để anh trai Tâm Huỳnh biết cô ấy muốn ở lại nhà cô thì khẳng định cô ấy sẽ bị bắt về nhà.

“Tại sao?”

Mặc dù hiểu kỳ nhưng Tâm Huỳnh vẫn ngoan ngoãn nhận điện thoại di động của Đồng Đồng.

“Vì cậu phải đi bắt gian với tớ.” Trong mắt Đồng Đồng lóe lên ngọn lửa hừng hực, trong lòng cũng dấy lên một sự quyết tâm chưa từng có.

Tâm Huỳnh thề, cô thấy trong mắt Đồng Đồng lóe lên một tia sáng đáng sợ, không ngừng lan rộng ra.

Phòng nhảy đầy ắp người, tràn ngập âm thanh chói tai.

Đây là quán bar.

Vừa đi vào là có thể thấy được sàn nhảy ngay chính giữa phòng đang được rất nhiều ánh đèn rực rỡ chiếu rọi. Người ở bên trong vì ánh đèn chớp tắt không ngừng nên không thể thấy rõ mọi thứ.

Đồng Đồng vừa mở cửa quán bar đi vào thì đôi mắt cô cứ như radar dò tìm bốn phía, tìm bóng dáng người đàn ông của cô.

“Đồng Đồng, nơi này thật ồn ào quá!”

Tâm Huỳnh đi cùng cô đương nhiên là bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ, cô không nhìn được mà lấy tay che kín lỗ tai.

Trong quán bar đang mở nhạc rock rất lớn, trừ quầy rượu ra, tất cả chỗ ngồi gần như đã có người ngồi hết.

Sợ Tâm Huỳnh đi lạc Đồng Đồng nắm thật chặt tay cô ấy. Sau đó đi xuyên qua sàn nhảy, tiếp tục tìm người.

“Đi theo tớ cẩn thận!” Đồng Đồng nhanh chóng xoay người rồng to bên tai Tâm Huỳnh. Hôm nay là ngày nghỉ, mọi người đến đây rất đông hại cô muốn tìm người cũng khó.

Tâm Huỳnh gật đầu, thận trọng nhìn bốn phía.

“Nơi này hình như rất kinh khủng...”

Tâm Huỳnh chưa từng tới đây nên rất lo lắng, cộng thêm tiếng nhạc ầm ĩ làm cô hết sức khó chịu, cô muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Không lâu sau Đồng Đồng mang Tâm Huỳnh đi tới quầy rượu.

“A? Ngụy, Ngụy tiểu thư?”

Tiểu Cường, đang đứng ở quầy rượu vừa nhìn thấy mặt người đi đến thì kinh sợ la to.

“Này! Nói nhỏ thôi, anh muốn hại tôi phải không?” Đồng Đồng nhanh chóng lướt qua quầy rượu, đưa tay che miệng Tiểu Cường.

“Đồng Đồng, ở đây ồn vậy không ai nghe thấy anh ta nói gì đâu.” Tâm Huỳnh vội vàng nhắc nhở Đồng Đồng.

“Nói cũng phải.” Đồng Đồng suy nghĩ một chút, sau đó rút tay về.

“Này! Tiểu Cường, cho tôi hai ly sữa tươi.”

“Sữa, sữa tươi?” Khóe miệng của Tiểu Cường cứng ngắc.

Làm ơn đi, quầy rượu trừ rượu ra thì làm gì có thứ khác chứ. Sữa tươi ở đâu ra đây? Đây cũng không phải là trung tâm thiếu nhi.

“Thế nào? Không có sữa tươi à? Mấy người bán cái gì ở đây thế?” Đồng Đồng hung tợn trừng mắt nhìn Tiểu Cường.

“Có, có, có!”

Tiểu Cường bất đắc dĩ gọi người phía sau, nói mấy câu với anh ta.

“Ở đây không khác trước nhiều lắm.”

“Đồng Đồng, cậu nói muốn tới đây bắt gian, là bắt gian ai?”

Tâm Huỳnh lại lôi kéo Đồng Đồng, tò mò chờ đáp án của cô ấy.

“Còn ai vào đây nữa? Đương nhiên là A Long! Anh ta thế mà lại dám ở chung một chỗ với cô gái khác. Hơn nữa cô ta còn mặc quần áo rất ghê tởm, ít vải, ít đến nỗi bộ ngực cũng muốn nhảy ra ngoài.”

Nghĩ đến đây thì Đồng Đồng liền tức giận, A Long lại dính sát lấy cô gái kia làm cô tức chết mà. Mấy ngày nay, cô hận không cắt anh ra thành tám khúc đem làm mồi cho cá ăn được.

“Có phải giống cô gái kia không?”

Tâm Huỳnh chỉ cô gái đang nhảy trên sàn, trên người cô ta chỉ còn lại bộ đồ lót, nhưng nó lại trong suốt đến nỗi có thể nhìn xuyên thấu qua

“Biến thái hơn cô ta nhiều.” Đồng Đồng liếc mắt nhìn cô gái trên sàn, bĩu môi trả lời.

Cô gái mà Tâm Huỳnh chỉ ăn mặc rất chói mắt nhìn cô gái kia còn đáng sợ hơn, cứ dính chặt lấy A Long.

“Cái người dính lấy A Long, cô ta mặc cái váy ngắn ngắn, bên dưới có cái gì để lộ hết ra ngoài.”

“Woah! Mấy cô ấy không có tiền sao? Quần áo lại ít vải như thế, thật đáng thương.”

Tâm Huỳnh được bảo hộ quá hoàn hảo, không hề nhìn thấy những mặt trái của xã hội, cô ấy cảm thấy thương hại cô gái kia.

Mà Tiểu Cường đứng một bên nghe cuộc đối thoại vừa rồi thì cười đến mức thiếu chút nữa không thở nổi. Cô gái này rốt cuộc là từ đâu đến, lại nghĩ mấy cô gái kia mặc như vậy là vì không có tiền! Ha ha ha, cười chết anh rồi.

“Ai! Tiểu Huỳnh, cậu quá trong sáng, tốt nhất là tớ không nên nói cho cậu nghe.”

Đồng Đồng vỗ vỗ vai Tâm Huỳnh, trên mặt là ba chữ bất đắc dĩ, cô bắt đầu hoài nghi mang Tâm Huỳnh đến đây rốt cuộc là đúng hay sai?

“Này! Tiểu Cường, tới đây.” Đồng Đồng phẩy tay, ý bảo Tiểu Cường đến gần.

“Vâng, Ngụy tiểu thư.”

Tiểu Cường chỉ dám nghe theo, ai bảo ông chủ của quán bar này là - Mộ Long, người rất coi trọng tiểu thư Đồng Đồng.

“A Long ở đây? Anh ấy có đến đây không?” Đồng Đồng lại nâng đầu lên dò xét bốn phía, tìm bóng dáng A Long.

A Long rõ ràng là đến đây! Chẳng lẽ thông tin của tình báo sai sao?

“Anh Long sao? Tôi giúp tiểu thư gọi anh Long.”

Thì ra là tìm anh Long! Tiểu Cường thở phào nhẹ nhõm, anh cầm điện thoại lên tính gọi điện vào bên trong thì bị Đồng Đồng ngăn lại.

“Sao vậy?” Tiểu Cường không hiểu nhìn ánh mắt nghiêm túc của Đồng Đồng.

“Anh nói cho tôi biết anh ta đang ở đâu, tôi tự đi tìm.”

Làm ơn đi! Cô là đi bắt gian, nếu như để anh ta thông báo trước thì cô còn bắt gì chứ? Bắt ruồi, bắt chuột sao?

“Cái này...” Tiểu Cường do dự, nếu không thông báo cho anh Long, chút nữa thế nào anh cũng thảm hại.

“Anh nhất định phải nói cho tôi biết, nếu không chút nữa tôi nói với A Long là anh mời tôi tới đây chơi.” Đồng Đồng uly hiếp.

Làm gì có người nào như vậy chứ? Hu hu hu, Tiểu Cường đáng thương nhìn Đồng Đồng.

“Được rồi... Nhưng mà tiểu thư phải cẩn thận một chút, đừng để anh Long phát hiện ra.” Tiểu Cường nói xong thì chỉ tay vào một góc phòng.

“Cảm ơn.” Đồng Đồng xoay người, nhìn về mặt lo lắng của Tâm Huỳnh nói: “Tâm Huỳnh, cậu ngoan ngoan đợi ở đây, không được đi lung tung, biết không?”

“Được nhưng cậu phải về nhanh đó!” Tâm Huỳnh không quên nói.

“Này! Tiểu Cường, giúp tôi trông cô ấy, nếu cô ấy xảy ra chuyện gì, tôi sẽ hỏi tội anh.”

“Được rồi.”

“Còn nữa, cô ấy muốn có gì thì anh làm cho cô ấy, nhân tiện chuẩn bị đồ cho cô ấy ăn luôn.” Đồng Đồng nói vừa xong thì nhảy từ trên ghế xuống đi xuyên qua sàn nhảy.

Cô từng bước từng bước đi tới vị trí mà Tiểu Cường nói.

Đằng sau sàn nhảy có một căn phòng rất kín đáo, vì có một tấm rèm che đi nên người bên trong không thể nhìn thấy bên ngoài, cũng như người bên ngoài không thể nhìn thấy rõ tình trạng bên trong.

Đồng Đồng đi tới kéo tấm rèm ra, quả nhiên A Long đang ngồi bên trong, trừ anh ấy ra còn có Cổ Lăng và hai người phụ nữ. Một người đang ngồi kế Cổ Lăng, một người ngồi bên cạnh A Long.

“Đúng là con heo háo sắc!”

A? Cô gái ngồi kế Cổ Lăng không phải là cô gái đi với A Long ngày đó sao?

Nhưng... cô gái ngồi cạnh A Long còn diêm dúa hơn, mặc ít vải hơn cô gái kia nữa, người này là ai? Chẳng lẽ cô gái này mới là cô gái trong lòng A Long?

Vậy tại sao anh lại đi vào khách sạn với cô gái ngồi cạnh Cổ Lăng?

“Chuyện gì đang xảy ra đây?”

Đồng Đồng nghi ngờ nhăn mày lại, cẩn thận áp sát tai vào tấm rèm để xem mình có thể nghe ngóng được cái gì không.

“Tôi nói này tiểu thư Giang Tình, tại sao cô lại tìm chúng tôi hoài vậy, nếu tôi nhớ không lầm, chúng tôi không có đặc tội với cô.”

Cổ Lăng ngoài mặt thì cười cười nhưng trong đó lại là vẻ cười nhạo.

Người được gọi là tiểu thư Giang Tình không phải ai khác chính là người ngồi kế A Long. Cô ta khẽ nhếch đôi môi đỏ thắm lên, bắt chéo đôi chân khêu gợi lại với nhau, dùng ánh mắt quyến rũ đàn ông nhìn chăm chăm vào Mộ Long.

“Tại sao ư? Tại vì anh ấy.” Cô ta dùng móng tay của mình cào cào ngực của Mộ Long.

Mộ Long nhàn nhạt nhìn cô gái bên cạnh, đối với hành động của cô ta, anh không hề có phản ứng gì.

“Vì Mộ Long?”

Cổ Lăng vẻ mặt hứng thú nhìn cô gái bên cạnh, nhưng cô ấy không nói gì chỉ cúi đầu ngồi đó.

“Đương nhiên, Môn chủ của Long Môn là đối tượng mà mọi người phụ nữ đều ao ước, thử hỏi có ai không bị anh ta hấp dẫn chứ? Nói thế nào thì tôi cũng là vợ của cục trưởng cục cảnh sát thế mà anh ta lại không để tôi vào trong mắt, đương nhiên là tôi phải tức giận.”

Giang Tình thấy động tác của mình không làm Mộ Long tức giận thì càng thêm to gan, trực tiếp giơ móng vuốt vào lồng ngực của anh.

“Vậy sao cô lại gây phiền phức cho Mộ Long?” Cô gái kia rốt cuộc cũng không nhịn được được, ngẩng đầu lên, lớn tiếng tức giận nói.

“Như vậy mới có thể hấp dẫn sự chú ý của mấy người.”

Giang Tình nhích đến gần Mộ Long, không hề e dè mà đặt bộ ngực đồ sộ của mình sát vào lồng ngực anh.

Thật ra làm Ngụy Mộ Long bị thương chỉ là chuyện trùng hợp. Lúc ấy cô phái người đến Long Môn thì đúng lúc gặp Ngụy Mộ Long từ bên trong đi ra, kết quả là bọn họ kéo Ngụy Mộ Long đến quầy bar.

Bọn họ tưởng chỉ cần nói ra thân phận của Giang Tình thì Ngụy Mộ Long sẽ ngoan ngoãn phối hợp theo yêu cầu của cô. Để cô gặp mặt Mộ Long, ai ngờ người này rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, lại dám từ chối lời đề nghị của cô.

Vì vậy cô muốn dạy dỗ anh ta một tí, vào lúc anh ta không cảnh giác liền đâm một dao.

“Cho nên cô mới gây phiền phức cho Mộ Long?” Mộ Long nhàn nhạt nói, trong mắt là sự lạnh lẽo làm người ta sợ hãi.

“Không, tôi chỉ nhờ anh ta nhắn một câu với anh, ai ngờ anh ta lại không thức thời, nói gì cũng không chịu giúp tôi nên tôi mới dạy dỗ anh ta một chút thôi.”

Giang Tình cười, không vì mình làm bị thương người của Long Môn mà tỏ ra sợ hãi. Cô chỉ muốn lấy được Mộ Long.

Cô không nghĩ tới, Môn chủ Long Môn trong truyền thuyết lại là một người đàn ông đẹp trai như vậy.

Mộ Long cùng với mấy người trong hắc đạo hoàn toàn không giống nhau. Toàn thân anh toát ra hơi thở của sự quý phái cộng thêm gương mặt anh tuấn, rất dễ hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Nhất là dưới ánh mắt của anh, cô như trở lại thời niên thiếu, sẽ vì một người đàn ông mà e lệ, anh làm cô không có giây phút nào không nghĩ đến anh.

Thì ra là phụ nữ đang hồi xuân! Cổ Lăng cười lạnh.

Ngay từ lần gặp mặt trước, Mộ Long đã cho người đi điều tra lai lịch cô ta. Anh cũng sẽ không tha cho người đã làm bạn tốt của anh bị thương, đồng thời người đó lại là anh rể tương lai của Môn Chủ.

“Bây giờ đã gặp tôi rồi thì thế nào?” Mộ Long lạnh giọng hỏi, người ở chỗ này trừ Cổ Lăng ra thì không ai biết giọng điệu này là điềm báo trước cơn bão sẽ ập đến.

“Em muốn... Nếu anh hợp tác với em thì sau này Long Môn có xảy ra chuyện gì thì em cũng có thể chiếu cố cho...”

Gianh Tình liếm liếm đôi môi của mình, nhẹ nhàng thổi gió bên tai Mộ Long, sau đó ngang nhiên nhào vào lòng anh.

Cổ Lăng trợn to mắt nhìn màn này, trong lòng không ngừng cầu nguyện cho Gianh Tình, hi vọng cô ta có thể sống sót hoặc có thể chết được toàn thân để người ta có thể xác nhận được thân phận của cô ta.

Mộ Long từ trước đến giờ chưa từng cho người phụ nữ nào đến gần mình, trừ Tiểu Bá Vương ra. Mà cô gái trước mặt đã phạm vào điều cấm kỵ của Mộ Long.

Ha ha ha... Lần này có trò hay để xem rồi.

Không nghe được... Không nghe được...

Đáng chết! Cô không nghe được cái gì hết.

Đồng Đồng núp ở phía sau tấm rèm, tức giận đến nỗi muốn hét to lên.

“Làm sao có thể nghe được bên trong đây?”

Rốt cuộc bọn A Long đang nói gì? Tại sao hai cô gái kia lại có mặt ở đây?

Vì những câu hỏi này, Đồng Đồng như muốn phát điên lên.

Nếu như có thể, cô rất muốn xé nát tấm rèm này ra, nghênh ngang đến trước mặt họ, để xem họ đang làm trò trống gì?

“Phiền quá!” Đồng Đồng oán trách.

“Em ơi.”

Một người đàn ông đột nhiên xuất hiện trước mặt Đồng Đồng, không chút khách khí đặt tay lên bả vai cô.

“Đi một mình sao?” Hắn ta vuốt tóc mình, trên mặt mang theo nụ cười tự tin kiêu ngạo, nhìn Đồng Đồng hỏi.

Cô gái này... Hắn đã nhìn lâu rồi. Đôi mắt to tròn kia thật đáng yêu, còn có làn da phấn nộn này làm người ta chỉ muốn cắn một miếng.

“Đi một người! Thì sao?” Tâm trạng Đồng Đồng không tốt, cô trợn mắt nhìn kẻ đang quấy rầy mình.

“Có muốn đi chơi với anh không?” Một câu này có hai nghĩa.

Tâm trạng của cô đã không tốt, người đàn ông trước mặt lại có nụ cười thật đáng ghét, đúng là đổ dầu vào lửa mà.

“Chơi? Đi đâu?”

“Em muốn đi đâu? Anh đây cái gì cũng không có, chỉ có tiền là nhiều. Em muốn cái gì anh đều mua cho.”

Phụ nữ thích nhất là đàn ông có tiền, chỉ cần cho họ tiền thì họ sẽ thỏa mãn dục vọng của mình.

Đồng Đồng đánh giá người đàn ông trước mặt, quả nhiên hắn ta toàn mặc đồ hiệu, xem ra là công tử bột muốn dụ dỗ con gái.

Đáng tiếc... Hắn tìm nhầm người rồi.

“Sao vậy, đang nghĩ gì vậy?”

Người đàn ông bắt đầu không an phận, bàn tay bắt đầu sờ lên gương mặt của Đồng Đồng, không hề phát hiện là mình sắp gặp họa đến nơi.

“Nghĩ con khi!”

Đồng Đồng không chút khách khí kéo tay hắn, sau đó không chút lưu tình dùng sức bẻ một cái.

“A...” Người đàn ông bị đau kêu to, cả khuôn mặt đỏ lên, vẻ mặt hết sức đau đớn.

“Mắt mày mù rồi phải không? Ngay cả chị đây mà cũng dám chọc ghẹo. Chị mày ghét nhất là thứ đầu heo như mày đó.” Đồng Đồng lại dùng sức hất bàn tay của hắn ra.

“Cô... thật dã man, muốn chết phải không?”

Hắn chưa từng bị phụ nữ sỉ nhục, thẹn quá hóa giận, hắn nhất định phải dạy dỗ cô gái này mới được.

Đồng Đồng vốn đang muốn quay đầu tiếp tục thám thính tình hình của Mộ Long nhưng nghe mọi người hét lên sợ hãi, cô quay đầu lại, đúng lúc quả đấm của người đàn ông phóng tới.

Nhưng, cô không phản ứng kịp, cô cho là mình sẽ lãnh đủ nên nhắm mắt lại theo phản xạ.

“A!” Tiếng hét sợ hãi vang lên.

Cô nhắm mắt chờ đợi sự đau đớn nhưng đợi một hồi không có gì xảy ra nên tò mò mở một con mắt ra.

Không có việc gì?

Cô lại tiếp tục mở một con mắt ra.

Người đàn ông trước mặt không thấy đau... Không, chính xác là hắn ta đang nằm trên mặt đất, xem ra... là bị người ta đánh ngã, hơn nữa còn không bò dậy nổi.

Chuyện gì đã xảy ra?

Đồng Đồng không biết gì cả... Hình như mọi người... đều nhìn cô chăm chăm.

Không đúng!

Đồng Đồng sửng sốt một chút, tình cảnh này... Có chút quen thuộc.

Cô chậm rãi quay đầu...

8. Chương 8

Quả nhiên! Là có liên quan đến A Long...

Cặp mắt của Đồng Đồng bốc lửa, cô cắn chặt răng chỉ sợ mình nhất thời xúc động sẽ đánh anh...

Dù Mộ Long đang bận nhưng anh vẫn ung dung đứng sau lưng Đồng Đồng, một đôi mắt cười như không cười nhìn chòng chọc vào cô.

“Đồng Đồng, em có thể nói cho anh biết, tại sao đã trễ thế này mà em còn ở đây làm gì không?” Mộ Long khẽ nhíu miêng, hỏi.

“Không thể.” Đồng Đồng trả lời ngay lập tức, hơn nữa cô cũng không cảm kích anh vì đã cứu mình.

“Woa! Xem ai tới này, tiểu môn chủ... Hôm nay em... rất hấp dẫn đấy.”

Cổ Lãng dùng sức huyết sáo một cái, anh vốn không hiểu tại sao Mộ Long lại đột nhiên đá văng rèm cửa ra...

Không nghĩ tới... thì ra là tiểu môn chủ đáng yêu đang ở bên ngoài!

Nghe Cổ Lãng nói thế, Mộ Long mới chú ý tới quần áo trên người Đồng Đồng.

Đột nhiên, tròng mắt của Mộ Long hừng hực lửa đỏ nhưng nó đã biến mất trong nháy mắt.

Đồng Đồng để tóc dài, trang điểm nhẹ, nhìn vừa trẻ trung vừa năng động. Cô mặc chiếc váy màu đỏ đáng yêu, cái áo ở trên ngắn đến mức hở cả rốn ra ngoài.

Tầm mắt của Mộ Long dời xuống dưới, Đồng Đồng mặc chiếc váy ngắn không thể ngắn hơn được nữa, bên trên có một số phụ kiện trang sức. Theo mỗi bước đi của cô thì mấy phụ kiện sẽ đung đưa, nhìn rất hấp dẫn.

“Tại sao lại ở đây? Ai dẫn em tới?”

Mộ Long nhìn Đồng Đồng ăn mặc bốc lửa như thế thì tâm trạng liền xấu đi. Đồng thời anh cũng chú ý thấy có không ít ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào cô.

Vừa rồi anh còn tưởng là mình nghe lầm, làm sao có thể nghe được tiếng mắng chửi của Đồng Đồng ở đây chứ? Ai ngờ...

“Tại sao em phải trả lời anh? Vậy còn anh? Tại sao lại ở đây? Còn nữa, bà già ăn mặc giống quỷ kia là ai? Anh... tại sao anh dám cho bà ta dựa vào vai anh?”

Anh đúng là trộm mà còn kêu bắt trộm, cũng không nghĩ xem chính anh đang làm trò gì, vậy mà còn dám chất vấn cô sao?

Nghe lời cô nói... lại nhìn thấy bộ dạng ghen ghét của cô. Thu hoạch này có chút ngoài ý muốn của anh... Cô gái nhỏ này đang ghen!

“Bà lão gì chứ?” Giang Tình đứng kế bên hai người lớn tiếng phản bác, sau đó cô ta đánh giá Đồng Đồng.

“Em gái nhỏ, em nói chuyện phải cẩn thận một chút, nếu không... em sẽ gặp chuyện không may đấy!” Gianh Tình khinh bỉ nhìn Đồng Đồng.

“Bà già, sao nào, tôi đang nói bà đó! Rốt cuộc bà bao nhiêu tuổi rồi hả? Tôi nghĩ chắc cũng bốn mươi rồi, trên mặt toàn là nếp nhăn! Người lớn tuổi thì phải chú ý giữ gìn nhan sắc.” Đồng Đồng không chịu yếu thế lập tức phản bác lại.

“Cô nói cái gì? Cái thứ còn hôi sữa như cô thì biết cái gì chứ, dám nói chuyện với tôi như vậy sao?” Giang Tình trừng mắt giận dữ nói Đồng Đồng.

“Đéo cần biết bà là ai, muốn tìm đàn ông sao không đến khách sạn Ngưu Lang mà tìm. Lại chạy đến đây, không thấy mất mặt à?”

Dám nói cô miệng còn hôi sữa? Bà già này muốn đấu với cô sao?

Đồng Đồng dùng ánh mắt tràn đầy oán hận nhìn Mộ Long, đều là lỗi của anh, nếu không phải tại anh và bà già này ở chung một chỗ còn cô thì phát hiện mình đã yêu anh. Thì cô sẽ không gặp phải những chuyện này, nói tóm lại, đều là do anh sai!

“Được rồi, được rồi, mọi người đừng cãi nữa, tiểu môn chủ, em làm sao vậy, tại sao lại tức giận?”

Cổ Lăng thấy Đồng Đồng tức giận, sợ cô gây chuyện lớn thì người dọn dẹp lại là anh nên cố gắng hóa giải tình trạng căng thẳng giữa mọi người.

Hơn nữa người đứng xem trò vui càng ngày càng đông, nếu thật sự xảy ra chuyện thì Mộ Long sẽ trách tội xuống.

“Anh nữa, đàn ông thối tha, cô ta là người của anh sao?” Đồng Đồng quay đầu lại nhìn Cổ Lăng, ngón tay chỉ về phía cô gái bên cạnh anh.

“Hả...”

Cổ Lăng không biết nên trả lời thế nào, nếu nói không phải thì tung tích của Mộng Sinh sẽ bại lộ. Còn nói phải thì lại không đúng...

“Trông coi người của mình cho tốt, đừng để cô ta chạy lung tung.” Đồng Đồng không đợi Cổ Lăng trả lời liền nói tiếp.

Thật ra cô gái này cũng không làm người ta chán ghét lắm, chỉ là trang điểm hơi đậm một chút, quần áo trên người cũng hơi ít vải một chút. Nhìn chung thì cũng là người tốt nên cô cũng không để ý nhiều.

Nói đến đây... Đồng Đồng lại quay đầu tròn mắt nhìn Mộ Long.

Tất cả đều là lỗi của người đàn ông này.

“Cô dám nói chuyện với tôi thế sao!” Giang Tình không cam tâm bị người ta mắng xong còn bị ném sang một bên, cô ta tính xông lên dạy dỗ Đồng Đồng một trận.

Chỉ là cô ta mới bước được một bước thì không biết bị ai ngáng chân nên ngã xuống đất như chó ăn phân.

Đồng Đồng sững sốt một chút rồi nhìn cô gái bên cạnh Cổ Lăng, sau đó mỉm cười...

Được rồi! Mặc kệ cô gái kia có lai lịch ra sao, cô không thèm nhớ đến hiềm khích trước kia nữa mà vui vẻ chấp nhận cô ấy.

“Đồng Đồng, khoác áo lên người trước đã?” Mộ Long cởi áo khoác trên người ra, đưa cho cô.

Đồng Đồng khẽ ngẩng đầu lên, nhìn về phía Mộ Long...

Đều là lỗi của anh! Cô không thèm để ý đến anh. Vì vậy Đồng Đồng ngẩng đầu lên kêu ngạo như con chim phượng hoàng, đi về phía Cổ Lăng.

Cô cố ý đến gần Cổ Lăng, dính sát vào người anh, giống như bà già hồi nãy dính sát vào Mộ Long, cô muốn trêu tức anh.

“Anh Lăng, anh nói, em có đẹp không...”

Khóe miệng cô nâng lên một góc 45 độ, trên mặt mang theo nụ cười vừa ngượng ngùng vừa kiêu diễm, làm đàn ông không thể kháng cự được mà phải nuốt nước bọt.

Cổ Lăng nuốt từng ngụm nước bọt, người đẹp ở trước mặt, anh lại là công tử hào hoa, làm sao có thể kháng cự lại sức hấp dẫn của cô ấy?

Nhưng mà... Nguyên nhân anh nuốt nước bọt không phải vì mê luyến sắc đẹp và cơ thể Đồng Đồng mà là vì có một ánh mắt sắc bén như dao không ngừng bắn tới anh, làm anh không ngừng run sợ.

“Ha ha! Anh nói này, tiểu thư Đồng Đồng...” Cổ Lăng vươn tay ra, cố gắng kéo xa khoảng cách giữa mình và Đồng Đồng. Anh còn muốn sống lâu trăm tuổi, chưa muốn về với tổ tiên sớm thế đâu.

“Em, em đừng có hại anh. Trước kia anh có đắc tội em chỗ nào thì em rộng lòng bỏ qua cho...”

“Anh nói gì vậy, Cổ Lăng? Không đúng, nên gọi anh là... anh Lăng, Đồng Đồng làm sao có thể hại anh chứ?” Đồng Đồng giả bộ đáng thương, không quên dựa sát cả người vào người Cổ Lăng.

Cô ấy không phát hiện sắc mặt của lão đại càng lúc càng khó coi sao?

Hơn nữa... Mộ Long cứ như là ngọn núi lửa đang chờ phun trào.

Làm gì có người đàn ông nào nhìn thấy cô gái mình yêu nằm trong ngực của người đàn ông khác mà không tức giận? Huống chi cô gái này lại là người mà Mộ Long rất yêu thương.

“Đồng Đồng... Đừng thử thách sự nhẫn nại của anh!” Mộ Long lạnh lùng nói, ngay cả người ngồi trong quầy bar cũng có thể cảm nhận được hơi thở lạnh thấu xương từ anh.

“Thử thách sự nhẫn nại của anh?” Đồng Đồng giả bộ không hiểu gì hết cười cười với Mộ Long, “Em thử thách anh hồi nào? Chỉ là em đột nhiên cảm thấy Cổ Lăng rất đẹp trai nên bị anh ấy hấp dẫn thôi.”

“Em nói đi! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Mộ Long biết nhất định là Đồng Đồng hiểu lầm anh chuyện gì nên mới có thể làm ra hành động khiêu khích này.

“Anh hỏi em xảy ra chuyện gì?” Đồng Đồng tức giận hỏi ngược lại.

“Đúng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì làm em giận anh như vậy?” Muốn xử tội anh thì cũng phải cho anh biết lý do, để anh còn có cơ hội giải thích chứ?

“Nói thì nói! Tại anh và cô gái này đi vào khách sạn với nhau.” Đồng Đồng vươn tay chỉ vào cô gái vô tội đứng bên cạnh.

Cô vừa nói xong, mấy người ở đây không khỏi hít một hơi lạnh, có người còn mang theo ánh mắt chán ghét chỉ trích hai người.

Dựa theo lời Đồng Đồng nói thì tất cả mọi người đều cho rằng Mộ Long là bạn trai của Đồng Đồng nhưng lại dây dưa với người phụ nữ khác...

Mặc dù Mộ Long rất đẹp trai nhưng... Bất cá hai tay, không ai có thể đồng tình được!

Mộ Long nghe lời Đồng Đồng nói thì hàng chân mày hơi nhíu lên như đang suy nghĩ cái gì đó.

Anh đi vào khách sạn với cô gái này khi nào, sao anh không biết?

Cô gái nhỏ này hiểu lầm anh và cô gái khác qua lại với nhau nên tức giận với anh...

Nhưng Đồng Đồng tức giận ngút trời như vậy thì chứng tỏ cô rất quan tâm anh!

Nghĩ đến đây, Mộ Long không khỏi vui mừng.

Giờ phút này, anh lại đột nhiên nghĩ đến tuyệt chiêu Mộng Sinh nói với anh vào ngày hôm đó...

“Đi, đi khách sạn?” Cổ Lăng và cô gái bên cạnh kinh ngạc.

Cái gì.

“Anh đừng có giải thích! Em tận mắt nhìn thấy, anh còn gì để nói chứ?” Đồng Đồng khẳng định. Lúc này cô gái bên cạnh Cổ Lăng mỉm cười đi tới, lôi kéo Đồng Đồng.

“Làm gì?” Đồng Đồng nghi ngờ nhìn cô ấy, không hiểu nụ cười của cô ấy có ý nghĩa gì.

Cô gái nhẹ nhàng nói mấy câu bên tai Đồng Đồng.

“Cái gì?” Đồng Đồng cắn môi, mở to mắt, hoài nghi nhìn Mộ Long.

Sau đó, cô nhú mày...

“Thật, có thật không?”

Đồng Đồng không thể tin được nhìn cô gái bên cạnh, cô ấy nghiêm túc gật đầu, tỏ thái độ lời mình nói là sự thật.

“Cô là... anh hai...” Đồng Đồng di di ngón út vào trán mình, tiếng nói trong đầu càng lúc càng lớn.

“Tiểu môn chủ, có phải em hiểu lầm môn chủ không?” Cổ Lăng đại khái cũng biết được chuyện gì đang xảy ra nên anh nhanh chóng đứng ra hòa giải.

Thật ra thì, lúc đầu Đồng Đồng theo dõi Mộ Long ở khoảng cách rất xa, cộng thêm con đường trước khách sạn có rất nhiều hẻm nhỏ nên khi hai người rẽ vào một con hẻm, tài xế lại tưởng là họ đi vào khách sạn.

Đồng Đồng đỡ đầu đứng tại chỗ, cô không nghĩ tới, cả chuyện này từ đầu đến cuối chỉ là hiểu lầm.

“Đồng Đồng... Lần này em có tin không?” Mộ Long đứng một bên lên tiếng hỏi, giọng nói có chút nguy hiểm.

Đồng Đồng như bị giật mình ngẩn ra, cô ngẩng đầu lên một cách cứng ngắc, vẻ mặt hoảng sợ, cô biết cô xong rồi!

“Em, em... coi như em hiểu lầm anh thì sao? Ai biết lại trùng hợp như vậy? Hơn nữa... Anh còn ôm cô gái kia, bộ dạng rất hưởng thụ, chuyện này anh giải thích sao đây?”

Giọng nói của Đồng Đồng không gay gắt như trước nhưng nghĩ đến anh và cô gái kia thân mật như vậy thì cô liền thấy không vui.

“Tiểu môn chủ, em hiểu lầm môn chủ rồi, anh thề, từ đầu đến cuối chỉ có cô ta quán lấy Môn chủ không chịu buông thôi.” Để chứng minh lời nói của mình, Cổ Lăng giơ hai tay lên thề.

“Vậy, vậy sao? Nhưng, nhưng anh ta cũng không có đẩy ra!”

“Bởi vì cô ta là vợ của cục trưởng cục cảnh sát, chúng ta không thể thắng tay quá.” Cổ Lăng vừa nói chuyện vừa liếc nhìn Giang Tình.

Đồng Đồng đang muốn hỏi thêm thì âm nhạc đột nhiên ngừng lại, không biết đằng trước đã xảy ra chuyện gì mà lại im lặng như tờ.

Cả đám người đều quay về phía cửa ra vào.

Ở đó có một đám người, ai nấy đều mặc đồ đen, vẻ mặt rất nghiêm nghị cứ như là sát thủ.

Sau đó, Mặc Thiếu Kỳ với gương mặt lạnh lẽo bước vào, toàn thân phát ra hơi thở rét lạnh, đôi mắt của anh hừng hực lửa giận, quét qua đám người trong phòng.

“Cậu là...” Mộ Long đi tới trước, trên mặt là nụ cười nhàn nhạt, không hề bị vẻ lạnh lùng kia làm kinh sợ.

Thiếu Kỳ cũng không thèm nhìn Mộ Long, tầm mắt chỉ rơi vào trên người Đồng Đồng.

Ánh mắt sắc bén của anh ta làm Đồng Đồng cảm thấy sợ hãi.

Mộ Long đem Đồng Đồng bảo vệ ở phía sau, anh hỏi: “Có chuyện gì không?”

“Tâm Huỳnh ở đâu?”

“Tâm Huỳnh?”

“Tôi đang hỏi cô gái chết tiệt sau lưng cậu!” Mặc Thiếu Kỳ rống to, ánh mắt sắc bén bắn lên người núp sau lưng Mộ Long.

Khi anh về đến nhà, cứ tưởng rằng sẽ thấy Tâm Huỳnh đang mỉm cười chờ anh ở phòng khách, ai ngờ cô ấy lại chạy tới nhà Đồng Đồng, còn nhắn với người nhà nói tối nay không về.

Anh đang tính gọi điện cho đám người theo bảo vệ Tâm Huỳnh thì họ lại vội vàng gọi điện tới nói, Tâm Huỳnh đi theo Đồng Đồng tới quán bar.

Lòng anh cứ như treo lơ lửng giữa không trung, lo lắng cô sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

“Tâm, Tâm huỳnh?” Lần này Đồng Đồng mới nhớ ra là mình còn mang theo Tâm Huỳnh.

Xong rồi, cô quên mất Tâm Huỳnh rồi!

“Đồng Đồng?” Mộ Long quay đầu nhìn gương mặt trắng bệch của Đồng Đồng.

“Tâm Huỳnh... Tâm Huỳnh ở chỗ quầy rượu.” Cô co người lại, ước gì có đường nào cho cô chạy trốn.

Mặc Thiếu Kỳ vừa quay đầu thì đám người trên sàn nhảy liền nhường đường. Anh lập tức thấy có người đang ôm Tâm Huỳnh.

Anh nhìn gương mặt đỏ ửng của cô và người đàn ông đang ôm cô là ai?

Mặc Thiếu Kỳ dữ tợn đâm một cú vào mặt Tiểu Cường, Tiểu Cường liền bay ra ngoài.

“Anh hai... hu hu hu... anh hai...” Tâm Huỳnh không được tỉnh táo, cô bắt đầu nói lung tung.

Mặc Thiếu Kỳ ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người cô, còn có hai gò má đỏ ửng thì lập tức lửa giận bao vây toàn thân.

Mặc Thiếu Kỳ dùng một tay bế Tâm Huỳnh lên.

“Anh hai... Đầu của Tâm Huỳnh... Đau quá... Đau quá.”

“Được rồi, chúng ta về nhà.”

Mặc dù anh rất giận vì cô đã lén trốn ra ngoài nhưng nhìn cô khổ sở như thế thì anh không nhẫn tâm mắng cô vào lúc này.

“Nguy Đồng Đồng, tôi cảnh cáo cô, nếu cô còn đến gần Tâm Huỳnh thì coi chừng tôi đó. Còn cậu nữa, Mộ Long, quản chặt người phụ nữ của mình, nếu không đừng trách tôi vô tình.”

Bất cứ ai dám làm Tâm Huỳnh của anh bị thương thì anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Cho dù người đó có là môn chủ của Long Môn thì anh cũng không nương tay.

Sau khi Mặc Thiếu kỳ rời đi, vẻ mặt của Mộ Long từ từ lạnh dần, anh xoay người về phía Đồng Đồng với vẻ mặt vô tội đang đứng phía sau anh.

“A... Em còn có việc... nên đi trước, anh, anh cũng bận rộn...”

Mặc dù Đồng Đồng không ngẩng đầu lên nhưng cô vẫn cảm nhận được ánh mắt lạnh như tia Arons của anh. Lần này cô gây họa lớn rồi, bây giờ còn không đi thì còn đợi đến khi nào chứ.

Cô lúng túng lui về phía sau, muốn tìm đường ra ngoài.

“Em cho rằng em có thể đi đâu?” Mộ Long nắm lấy bả vai Đồng Đồng, toàn thân phát ra hơi thở nguy hiểm.

“A...” Đồng Đồng hoảng sợ kêu to.

Tiếng kêu bi thảm vang lên khắp quán bar nhưng lúc này tiếng nhạc âm ỉ đã vang lên. Mọi người lại bắt đầu vận động toàn thân, ra sức cuồng hoan, không ai chú ý đến tình cảnh đáng thương của Đồng Đồng.

Để tránh ảnh hưởng đến việc làm ăn nên Mộ Long chuyển địa điểm. Anh đi vào căn phòng bên trong. Thứ nhất, vì căn phòng này cách âm tốt nhất. Thứ hai, vì để tránh ánh mắt xem trò vui của mọi người.

Vào lúc này, trừ Mộ Long và Đồng Đồng ra còn có Giang Tình, Cổ Lăng và người phụ nữ của Ngụy Mộng Sinh.

“Bây giờ, có thể giải thích cho anh biết tại sao em lại xuất hiện ở đây, còn nữa... quần áo trên người em lấy ở đâu ra.”

Mộ Long mặt lạnh nhìn Đồng Đồng, quần áo trên người cô ấy làm anh kinh ngạc nhưng vẻ đẹp của cô không thể để người đàn ông khác thưởng thức. Anh không cho phép điều đó.

“Em, em... em chỉ muốn biết là anh đang bận cái gì, vì gần đây hành động của anh rất kỳ quái, hơn nữa... chính anh nói là em có thể đi theo anh, nhưng mà mấy hôm nay anh không có dẫn em theo... cho nên em, em liền...”

Đồng Đồng không có dũng khí ngẩng đầu nhìn Mộ Long, cô cảm thấy Mộ Long rất bất mãn với cô nhưng cô vô tội mà...

“Anh làm chuyện gì cũng phải xin phép em sao?” Mộ Long cười lạnh, ánh mắt tinh nhuệ65t chăm chú quan sát gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô.

“Không, không phải! Em chỉ là...”

Phải nói cho A Long biết chuyện mình yêu anh ấy sao? Nhưng mà... lỡ như anh ấy từ chối, vậy phải làm thế nào?

Nhìn bộ dạng do dự của cô, Mộ Long cảm thấy bất đắc dĩ.

Cô đang do dự sao? Cô đang do dự chuyện gì chứ?

Hay là nói... anh hiểu lắm, có lẽ cô không có để ý đến anh như anh nghĩ?

“Anh nói em có thể theo anh nhưng cũng có lúc anh cũng cần không gian tự do chứ?” Mộ Long quyết định phải cho Đồng Đồng một liều thuốc thật nặng.

Cổ Lăng ngồi ở một bên không nghĩ là Mộ Long sẽ nói như vậy.

“... Môn chủ, cậu nói như vậy, có phải có hơi...” Quá mức một chút. Chẳng lẽ cậu ta không phát hiện toàn thân tiểu môn chủ đang run lên và gương mặt cũng rất bị thương sao?

“Không sao, anh không cần nói chuyện giúp em.” Đồng Đồng ngẩng đầu lên, cố gắng che giấu sự bi thương trong mắt, giả bộ như mình không quan tâm đến.

Không ngờ chuyện cô lo lắng đã xảy ra, A Long bắt đầu cảm thấy cô phiền, anh cảm thấy cô là một gánh nặng.

Mộ Long cố ý phớt lờ sự đau khổ của Đồng Đồng, anh xoay người, nói ra lời khiến trái tim cô tan vỡ.

“Mặc dù em là con gái của Đường chủ và là em gái của Mộng Sinh, nhưng mà... anh không cần phải ngày ngày ở bên cạnh chăm sóc em.”

“Anh ghét em ở bên cạnh anh đến vậy sao?” Đồng Đồng nhẹ giọng hỏi, cô chưa bao giờ đau khổ như lúc này.

“Không phải ghét, mà là... Em muốn lấy thân phận gì ở bên cạnh anh? Là cấp dưới, bạn bè hay là người thân?” Mộ Long hỏi hớp hớp ngược lại cô.

Lấy thân phận gì? Đồng Đồng đắm chìm trong đau khổ nên không hề nhìn thấy bộ dạng mong đợi của Mộ Long. Cô bất đắc dĩ lắc đầu, cô không phải là cấp dưới.

Nếu nói là bạn bè thì là bạn bè như thế nào?

Cô cũng cảm thấy, A Long với anh hai mới giống bạn bè.

Người thân? Nhưng cô và anh không hề có quan hệ máu mủ.

Nhưng mà, có một chuyện cô đã biết được đáp án.

Thì ra, trong lúc vô tình, cô đã quen với sự tồn tại của A Long, quen với việc anh luôn chú ý tới cô, quen với việc mang đến phiền toái cho anh, quen với việc anh cưng chiều cô...

Tại sao đến bây giờ, cô mới phát hiện ra?

Đột nhiên, cô muốn hỏi anh có nhớ đến lời ước định lúc nhỏ không nhưng anh bây giờ thật xa lạ. Trong ấn tượng của cô, A Long không nói chuyện với cô như vậy. Nụ cười trên mặt anh đi đâu rồi, ánh mắt dịu dàng khi nhìn cô đi đâu rồi còn lời nói của anh thật là tàn nhẫn.

Anh không phải... Không phải A Long của cô...

“Cái gì cũng không phải.”

Đồng Đồng cố nén nỗi chua xót trong lòng, miễn cưỡng mình nở nụ cười, cô không muốn để anh thấy bộ dạng yếu ớt của mình.

“Cái gì?”

Mộ Long không nghĩ tới Đồng Đồng sẽ trả lời như vậy, anh cho là... Cô sẽ nói cô để ý tới anh, nhưng... Tại sao lại không giống với Mộng Sinh nói?

“Giữa em và anh không có quan hệ gì hết, em nghĩ, có lẽ em nên cho anh không gian riêng, cho anh sự tự do, sau này em sẽ không đi theo anh nữa, anh cứ yên tâm.” Đồng Đồng gượng cười nói.

Người ta không phải nói, yêu ai thì nên để người đó được vui vẻ. Nếu anh đã không để ý đến lời ước định kia thì cô... cũng không nên nhắc lại làm phiền anh làm gì.

Mặc dù rất muốn khóc nhưng cô chỉ có thể cắn chặt răng, không để lộ bộ dạng yếu ớt của mình trước mặt anh.

Cô là Ngụy Đồng Đồng, là con gái của nam bắc đường chủ Long Môn, cô không thể để ba mẹ mất thể diện, càng không thể để người khác thấy bộ dạng yếu đuối của mình, để người khác thương hại.

“Em nói cái gì?” Mộ Long cứng ngắc hỏi.

Mộ Long tức giận, anh nhìn kỹ gương mặt của Đồng Đồng, hoàn toàn không dám tin là cô đã trả lời như vậy.

Ý của cô... Là muốn giữ khoảng cách với anh sao?

Đây không phải là đáp án mà anh muốn, anh cho rằng cô sẽ nói yêu anh, nhưng... anh đoán sai rồi.

Đồng Đồng cúi đầu, dùng sức nén nước mắt sắp rơi xuống. Đến lúc cô ngẩng đầu lên thì trong mắt đã đầy sự kiên quyết.

“Đúng lúc em cũng phát hiện mình cũng nên trưởng thành, cuộc sống của mình thì phải do chính mình chịu trách nhiệm. Cứ lệ thuộc vào anh cũng không phải là biện pháp tốt, nói không chừng đây cũng là cơ hội cho em ra ngoài xã hội, cũng có thể em sẽ gặp được một người đàn ông tốt.”

Mộ Long nghiêm túc nhìn Đồng Đồng, toàn thân phát ra hơi thở lạnh lẽo làm người ta sợ hãi.

Không hề báo trước, Mộ Long nắm chặt lấy hai cánh tay Đồng Đồng. Cô còn chưa kịp phản ứng thì anh đã dùng sức kéo cô vào lòng, cúi đầu hôn lên cánh môi của cô.

Ba người đứng tại chỗ thở dốc vì kinh ngạc, nhất là Giang Tình. Trong mắt cô ta phát ra ngọn lửa ghen tỵ đang cháy dữ dội, cô ta hận không thể chặt Đồng Đồng ra thành trăm mảnh.

Bất kỳ người nào có mắt đều nhận ra được, từ trước đến giờ Mộ Long không gần phụ nữ nhưng lại rất để ý tới Đồng Đồng, chỉ có Đồng Đồng là không biết điều đó.

Còn Cổ Lăng thì kinh ngạc mở to mắt, không thể tin được người bình thường trầm ổn như Mộ Long lại có hành động như vậy. Nhưng rất nhanh sau đó, trên mặt anh xuất hiện nụ cười rạng rỡ.

Người đàn ông này lại đánh mất lý trí chỉ vì lời nói của Đồng Đồng. Ai, tình yêu... tốt nhất là đừng nên chạm đến!

Đầu của Đồng Đồng on gong cả lên, toàn thân cô vô lực dựa lên người Mộ Long. Môi của anh thật nồng cháy làm thân thể cô khẽ run lên, nhịp tim cũng tăng nhanh, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn.

Cô giống như bị hơi thở của Mộ Long vây chặt, điều này làm cô cảm thấy mãn nguyện, cảm thấy an toàn, lồng ngực của anh giống như là điểm dừng chân cuối cùng của cô.

“Như vậy... Em còn thể bỏ đi sao? Em còn muốn tìm người đàn ông khác sao?” Mộ Long lạnh lùng nói.

Cô gái nhỏ này, lại dám nói với anh như vậy.

Chỉ là, lời nói của Mộ Long lại trở thành sự chế nhạo trong đầu Đồng Đồng, cô không thể nhận ra sự ghen tỵ trong lời nói của anh cũng như không nhìn thấy sự thâm tình trong đôi mắt anh...

Môi Đồng Đồng run run, trong mắt tràn đầy nỗi đau thương, cô không biết sức lực ở đâu ra, cô dùng sức đẩy Mộ Long ra.

“Cái thứ đê tiện!”

Giang Tình nhân cơ hội này xông về phía Đồng Đồng, nhân lúc Đồng Đồng không phản ứng kịp liền tát cô một cái.

Năm ngón tay hiện rõ trên mặt Đồng Đồng, cái tát này làm cô rất đau.

Cuối cùng, nước mắt của cô cũng rơi xuống.

“Đồng Đồng.” Mộ Long dùng sức đẩy Giang Tình ngã xuống đất, lòng như lửa đốt nhìn vết thương của Đồng Đồng.

Vết thương trên mặt cô làm tim anh đau nhói, nước mắt của cô làm anh không thể ngó lơ. Mấy năm gần đây, dưới sự bảo vệ của anh, cô chưa bao giờ khóc, anh cũng không để cô chịu sự uất ức nào, nhưng lần này... Anh lại làm cô khóc!

“Đừng tới đây...”

Đồng Đồng lui về phía sau một bước, quạt cường lau đi nước mắt.

Mộ Long đứng yên tại chỗ, lo lắng nhìn cô.

“Em... Mệt quá... Phải về trước đây.” Đồng Đồng vừa nói xong liền nhanh chóng chạy ra ngoài.

Tiếp tục ở lại chỉ làm cô càng đau lòng, càng muốn khóc. Cô chỉ muốn đi khỏi đây, tự mình liếm láp vết thương lòng.

Ngày mai cô sẽ không sao, thật... Cho cô một chút thời gian, cô sẽ trở lại là Đồng Đồng vui vẻ của ngày xưa...

“Không đuổi theo sao?” Cổ Lăng lo lắng nhìn Đồng Đồng tông cửa chạy ra ngoài.

“Không, để cô ấy yên tĩnh một lát! Bây giờ cô ấy không cần sự quan tâm của người khác.”

Cho nên Mộ Long chỉ nắm chặt bàn tay lại, cố gắng kìm nén không inh đuổi theo cô.

“Còn cô ta?” Cổ Lăng chỉ chỉ Giang Tình.

“Cô ta?” Mộ Long lạnh lùng cười. “Cậu nói xem?”

Sự thâm trầm trên mặt anh làm người ta không nhìn được mà rét run, điều đáng sợ nhất là, hơi thở của anh y hệt hơi thở tà ác của quỷ Satan.

“Trước kia cô làm bị thương bạn tốt của tôi, bây giờ lại đánh người phụ nữ tôi yêu nhất, tôi nên làm gì để báo đáp cô mới phải đây?”

Mộ Long lấy mắt kính ra, khí lạnh bức người tỏa ra từ tròng mắt của anh. Anh bắt cô ta nhìn kỹ anh.

“Thả tôi ra! Tôi, tôi là vợ của cục trưởng cục cảnh sát, anh, anh dám động đến tôi thì chồng tôi sẽ không bỏ qua đâu.”

Trời ơi, người đàn ông này tại sao lại kinh khủng như thế, cô quả thật đã nhìn lầm anh rồi...

“A! Vậy thì thế nào?” Mộ Long cười lạnh “Nếu như... Tôi đem đĩa CD cô quyến rũ đàn ông cho giới báo chí xem, không biết... chồng của cô sẽ có cảm nghĩ gì?”

Lúc Mộ Long đang nói chuyện thì Cổ Lăng đồng thời cũng lấy ra rất nhiều đĩa CD bỏ lên bàn.

“Cái... cái gì?” Giang Tình không thể tin được, toàn thân run rẩy.

Ở đâu ra mấy thứ này, tại sao cô lại không biết gì hết?

“Dem mấy đĩa CD cho giới báo chí thì mọi người mới có thể thưởng thức được công phu cao siêu trên giường của cô, có lẽ sẽ có không ít người bị cô hấp dẫn.”

Mộ Long nói xong liền đẩy cô ra, xoay người không muốn để ý đến nữa.

Giang Tình thoát khỏi sự kiểm chế của anh liền không chút nghĩ ngợi mà xông về phía trước, đoạt lấy đĩa CD.

“Vô dụng, đây không phải là đĩa gốc, còn về đĩa gốc... đương nhiên là ở trong tay chúng tôi, cho nên cô cứ chờ mà nổi tiếng đi, vợ của cục trưởng cục cảnh sát.” Cổ Lăng lạnh lạnh nói.

Đây chính là kết quả đắc tội với Long Môn!

“Không, không được! Tôi xin các người trả lại cho tôi, tôi đảm bảo sau này sẽ không tìm các người nữa, xin các người bỏ qua cho tôi, đừng tung CD ra ngoài! Tôi cho các người tiền, các người muốn bao nhiêu, tôi đều đưa hết

Nếu mấy đĩa CD này được tung ra ngoài thì cô chết chắc...

“Tiền, tôi có nhiều hơn cô.” Mộ Long đeo mắt kính lên, khóe miệng hiện lên nụ cười giễu cợt, anh nói xong liền mở cửa đi ra ngoài.

Sau đó Cổ Lăng cũng đi theo.

Mà trong phòng, một người phụ nữ khác dùng ánh mắt đồng tình nhìn về phía Giang Tình đang khóc rống trên mặt đất, sau đó cũng đi ra ngoài.

Thì ra... đây chính là chỗ đáng sợ của Long Môn!

Hết chương 8

9. Chương 9

Mưa rơi xối xả trên đường, vắng ngắt, không hề cảm nhận được một chút hơi thở nào, tiếng mưa tí tách làm lòng người buồn não ruột.

Sau khi Đồng Đồng lao ra khỏi quán bar thì cô cứ như hồn ma, đi không mục đích.

Cô đã sớm không còn phân biệt thứ thứ dính trên mặt mình là mưa hay nước mắt, cô chỉ là không ngừng lại được, không ngừng được...

“Anh làm chuyện gì cũng phải xin phép em sao?”

Những cậu này, vẫn quanh quẩn trong đầu cô.

Cô chỉ là, chỉ là... Để ý tất cả mọi cử chỉ của anh, hy vọng anh đừng cách xa cô quá...

Để ý một người không phải là như thế sao?

Cô hy vọng biết bao mình là tất cả của anh, để cô cảm thấy anh vẫn ở bên cô, không rời xa cô.

“Anh nói em có thể theo anh nhưng cũng có lúc anh cũng cần không gian tự do chứ?”

Thì ra đối với anh, cô chỉ là gánh nặng, cô không cho anh không gian tự do sao?

“Mặc dù em là con gái của Đường chủ và là em gái của Mộng Sinh, nhưng mà... anh không cần phải ngày ngày ở bên cạnh chăm sóc em.”

Thì ra cô khiến người ta chán ghét như vậy.

“Em muốn lấy thân phận gì ở bên cạnh anh? Là cấp dưới, bạn bè hay là người thân?”

Không phải bạn bè, không phải cấp dưới, không phải người thân mà là thân phận của một người phụ nữ sống chung với một người đàn ông, có được không?

“Như vậy... Em còn thể bỏ đi sao? Em còn muốn tìm người đàn ông khác sao?”

Không có, không có, không có! Cô chưa bao giờ muốn rời xa anh, nhưng mà... cô nên lấy thái độ gì để sống chung với anh đây?

Làm bộ như không có chuyện gì tiếp tục quán lấy anh? Hay là buông tay để anh được tự do?

Đồng Đồng không còn chút sức lực nào ngồi xếp bằng trên mặt đất, cố gắng không ình khóc thành tiếng...

Cô là người vô dụng, có ai giúp cô không?

Cô muốn chạy trốn, chạy khỏi nơi này thật xa, tốt nhất là không phải gặp ai hết, không cần phải đối mặt với các vấn đề khó khăn, không cần tự mình chữa trị vết thương, chỉ cần chạy trốn, làm bộ như chưa có chuyện gì xảy ra, làm bộ như cô không biết gì hết...

“Hu hu hu...”

Mưa to át đi tiếng khóc của cô, cô ngồi trên mặt đất bị nước mưa bao phủ lấy, nhìn rất đáng thương.

Mưa càng lúc càng lớn, cô chỉ là lẳng lặng nhắm mắt lại, không có ai trên đường, sẽ không có ai phát hiện cô rơi nước mắt, phát hiện sự yếu ớt của cô, tốt thật... Cô có thể biến mất khỏi thế giới này...

Lúc cô sắp mất đi ý thức thì một đôi giày da đen bóng xuất hiện trước mặt cô...

“Không có ở đây sao?”

Bốn ngày sau, bên trong Long Môn nổi lên cơn bão lớn.

“Không có! Không phải con bé luôn ở trong Long Môn sao? Cậu thấy nó về nhà hồi nào chứ?” Ngụy Bắc Hùng lo lắng ngồi ở đại sảnh.

“Ngày đó con nghĩ là cô ấy muốn yên tĩnh một chút nên để cô ấy đi một mình, con nghĩ là cô ấy sẽ về nhà...”

Ngay sau đó Mộ Long triệu tập toàn bộ người của Long Môn tìm kiếm Đồng Đồng đã mất tích bốn ngày nay.

“Giữa hai người đã xảy ra chuyện gì sao? Tại sao Đồng Đồng cần yên tĩnh một chút? Còn nữa, không phải cậu vẫn luôn cho người bảo vệ con bé sao? Tại sao chuyện này lại có thể xảy ra?”

Bạch Tư Di bình tĩnh không hề giống với người đàn ông đi qua đi lại lo lắng trong đại sảnh, bà muốn biết giữa người họ đã xảy ra chuyện gì.

Vì bà hiểu rõ con gái mình, nếu không xảy ra chuyện gì thì con bé sẽ không tự nhiên mất tích như vậy.

Mộ Long oán hận mình, anh nghĩ rằng cô đang đau lòng nên không muốn có người quấy rầy cô. Anh rút hết vệ sĩ bên cạnh cô về cho nên mới xảy ra chuyện...

“Con và Đồng Đồng... có cãi nhau một chút, cho nên... hôm đó cô ấy nói muốn về nhà, con mới không ngăn cản cô ấy...”

Cũng vì vậy mà bây giờ Mộ Long vô cùng hối hận.

“Là vậy sao...” Bà gật đầu tỏ ý đã hiểu, bà biết Mộ Long nhất định là giấu diếm chuyện gì đó, bởi vì... Nếu không phải là chuyện lớn thì Đồng Đồng sẽ không mất tích.

“Tại sao em lại không lo lắng? Con ag1i bảo bối của chúng ta mất tích mà em lại không hỏi câu nào hết?” Ngụy Bắc Hùng thật sự không thể hiểu được vợ mình đang làm gì.

“Dù sao con gái mất tích cũng là trách nhiệm của Mộ Long.”

“Cái gì? Đến lúc nào rồi mà em còn nói như vậy!”

Bà không hề để ý đến lời chồng nói.

“A Long, cô đã giao con cho con, nếu trong một tuần con không tìm thấy con bé, vậy thì... Con và Đồng Đồng không cần nói đến chuyện tương lai.

Mặc dù con là cấp trên của cô chú, nhưng... Nếu con kết hôn với Đồng Đồng thì cô cũng là mẹ vợ tương lai của con, cho nên yêu cầu này của cô không phải là quá đầy chứ?”

Người là Mộ Long đánh mất thì nên do cậu ấy chịu trách nhiệm. Nếu cậu ấy không thể tìm được người thì cũng đồng nghĩa với việc cậu ấy không đủ tư cách trở thành chỗ dựa cho Đồng Đồng sau này.

“Con biết, chuyện này con sẽ chịu trách nhiệm tới cùng, bất luận như thế nào thì con cũng sẽ mang Đồng Đồng về.” Mộ Long nói.

“Rất tốt, cô và chú sẽ ra ngoài tìm, nếu chúng ta tìm được trước thì tương lai của Đồng Đồng do cô quyết định. Con không có quyền can thiệp.” Bạch Tư Di muốn thử thách tình cảm Mộ Long giành cho con gái của mình.

“Vậy nếu như con tìm thấy Đồng Đồng trước thì cô ấy sẽ vĩnh viễn thuộc về con, hai người không có quyền can thiệp nữa.” Nếu nói điều kiện thì Mộ Long đương nhiên cũng muốn tranh thủ quyền lợi của mình.

“Quyết định như vậy đi.” Hai người vỗ tay ước định.

“Này! Có phải hai người nên suy nghĩ một chút hay không, có thể là Đồng Đồng sẽ đồng ý?” Ngụy Bắc Hùng tốt bụng nhắc nhở bọn họ.

“Đồng Đồng nhất định sẽ đồng ý.” Hai người đồng thanh trả lời.

Dù sao... Người nào tìm thấy Đồng Đồng trước cũng không quan trọng, quan trọng là, bảo bối của anh nhanh lên quay trở lại.

“Này! Chán quá đi, anh nói chuyện phiếm với tôi có được không?” Đồng Đồng ngồi dựa vào ghế sa lon, cầm thức ăn trên tay, vừa ăn vừa nói.

Nơi này vốn là phòng làm việc yên tĩnh nhưng vì sự xuất hiện của Đồng Đồng mà biến thành... nơi nghỉ dưỡng!

Đồ ăn vặt, tạp chí, tất cả mọi thứ cần có thì đều có hết.

“Muốn ở đây thì yên lặng đi, đừng quấy rầy tôi.”

Ngồi ở trước bàn làm việc là một người đàn ông đẹp trai phát ra hơi thở lạnh lẽo kinh người, anh đang trừng mắt nhìn Đồng Đồng.

“Ai ui! Anh đừng như khối băng có được không? Chúng ta nói chuyện phiếm thì mới thân với nhau được.” Đồng Đồng không hề để ý tới sự lạnh lùng của anh, ngược lại còn đem đồ ăn trên tay cho anh.

Tay Đồng Đồng đặt trên bàn làm việc của anh, cười mỉa hoặc nhìn anh.

Vào lúc này... Người đàn ông có chút mất hồn.

Anh cho rằng mình nhìn thấy người yêu đã mất, ánh mắt của anh trong nháy mắt trở nên dịu dàng.

“Này! Diêm Tập Phi, anh đừng có không nói câu nào có được không? Anh nói chuyện phiếm với tôi đi! Dù sao công việc cũng không chạy mất, làm gì mà gấp gáp thế?”

Đồng Đồng thấy anh không nhúch nhích liền lấy đi tài liệu trước mặt anh, trên mặt cũng không quên lộ ra nụ cười bướng bỉnh.

Câu nói này của cô làm người đàn ông tỉnh lại...

Không phải, cô ấy không phải là Phán Phán của anh... Phán Phán của anh sẽ dịu dàng gọi anh, không thô lỗ như cô gái này.

“Đừng đùa, trả lại cho tôi, cô đi xem tạp chí đi.”

Mặc dù cô ấy rất đáng ghét nhưng nhìn bộ dạng giống Phán Phán như vậy nên tổng giám đốc giá băng – Diêm Tập Phi vẫn cố gắng kìm nén không tức giận.

“Nếu không để ý đến tôi, vậy... tại sao lại cứu tôi?” Đồng Đồng thở dài bất đắc dĩ, sau đó ngồi xuống ghế sofa.

Ngày đó là anh đã cứu cô. Cũng không biết tại sao vừa nhìn thấy anh, cô đã có cảm giác thân quen, anh làm cho cô cảm thấy rất an toàn.

Nhìn vẻ mặt ai oán của cô... giống như Phán Phán đang nũng nịu với anh...

Diêm Tập Phi bỏ cây bút trong tay xuống, dựa vào thành ghế nói: “Được rồi! Chúng ta nói chuyện một chút.”

“Được! Nói gì đây?”

Đồng Đồng vừa nghe thấy anh sẽ nói chuyện với cô thì đôi mắt to bỗng trở nên rạng rỡ, trên mặt tràn đầy sự hưng phấn.

“Nói về chuyện tại sao cô lại ngốc như vậy, lại đi nằm giữa đường trong cơn mưa xối xả.” Anh cười như không cười nói.

Cô không biết quý trọng tính mạng làm anh rất tức giận, bởi vì người anh yêu nhất không có cơ hội để lựa chọn sống hoặc chết, còn cô lại xem thường sinh mạng như thế.

Thật ra thì từ đầu Diêm Tập Phi đã biết thân phận của cô.

Vì sợi dây chuyền trên cổ cô vừa nhìn đã biết là của Long Môn, mà hình Kim Long chỉ có Môn Chủ mới có. Tuy rằng anh không biết nhiều về giới hắc đạo nhưng anh biết, cô gái này là người rất quan trọng đối với môn chủ Long Môn.

“Anh... nói chuyện phải độc ác như vậy sao? Người ta còn tưởng rằng anh là người tốt thì ra anh nói chuyện lại tức người như vậy.” Đồng Đồng chu mỏ oán trách.

Người tốt? Diêm Tập Phi cười lạnh.

Trên đời này trừ Phán Phán cho rằng anh là người tốt ra thì chưa có ai nghĩ anh như vậy.

“Định nghĩa về người tốt của cô như thế nào? Cho cô ăn? Cho cô ở? Nói thật, người tốt trong miệng cô có thể là bất cứ ai nhưng tuyệt đối không phải là tôi.”

“Tại sao anh lại suy nghĩ như vậy, giống như toàn bộ người trên thế giới này đều thiếu nợ anh? Thật ra thì, từ trong mắt anh... tôi có thể nhìn ra một con người hoàn toàn khác của anh...” Đồng Đồng đưa mắt nhìn anh, trong mắt tràn ngập sự quan tâm.

“Đừng nghĩ cô hiểu rõ tôi! Đừng quên, tôi chỉ là một người nhặt được cô ở ven đường, chúng ta mới quen nhau có bốn ngày.” Bị người nói trúng tâm sự, Tập Phi giật mình, cho nên anh vội vàng khoác vỏ bọc lên người.

Đừng dùng ánh mắt giống ánh mắt của Phán Phán nhìn anh, đừng nói những câu nói giống Phán Phán đã nói với anh... Trong tim anh, trừ bảo thù ra thì không cần bất kỳ một tình cảm gì hết.

“Là vì... Có liên quan với người phụ nữ trong tấm hình trong ngăn kéo của anh sao?” Đồng Đồng to gan hỏi.

“Cô mở ngăn kéo ra?” Trong nháy mắt, đôi mắt của Tập Phi tràn ngập sự tức giận.

“Xin lỗi! Vì tôi qua anh không có ở đây, ngăn kéo cũng không khóa, tôi lại buồn chán cho nên...”

Đồng Đồng dĩ nhiên biết anh tức giận, nhưng mà... Không biết tại sao, cô lại không cảm thấy sợ hãi.

“Để cô ngủ ở đây, không có nghĩa là cô có thể đụng vào đồ của tôi.” Diêm Tập Phi nhắm mắt lại, cố gắng nén cơn tức giận trong lòng.

Anh thật sự không thể nổi giận với người có hình dáng giống Phán Phán.

“Xin lỗi, lần sau tôi không dám nữa.” Đồng Đồng le lưỡi, đưa tay lên thề.

Chính là cái dáng vẻ này... Cô ấy và Phán Phán có nụ cười giống nhau... Đây chính là nguyên nhân vì sao anh lại cứu cô trong đêm mưa to hôm đó.

Bốn ngày trước, trời mưa như trút nước, lúc anh lái xe qua công viên thì phát hiện ra cô...

Lúc nhìn thấy cô, anh đứng hình tại chỗ. Vì cô có gương mặt rất giống Phán Phán nên anh nghĩ rằng Phán Phán của anh đã trở lại... Cho nên lúc cô ngã xuống, anh đã cứu cô, còn cho ngủ trong phòng làm việc của anh.

Nhưng mà cho dù cô ấy có giống Phán Phán đến thế nào thì tính cách của hai người lại cách nhau đến hàng ngàn km.

Phán Phán của anh, im lặng lại khéo léo, thích ngồi bên cạnh anh, trái một câu anh ơi, phải một câu anh ơi, nhưng lại đi trước anh một bước.

“Này! Anh lại nghĩ đến cô gái kia sao? Thiệt là, muốn gặp cô ấy sao không đi tìm cô ấy đi? Ở chỗ này làm mặt lạnh thì có ích lợi gì chứ? Có thể nhìn thấy cô ấy sao?” Chuyện của cô đã đủ phiền rồi còn thêm chuyện của anh nữa, thật là mệt nha.

“Cô ấy chết rồi.” Diêm Tập Phi lạnh lùng nói.

“Chết, chết?” Đồng Đồng ngơ ngẩn.

Chết? Cô bé kia chết rồi,,

“Bất cứ chuyện gì cũng có thể giải quyết, cho nên... Đừng dùng cái chết để giải thoát bản thân, đây là cách ngốc nhất cũng là cách xử lý kém nhất, hiểu không?” Tập Phi nói.

Đồng Đồng không lên tiếng, chỉ lẳng lặng ngồi một bên, không quấy rầy anh nữa.

Cũng là bởi vì người anh yêu đã chết... nên anh mới biến thành như vậy sao?

Cô thấy được trong lòng anh một nỗi đau rất lớn.

Hai người trong tấm hình đó thật vui vẻ, cô có thể thấy được anh rất cưng chiều cô bé kia...

Nhưng... cô ấy lại chết rồi... Cho nên, anh mới biến thành như vậy!

Mặc dù anh có công ty lớn, tiền cũng rất nhiều nhưng lại không vui vẻ. Bây giờ, anh không biết làm thế nào để cười, cùng người trong tấm ảnh kia khác nhau một trời một vực...

Đây... là nguyên nhân anh muốn cô quý trọng bản thân mình sao?

Đúng vậy, cô chỉ biết đau lòng, chỉ biết buồn bã, nhưng... cô đã quên cô còn người nhà, bọn họ sẽ lo lắng cho cô.

Thất tình thì có là gì, cho dù A Long không thích cô nhưng chỉ cần cô thích anh, được nhìn thấy anh là đủ rồi.

Bởi vì... So với Diêm Tập Phi thì cô còn hạnh phúc hơn nhiều, ít ra cô còn có thể nhìn thấy người mình yêu...

Trong phòng làm việc, sau suốt bốn ngày, khó có khi nào lại yên tĩnh như bây giờ...

Lúc Đồng Đồng núp ở chỗ Diêm Tập Phi đến ngày thứ tám thì cuối cùng Mộ Long cũng xuất hiện.

Trên người anh phát ra hơi thở âm trầm làm người ta không dám đến gần, chỉ sợ bước một bước đến gần thì sẽ bị ngọn lửa của anh thiêu đốt.

Giờ phút này, Mộ Long ngồi trong phòng làm việc của Diêm Tập Phi, lạnh lùng nhìn anh, không ai biết được anh đang nghĩ cái gì.

“Đồng Đồng đâu?” Mộ Long không muốn nhiều lời.

“Đồng Đồng?”

Tập Phi liếc mắt nhìn về phòng nghỉ ngơi kế bên, sau đó nhếch miệng, tiếp theo là khoanh hai tay trước ngực.

“Người anh cứu trong cơn mưa là người phụ nữ của tôi.” Mộ Long đè nén cơn tức giận và nỗi lo trong lòng xuống, vẫn lạnh lùng chất vấn Tập Phi như cũ.

“Tại sao anh khẳng định cô ấy ở đây? Môn chủ Long Môn.”

Ngay lúc Tập Phi nhìn thấy sợi dây chuyền trên cổ Đồng Đồng thì anh đã tò mò nên anh cho người điều tra thân phận của cô. Nhưng anh không ngờ Mộ Long lại tìm đến cửa nhanh như vậy, xem ra Đồng Đồng rất quan trọng với anh ta.

“Tôi không muốn nhiều lời, tôi chỉ muốn cảm ơn anh đã cứu Đồng Đồng.” Mộ Long biết Diêm Tập Phi không có ý đồ gì với Đồng Đồng nhưng anh không nghĩ ra Diêm Tập Phi giữ Đồng Đồng lại thì có ích lợi gì với anh ta.

“Nếu như yêu cô ấy thì nói cho cô ấy biết, đừng để sau này phải hối hận.” Tập Phi tốt bụng nhắc nhở Mộ Long.

Mộ Long nhíu mày, anh không biết Diêm Tập Phi biết được bao nhiêu về chuyện của bọn họ

Chỉ là, tổng giám đốc máu lạnh mà người ta thường nói, tại sao lại nói ra những lời này? Chẳng lẽ... anh ta đối với Đồng Đồng...

“Đồng Đồng là cô gái tốt, chỉ là tính cách hơi mạnh mẽ một chút.” Tập Phi chỉ chỉ phòng nghỉ ngơi.

Mộ Long khẽ gật đầu, không nói hai lời liền đi về phía Tập Phi chỉ

Lúc Mộ Long muốn mở cửa ra thì đồng thời người bên trong cũng mở cửa ra: “Diêm Tập Phi, anh tới rồi?”

Đồng Đồng sững sờ đứng tại chỗ không nhúc nhích, cô mở mắt thật to, vì cô không nghĩ rằng mình sẽ nhìn thấy anh ở đây!

Xem ra cô sống không tệ. Mộ Long cắn răng, nhẫn nhịn muốn bóp chết cô gái trước mặt, cô có biết là anh lo lắng cho cô như thế nào không?

“Anh nói cho anh ta biết phải không?” Mặc dù giật mình nhưng Đồng Đồng rất nhanh liền bình tĩnh lại, cô lớn tiếng hỏi Diêm Tập Phi.

“Đi với cậu ta đi! Không phải cô cũng rất nhớ cậu ta sao?” Tập Phi không muốn giải thích nhiều.

“Anh đúng là hẹp hòi, tôi mới ở đây có mấy ngày, tốn bao nhiêu tiền của anh chứ.” Đồng Đồng không có can đảm nhìn Mộ Long, chỉ dám nhìn về phía Diêm Tập Phi.

Cô còn chưa chuẩn bị tinh thần để đối mặt với A Long, cũng không biết phải chung sống với anh như thế nào?

Mộ Long thấy Đồng Đồng có tình cảm với Tập Phi thì liền ghen tức, anh một tay bắt lấy Đồng Đồng bỏ lên vai, bước nhanh về phía cửa.

“A Long, anh làm gì vậy? Đáng ghét, thả em xuống! Bên ngoài có rất nhiều người đang nhìn, anh muốn em mất thể diện phải không?” Mau thả em xuống!” Đồng Đồng không ngờ Mộ Long sẽ hành động như vậy, cô đỏ mặt thét chói tai.

“Diêm Tập Phi, cứu em!”

Người phụ nữ của mình là cầu cứu người đàn ông khác! Điều này làm Mộ Long càng thêm phát điên, anh không chút do dự mở cửa, mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của mọi người, anh sải bước đi ra ngoài.

“Gặp lại, không tiễn.” Diêm Tập Phi ý tứ phát phát tay, mặc dù hai người kia không hề để tâm đến.

Khi cánh cửa khép lại, Diêm Tập Phi đưa tay kéo ngăn kéo lấy tấm hình ra. Anh nhìn nụ cười ngọt ngào của cô gái trong hình.

“Phải hạnh phúc đó! Luôn cả phần của tôi và Phán Phán...”

Hết chương 9

10. Chương 10

Vừa đến cửa Long Môn, Đồng Đồng liền mở cửa xe xông thẳng vào trong.

“Con gái! Con quay về rồi, ba mẹ lo lắng gần chết rồi này, tại sao con không nói tiếng nào liền bỏ đi vậy?”

Ngụy Bắc Hùng vừa nhìn thấy Đồng Đồng thì không nhận được mà ai oán nói.

Còn Đồng Đồng thì chỉ ngồi trên ghế sa lon, không nói câu nào.

Lúc này Mộ Long đi vào, anh đứng trước mặt Đồng Đồng, hình như không muốn mở miệng nói chuyện.

“Sao, chuyện gì thế?” Thân thể của Mộng Sinh đã khá hơn, anh đang ngồi bên cạnh Đồng Đồng nghi hoặc hỏi.

Thật kỳ quái! Giữa hai người này đã xảy ra chuyện gì?

“Dì Bạch, dì còn nhớ ước định của chúng ta không?” Mộ Long đột nhiên nói.

“Nhớ, đương nhiên là nhớ! Con đã tìm được Đồng Đồng trước cô chú vậy từ nay về sau chuyện của con bé sẽ do con quyết định, cô chú không quản nữa.”

Bạch Tư Di gật đầu một cái, thông qua việc mấy ngày nay Mộ Long bận sút đầu mẻ trán, bà đã biết được tình cảm của Mộ Long giành cho Đồng Đồng.

Giao con gái cho cậu ta, bà có thể yên tâm.

“Hai người đang nói gì vậy?” Mặc dù không biết bọn họ đang nói gì nhưng cô biết đó chắc chắn không phải là chuyện tốt.

“Sau này, em chỉ thuộc về anh.” Đột nhiên Mộ Long mở miệng biểu thị công khai quyền sở hữu của mình.

Anh vừa nói xong thì mọi người đều thở dốc vì kinh ngạc.

Mộ Long chưa bao giờ biểu đạt tình cảm của mình trước mặt Đồng Đồng, lần này anh lại dám nói ra miệng, xem ra Đồng Đồng trốn không thoát rồi.

“Em không thuộc về anh, em thuộc về một mình em! Em mặc kệ hai người đã nói gì, ước định gì, cuộc đời của em do em quyết định, mấy người nghe rõ chưa?” Đồng Đồng không nhịn được hét to.

Anh rốt cuộc còn muốn tổn thương cô, làm khổ cô đến khi nào?

Nếu cô đã quyết định quên anh thì sẽ không dây dưa với anh nữa, cô đã cho anh tự do, anh còn muốn gì chứ? Anh muốn ép cô điên lên thì mới vừa lòng sao?

“Em thuộc về anh.” Mộ Long vừa nói vừa tiến lại gần Đồng Đồng, cuối cùng dừng lại khi chỉ cách cô nửa bước chân.

“Em không thuộc về anh, anh nghe không hiểu sao?” Đồng Đồng tức giận đứng phắt lên, cô nắm chặt bàn tay, lại hét to một lần nữa.

Ngay sau đó Mộ Long vươn tay ôm cô vào ngực, dùng giọng nói dịu dàng nói với cô:

“Em thuộc về anh, năm đó em đã thề, sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh anh, vĩnh viễn không rời xa anh.”

Mộ Long không để ý có người đang nhìn anh, lại càng không để ý đến việc có người đang huýt sáo, la to cổ lên, mặc dù anh biết tên chết tiệt đó là Cổ Lăng.

“Những lời nói kia chỉ là nói giỡn, lời của con nít mà anh cũng tin sao?” Đồng Đồng lớn tiếng cãi lại nhưng trong lòng lại kinh ngạc vì anh còn nhớ rõ chuyện đó.

“Không phải nói giỡn, đây là lời hứa, cho nên sau này em sẽ do anh chăm sóc.” Mộ Long nghiêm túc nói, anh không ngờ cô lại không nhớ chuyện này.

“Vậy ai là người nói em không cho anh ta không gian, không cho anh ta tự do? Là ai nói mình là Môn chủ của Long Môn, không cần thiết ngày nào cũng phải chăm sóc em?”

Từ đó đến giờ là anh cấm cản em! Em muốn ra ngoài, anh không cho phép. Em muốn học đại học, anh không đồng ý. Em chỉ có thể đi theo anh, hoàn toàn không có cơ hội từ chối.

Bây giờ thì sao? Anh nói em thuộc về anh, rốt cuộc anh muốn gì chứ?”

“Đồng Đồng, con bình tĩnh một chút...” Bạch Tư Di muốn làm không khí dịu bớt.

“Mấy người muốn con bình tĩnh sao? Con - Ngụy Đồng Đồng làm gì cũng phải nghe theo lời mấy người sao? Con đã lớn rồi, mấy người không thể khống chế cuộc đời con mãi được.” Đồng Đồng đem mọi khổ sở trong lòng phát tiết ra ngoài, vì cô không chịu nổi nữa rồi.

Suy nghĩ một chút, cô quả thật là rất đáng thương, tại sao cô lại phải chịu đựng những thứ vô lý này?

“Đồng Đồng...” Mộ Long có chút đau lòng nhìn cô.

Điều cô ấy nói là sự thật, quả thật bọn họ đã quyết định mọi thứ thay cô. Lần này anh làm tổn thương cô là vì muốn biết vị trí của anh trong lòng cô...

Nhưng, anh không nghĩ tới, chính mình lại là nguồn gốc mọi nỗi đau của cô... Anh lại là người gây ra vết thương sâu hoắm trong lòng cô!

Ai, sớm biết như vậy thì anh sẽ không dùng kế mà Mộ Sinh bày cho, đi khảo nghiệm tình cảm của cô đối với anh, bây giờ... anh thật sự rất hối hận!

“Dù sao, sau này em sẽ không gây phiền phức cho anh nữa, chuyện của em sẽ do em tự xử lý.” Đồng Đồng kiên quyết nói.

Cô sợ, nếu mình còn ở bên cạnh anh thì sẽ càng ngày càng yêu anh. Thật ra, cô không nỡ rời xa anh chút nào...

“Không có anh thì em sẽ làm gì?”

Thật ra thì A Long nói đúng, không có anh thì cô sẽ làm gì?

“Không sao, dù sao em cũng tìm được một người đàn ông tốt rồi, là Diêm Tập Phi! Mặc dù anh ấy kém xa anh nhưng anh ấy sẽ không quản em, cũng sẽ cho em nhiều tự do hơn, nên anh không cần phải lo lắng!” Đồng Đồng nói.

Ha ha ha, thật ra thì cô biết Diêm Tập Phi không thể nào tiếp nhận cô nhưng cô chỉ muốn dùng anh làm bìa đỡ đạn thôi.

Cô chỉ muốn tránh né Mộ Long, tránh né ánh mắt thâm tình của anh.

Không được, cô phải mau chóng thức tỉnh, Mộ Long không phải là người thuộc về cô!

Thay vì nhìn người đàn ông mình yêu vui vẻ bên người phụ nữ khác thì không bằng trốn đi, để lòng bình tĩnh lại. Nếu không cô nhất định sẽ điên mất.

Nghĩ đến đây, Đồng Đồng càng thêm hạ quyết tâm.

Mộ Long nhíu chặt mày nhìn chằm chằm Đồng Đồng, anh đang tức giận, anh đang ghen.

Anh ghen với người đàn ông kia, tại sao Đồng Đồng mới ở với anh ta mấy ngày mà cô lại có thể tin tưởng anh ta như vậy?

Đồng Đồng của anh không ai có thể cướp đi được, tuyệt đối không!

Dù là bất cứ thủ đoạn nào, anh cũng phải giữ cô lại.

Mộ Long vẫn nhìn chằm chằm Đồng Đồng còn cô thì vẫn cúi đầu, hai bên dường như muốn giữ yên tĩnh thế này.

“Lần này là chuyện gì đây?” Cổ Lăng ở một bên đẩy Mộng Sinh.

“Làm sao tớ biết?” Mộng Sinh nhún nhún vai.

“Thôi, chúng ta về đi.” Ngụy Bắc Hùng đột nhiên mở miệng, sau đó kéo tay vợ lên.

“Đi thôi! Còn nhìn gì nữa?” Bạch Tư Di không quên quay đầu hét lên với con trai và Cổ Lăng đang đứng yên như trời trồng.

“Con muốn bảo vệ Môn chủ nên không thể đi.” Mộng Sinh tìm lý do.

“Con muốn bảo vệ tiểu môn chủ.” Cổ Lăng cũng thuận miệng nói theo, hai người đều có ý nghĩ giống nhau, chính là muốn xem kịch vui.

“Bảo vệ cái rắm! Con trai, con không tới đây thì mẹ đâm con một dao.” Bạch Tư Di hiển nhiên là rất để ý chuyện con trai bị thương.

“Cổ Lăng, nếu con không đi thì chú liền kêu người phá Đông đường.” Ngụy Bắc Hùng lớn tiếng hét lên, ông cũng không quên trừng mắt nhìn cậu ta.

“Tới đây!” Hai người bắt đầu dĩ đáp lại.

Thật đáng tiếc, sắp đến đoạn cao trào rồi!

Cuối cùng, đại sảnh của Long Môn chỉ còn Mộ Long và Đồng Đồng.

Lúc này, Đồng Đồng đột nhiên nhận ra, mình nên theo ba mẹ rời khỏi đây. Cô lẳng lặng xoay người tính rời đi.

“Người muốn đi đâu?” Mộ Long nhanh hơn một bước, đi lên phía trước ôm cô vào lòng.

“Về nhà.” Tim của Đồng Đồng loạn nhịp.

“Ồ đây là nhà em.”

“Không, nơi này là Long Môn, nhà của anh, không phải của em.” Đồng Đồng khẽ giầy giụa, muốn rời khỏi ngực anh.

“Nhà của anh chính là nhà của em, ai cũng không thể đem em rời khỏi anh.” Mộ Long siết chặt hai cánh tay, không cho cô thoát ra.

“Nếu như em muốn rời khỏi đây thì sao?”

“Ai dám dẫn em đi hoặc giúp đỡ em thì người đó sẽ không thể nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai.” Mộ Long lạnh giọng nói, trong giọng nói tràn đầy sự kiên quyết.

Vì cô, anh không tiếc biến cả thế giới thành kẻ thù.

“Anh thật quá đáng, thật ích kỷ!” Đồng Đồng lớn tiếng hét lên.

Tại sao anh làm cô hy vọng chứ?

Chẳng lẽ anh không biết, mỗi một cử chỉ của anh đều ảnh hưởng đến tâm trạng của cô sao?

“Yêu một người, vốn là sẽ ích kỷ.” Mộ Long lên tiếng.

Đây là lần đầu tiên anh bày tỏ tình cảm của mình với cô.

“Yêu? Anh yêu ta?” Đồng Đồng sợ run lên ngay sau đó cười khỏ “Đừng tùy tiện nói ra lời này, anh đối với em không hề có một chút tình cảm nào thì lấy đâu ra yêu chứ?”

“Bé ngốc, Long Môn từ trên xuống dưới, chỉ còn mình em là không phát hiện ra tình cảm của anh đối với em, chỉ có em mới coi anh không ra gì thôi.” Mộ Long chạm trán mình trên trán cô, chậm rãi nói.

“Vậy sao?” Đồng Đồng nghi ngờ hỏi.

“Còn nhớ em đã từng hỏi anh, có phải anh thích đàn ông không không? Lúc đó anh nói, người anh yêu là phụ nữ, hơn nữa cô ấy luôn ở bên cạnh anh nhưng chưa bao giờ phát hiện ra tình cảm của anh đối với cô ấy.” Mộ Long kéo Đồng Đồng ra một chút, im lặng nhìn cô nói.

“Trừ em ra, thì có người phụ nữ nào khác luôn ở bên cạnh anh không? Hả?”

Đồng Đồng bắt đầu suy nghĩ lời anh nói.

“Ồ Long Môn, ngoài mẹ em là phụ nữ ra thì còn ai là phụ nữ sao? Ai có thể ở đây nhiều năm như vậy, lại còn có thể thoải mái đi lại ở đây sao

Không có... Đồng Đồng lắc đầu.

“Tại sao môn chủ như anh đây lại chăm sóc em nhiều năm như vậy? Tại sao lại đi theo em cả ngày, trở thành em trai em để em sai bảo? Có lần nào em muốn đi chơi mà anh không dẫn em đi không?” Mộ Long muốn nói rõ ra, để cô suy nghĩ một chút.

Đúng vậy... Anh luôn chăm sóc cô, mỗi ngày luôn ở bên cạnh cô, luôn mặc cho anh sai bảo, cô muốn đi đâu anh đều dẫn đi. Những điều này đều là sự thật, nhưng mà...

“Anh ngại em phiền phức, không muốn chăm sóc em.” Cô vẫn để tâm lời anh nói ở quán bar.

“Anh chưa từng nói em phiền phức, lần đó nói như vậy chỉ là muốn em phát hiện ra là em yêu anh.” Mộ Long nhẹ nhàng hôn lên mặt cô, dịu dàng nói.

“Anh không muốn đợi, không muốn đợi em phát hiện là em yêu anh, không muốn đợi em thêm mười năm nữa, nên anh nghĩ nếu em bị kích thích thì sẽ phát hiện ra tình cảm của em đối với anh?”

Mộ Long hôn Đồng Đồng lúc này vẫn còn đang ngẩn người, hai người hôn nhau đến khi cô không thở nổi nữa thì anh mới thả cô ra.

“Nếu đợi em phát hiện ra thì phải bao lâu nữa anh mới có thể có hạnh phúc thuộc về mình? Cô bé năm đó nói sẽ vĩnh viễn ở bên anh, vĩnh viễn không rời xa anh, vào giây phút đó, anh đã yêu cô bé ấy.” Mộ Long nhìn thấy nước mắt nơi khóe mắt cô.

“Anh yêu em nhiều năm như vậy, cũng đã đợi em rất nhiều năm, như vậy vẫn chưa đủ sao?” Anh dịu dàng lau đi nước mắt trên mặt cô.

“Em... Em...” Đôi mắt Đồng Đồng vốn đang tràn ngập sự nghi ngờ bây giờ lại chuyển thành cảm động, lời của anh... làm cô không biết nói gì.

Cô cảm nhận được, cũng phát hiện ra anh yêu cô thật sâu đậm.

“Đồng ý tha thứ cho anh chứ? Còn.. nếu tình cảm của anh không làm em hài lòng thì... bắt đầu từ hôm nay, mỗi ngày anh sẽ yêu em nhiều hơn một chút, đến khi em thấy đủ mới thôi.” Mộ Long ôm cô thật chặt, thâm tình nói.

“Đương nhiên là em muốn như vậy, hơn nữa sau này không được làm em đau lòng. Nếu không, em sẽ không yêu anh nữa.” Đồng Đồng vui mừng cười rộ lên.

Cô không ngờ là A Long lại yêu cô, hơn nữa lại yêu sâu đậm như vậy, không sao, mỗi ngày cô cũng sẽ yêu anh nhiều hơn một chút, rồi sẽ có một ngày cô đuổi kịp anh.

Đồng Đồng vòng tay ôm lấy cổ anh, dựa vào lồng ngực ấm áp của anh, lắng nghe nhịp tim đang đập loạn của anh. Giây phút này, thật hạnh phúc.

Sáu giờ sáng, Mộ Long chậm rãi mở hai mắt ra.

Anh cảm thấy thoải mái không nói nên lời, tâm trạng rất tốt. Anh khẽ cúi đầu, mỉm cười nhìn người đang nằm bên cạnh, sau đó lấy cánh tay mình làm gối cho người đó.

Tối hôm qua là lần đầu tiên của bọn họ, lúc bọn họ kết hợp làm một thật là hoàn chỉnh biết bao.

Mặc dù anh cả đêm không ngừng đòi hỏi cô nhưng giờ phút này, anh vẫn cảm thấy không đủ. Điều này làm cho người ta khó có thể tin được anh ngủ chưa đủ ba tiếng.

Mộ Long thận trọng nhìn gương mặt của Đồng Đồng. Hình như cô một muốn chết rồi, bị anh quấn cả đêm nên không có thời gian để nghỉ ngơi.

Anh không nhịn được ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

“Ừ...” Đồng Đồng hơi giật giật lông mày, giống như biểu thị là mình bị quấy rầy.

Cô chậm rãi hướng vào lồng ngực anh, bàn tay nhỏ bé chạm vào lồng ngực anh nhẹ nhàng xoa nắn bắp thịt của anh.

Mộ Long đè xuống ngọn lửa đang cháy hừng hực, anh từ từ rời đi môi cô, cố gắng làm cho hơi thở của mình bình thường lại.

Không ngờ... hoan ái cả đêm, nhưng dục vọng của anh vẫn dâng cao như cũ.

“Em rất cuộc có ma lực gì mà có thể làm anh...” Diên cuồng!

Ngửi thấy hương thơm đặc biệt trên người cô, anh muốn chiếm lấy nó làm của riêng...

“Ừ...” Đồng Đồng thay đổi tư thế, chấn trên người bọ cô đá tung ra, thân hình trắng nõn bóng loáng lộ ra ngoài.

Hình ảnh dụ hoặc như thế như đang mời gọi anh, dụ dỗ anh. Mộ Long không nhịn được thở hốc vì kinh ngạc.

Thân hình đầy đặn của cô đang ở dưới người anh, dù là thánh nhân cũng không thể chịu nổi sức hấp dẫn này.

“Đây là do em chuốc lấy.”

Anh lập tức kéo chăn, đắp lên thân thể của hai người, khát vọng tìm chỗ để phát tiết...

“A Long... Người ta không được...” Đồng Đồng tỉnh dậy, thở hổn hển nói với anh.

Mệt mỏi cả đêm, ngủ không đủ làm cô cảm thấy thật mệt mỏi. Hình như anh còn cảm thấy không đủ, anh làm cô chịu không nổi.

Từ hôm qua tới bây giờ... Bọn họ đã làm mấy lần, cô thật sự là rất mệt mỏi rồi.

Mộ Long ngẩng đầu lên, dịu dàng nhìn cô, trong mắt có chút xót xa.

Chỉ là, anh đối với cô dường như... Không bao giờ đủ.

“Được rồi, em nghỉ đi.” Mộ Long hôn lên trán cô.

“Thật sao?” Không lâu sau cô lại nhú mày “Vậy còn anh?”

“Anh tự làm.” Mộ Long nhếch miệng cười.

Tự làm? Đồng Đồng muốn mở miệng hỏi nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng thì cô đã thở dốc.

“Anh... không phải nói là nghỉ ngơi sao?”

“Đúng vậy! Em nghỉ ngơi, anh tự làm.”

Mộ Long nói xong lại bắt đầu động tác. Không lâu sau, anh đã mãnh liệt chạy nước rút, giống như là dùng hết sức lực vào việc đó.

Đồng Đồng không thể kêu lên thành tiếng, khoái cảm và kích thích đang tấn công cô. Cô chỉ có thể hòa theo động tác của anh, mặc cho anh đẩy tới cao trào.

Hu... hu... hu... cái này gọi là nghỉ ngơi sao?

Sáng sớm, mọi người đều ngồi ở đại sảnh của Long Môn chờ nam chính xuất hiện.

Đến mười giờ, Mộ Long mới vui vẻ bước ra. Anh phát hiện mọi người dùng ánh mắt mập mờ nhìn anh nhưng anh không để ý đến.

“Tâm trạng tốt thế!” Mộng Sinh không nhịn nổi vỗ lưng Mộ Long một cái. Nhìn bộ dạng vui vẻ thế của Mộ Long thì vấn đề kia nhất định đã được giải quyết.

Chỉ là, điều này cũng chứng tỏ... em gái của anh sắp lập gia đình, anh có chút không ổn

Mộ Long mỉm cười gật đầu, đôi mắt thỉnh thoảng nhìn về cánh cửa phía sau, nghĩ về cô gái bé nhỏ bây giờ vẫn còn đang ngủ say.

Nếu không phải mấy người này sáng sớm chạy đến đây thì anh tuyệt đối không bỏ Đồng Đồng lại. Mấy ngày nay... Thật là mệt chết cô.

“Làm ơn đi, Môn chủ, cậu đừng cười như vậy có được không? Thật là chướng mắt! Chú Hùng, chú nói gì với con rể tương lai đi chứ” Cổ Lăng ghen tỵ nói.

“A Long, con tính sao? Con bé bây giờ còn là sinh viên, con nghĩ nên đợi nó tốt nghiệp rồi kết hôn hay sao?” Bạch Tư Di không đợi chồng mở miệng đã hỏi trước.

“Không, nếu như có thể, con muốn cưới cô ấy trước, còn việc học có thể để sau.”

Bây giờ Đồng Đồng đang nghỉ hè nên anh mới có nhiều thời gian ở bên cạnh cô nhưng sau khi khai giảng thì sau giờ học, bọn họ mới được gặp nhau.

Không được! Bây giờ mỗi phút nếu không được nhìn thấy cô thì anh không chịu nổi, anh muốn lúc nào cũng có thể nhìn thấy cô.

Có lẽ... Nên kết hôn trước rồi sinh em bé, còn chuyện đi học thì... tạm hoãn.

Nụ cười hắc hắc của anh làm mọi người không nhịn mà choáng váng đầu...

Ông trời, bọn họ chưa bao giờ nghĩ đến môn chủ trầm tĩnh sẽ có nét mặt này. Sức mạnh của tình yêu... thật là quá lớn!

“Con xác định Đồng Đồng sẽ gả cho con?” Ngụy Bắc Hùng nghi ngờ nói.

Nói thật ra, mặc dù sớm biết sẽ có ngày này nhưng mà... khi chuyện đó thực sự xảy ra, ông lại có một chút không nỡ...

Con gái bị cậu ta giữ nhiều năm như vậy, bây giờ lại sắp thành vợ của cậu ta... Suy nghĩ một chút, hai người họ không có nhiều thời gian được ở bên con gái...

“Cô ấy nhất định sẽ gả cho con.” Mộ Long khẳng định gật đầu, anh khẳng định Đồng Đồng yêu anh, mặc dù... cô ấy chưa nói ra.

“Vậy sao? Con bé cũng nói yêu cậu sao?” Mộng Sinh tò mò hỏi.

“Cô ấy chưa nói nhưng tớ biết cô ấy yêu tớ. Chỉ là muốn cô ấy nói ra miệng thì vẫn cần thời gian.”

“Chuyện này tớ sẽ nghĩ cách.”

“Có chuyện chú muốn nói với con, chú và dì cũng già rồi, Long Môn do thế hệ trẻ các con lãnh đạo, trong khoảng thời gian này con tìm người thay thế vị trí của cô chú đi!”

Ở Long Môn hơn nửa đời người, ông và vợ đã lãng phí rất nhiều thời gian. Vì vậy ông muốn rút lui, đi du lịch với vợ.

“Con biết, mấy năm nay đều nhờ sự giúp đỡ của cô chú mà Long Môn có ngày hôm nay.” Mộ Long nghĩ cũng nên cho hai người có cuộc sống riêng nên không ngăn cản.

“Xem ra Long Môn sắp xảy ra chuyện lớn rồi, chẳng những mở công ty mà còn phải tìm người thay thế chức đường chủ.” Cổ Lăng vỗ tay.

“Sao Đồng Đồng còn chưa dậy?” Mộng Sinh nhìn đồng hồ trên tay, không nhịn được hỏi.

“Cô ấy rất mệt nên cô ấy ngủ thêm một lát.” Mộ Long lại nhìn về phía cửa phòng một lần nữa, sau đó giải thích.

“Thôi, chúng ta cũng nhân lúc con bé chưa tỉnh mà bàn chuyện hôn lễ luôn đi. Theo dì thấy, vẫn là nên sắp đặt sẵn đi, vì ta sợ con bé không chịu kết hôn nhanh vậy đâu.” Bạch Tư Di vẫn là người hiểu con gái mình nhất.

Muốn Đồng Đồng nói ra tình cảm của mình thì cần một khoảng thời gian rất dài, sợ rằng càng lâu thì A Long sẽ không thể giữ vững được tình cảm như bây giờ.

Nhưng... Trước khi bà và chồng rời khỏi Đài Loan thì bà muốn nhìn thấy con gái vui vẻ gả đi.

“Không, không, không! Tớ muốn cậu lên xe trước rồi hãy mua vé, đợi Đồng Đồng có em bé thì sẽ ngoan ngoãn theo cậu bước vào lễ đường, làm Mộ phu nhân.” Mộng Sinh đề nghị.

“Mộ phu nhân?” Mấy từ này làm mắt Mộ Long tỏa sáng, hình như anh... nhìn thấy tiếng chuông hạnh phúc của giáo đường.

“Đúng vậy! Chẳng lẽ cậu không muốn tiểu môn chủ sớm gọi cậu là chồng? Là anh yêu sao?” Cổ Lăng phát hiện khóe miệng của Mộ Long càng lúc càng mở rộng, hình như rất hài lòng.

“Chồng... Anh yêu...” Mộ Long lẩm bẩm nói, trong lòng tràn ngập cảm giác hạnh phúc.

“Đúng vậy... Đúng vậy...”

Mọi người trái một câu, phải một câu, không ai phát hiện ra một cô gái đang tức giận đứng sau cánh cửa.

Đồng Đồng cắn răng, không ngừng khẽ nguyên rửa ở trong lòng.

Đây là tình trạng gì? Tại sao mọi người lại bắt đầu tính kế cô?

Tại sao lại muốn cô nhanh chóng gả cho A Long?

Cô rất thích A Long nhưng cô mới mười chín tuổi. Còn chưa tốt nghiệp đại học thì làm sao có thể kết hôn? Không bị người ta cười nhạo mới là lạ!

Bọn họ còn muốn cô làm người mẹ trẻ? Làm ơn đi, thân cô còn lo chưa xong thì lấy sức đâu mà chăm sóc người khác?

Đáng ghét... Mấy người này, cô sẽ không bỏ qua cho ai hết!

“Con không đồng ý!” Người lên tiếng đương nhiên là Đồng Đồng đang giận ngút trời.

“Kháng nghị không có hiệu quả.” Người nói chuyện là Cổ Lăng.

“Dậy rồi à? Còn mệt không?”

Mộ Long vừa thấy người yêu thì tâm trạng tốt hẳn lên. Anh không để ý đến việc cô vừa phản đối mà chỉ dịu dàng cầm tay cô.

“Không mệt, nhưng em không đồng ý!” Đồng Đồng kiên quyết nói.

“Kháng nghị không có hiệu quả.” Ngụy Bắc Hùng trả lời.

“Em đói chưa? Anh kêu người mua bánh ngọt mà em thích ăn nhất, có được không?” Mộ Long chỉ nhàn nhạt cười, giống như không nghe thấy cô nói gì.

“Được, nhớ nói bọn họ mua nhiều một chút. Còn nữa, em còn chưa đồng ý chuyện kia.” Đồng Đồng dùng sức gật đầu.

“Kháng nghị không có hiệu quả.” Bạch Tư Di nhàn nhạt trả lời.

“Có muốn mua thêm nước gì không?” Mộ Long lại nhẹ giọng hỏi, nụ cười trên mặt cũng càng lúc càng lớn hơn.

“Được, em muốn uống ăn kem. Nhưng em vẫn không đồng ý như cũ.” Đồng Đồng dùng sức lôi kéo Mộ Long.

“Kháng nghị không có hiệu quả.” Mộng Sinh cũng nói.

“Vậy sao? Muốn ăn kem, vậy anh kêu người mua về.” Mộ Long nói xong liền lập tức đứng lên, chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút!” Đồng Đồng đột nhiên lớn tiếng gọi Mộ Long lại “Anh ở đây với em có được không? Em nói không đồng ý nhiều lần như vậy nhưng anh lại không trả lời em.”

“Trả lời? Anh có trả lời mà!” Nét mặt của Mộ Long vẫn dịu dàng như cũ, trên mặt vẫn là nụ cười quen thuộc.

“Cái gì?” Đồng Đồng không hiểu gì hết.

“Kháng nghị không có hiệu quả...” Mọi người đứng lên, đi đến bên cạnh cô hét to.

Lần này... thì cô đã hiểu!

hết trọn bộ

P/S: Cuối cùng cũng xong truyện này, phù, mệt quá. Ta sẽ nghỉ ngơi một thời gian rồi mới quay lại. Chúc mọi người xem truyện vui vẻ. SAYONARA

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-yeu-gay-hoa>